

Pintér István

Személyes horizont

biblikus esszék

PILISVÖRÖSVÁR, 2024

ELŐSZÓ

A könyv címe kicsit megtévesztő, mert írója nem önmagáról vall. Legalábbis nem ez a célja, egyéni sorsa nagy igazságok mögött sejlik csak fel. Húsvétra összegyűjtött *Tézisei* évtizedes szövegelemző munkásságának letisztult eredményei, ami mellett nem mehetnek el szó nélkül az újszövetség kutatói.

A *Termékeny magány* fejezetcím szintén erre utal. Az egzegézis nem csapatmunka; csupán levelezőpartnerek bevonását igényli. A műben helyet kapott, személyesnek tűnő, (*Kedves Barátom !*) értekezés is komoly kérdéseket feszeget: zsidókeresztény kultúrkörünk megcsontosodott feszültségeivel foglalkozik.

Amor mérgezett nyilai baljós süvítéssel találnak el bennünket, sokáig rezegve a céltáblában... Szerzőjének szexuálpszichológiai tudását polgári tanulmányaiban is tetten érhattük,* amelyek először szamizdatként láttak napvilágot.**

Az *Üdvö-züllés* fajsúlyos kritika egy biblikus pikareszkre, ami akaratlanul is húsba vágó témákat vet fel. Az ember számára a nemi aktus jelenti a legnagyobb intimitást, Pintér István ezzel a közvetlen istenkapcsolatot állítja szembe, s csöppet sem mellékesen, a jézusi ellenségszeretet definícióját is megadja.

A *Mi a kereszténység?* természetesen nem vallásismertetés, hanem alapos egzegézisen nyugvó teológia-történelem, amely szándékosan figyelmen kívül hagyja az egyház hivatalos dogmatikáját.

A *Megtiporva* műfaja „őszinte felháborodás”, ami a Bokor maradékához szól,*** ám a köz érdeklődésére is számot tarthat, ugyanis nem más, mint egy válaszokat kereső egyén személytelennek mondható, de tipikusként kezelhető vallási önéletrajza.

A *Szabad sajtó?* című nyílt levél a nyomdász alapképzettségű szerző indexre tévése ellen tiltakozik, minden ilyen jellegű tettet elítélve.

* *A női lélek erotikája* (2018), *A férfi erotika lelke* (2023), *Ibolyán túli sugarak* (2025)

** *A szerelem örömhíre, Mitől beteg a keresztény házasság?*

*** A Bulányi György vezette katolikus mozgalom tagjai

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	4
<i>Mottó</i>	5
Húsvéti tézisek	6
Termékeny magány	14
Kedves Barátom !	24
Ámor mérgezett nyilai	29
Üdvö-züllés	41
Mi a kereszténység ?	47
Megtiporva	56
Szabad sajtó...	63
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	66
<i>A szerző művei a M E K – en</i>	67

A könyv borítóján

Martosy Dóra

szerkesztett fotója látható,
amit Balatonfenyvesen, az egykori úttörőtábor
területén készített

***

A szerző ezúton mond köszönetet
azoknak a levelező partnereinek, akik annak idején
válaszra méltatták

***

*„Szomjan halok a forrás vize mellett.”
(Je meurs de seuf aupres de la fontaine.)*

Francois Villon

Húsvéti tézisek

1.

Evilág a sátáni mentalitás megtestesülése. Minden ember, állat, rovar, növény, baktérium és vírus, minden szilárd, cseppfolyós, gáznemű és plazma halmazállapotú anyag, mely a szellemi szövet hierarchikus degradálása folytán jött létre, ördögi alkotója programjának engedelmessé válik [1]. Szabadsági fokuk függvényében gépi ill. gépies módon egzisztálnak, élettelennek avagy élőnek tűnő hullák módjára [2]. Eleddig Jézus volt az egyetlen, aki csíraszerűen meglévő Pneumáját dinamizálta, s Élővé lett. A homo sapiensnek az Emberfi státust tükröző nevén kívül nincsen más fogódzója. Ő az egyedüli mértékadó. Rejtett és rétegezett kinyilatkoztatásai logionjainak megfejtése közepette tárulnak fel [3]. Aki ebben az értelmező munkában nem érdekelt, az a világ fia. Az ilyen ember öntudatlanul bár, de bűnös módon viselkedik; cselekedetei észrevétlenül sodorják az országbeli halál felé [4].

2.

Életterünk a befelé forduló Sátán húsa és vére: önmaga kiterjesztése. Az ezen belül felbukkanó anomáliákat automatizmusokkal közömbösíti, ha kell, kézi vezérléssel semmisíti meg. Ez az öldöklés a mindent átható, lehetőségyszerű állapotban lévő Pneuma megbénítását célozza. Az Embergylkos minden Élőt el akar pusztítani, ami azt jelenti, hogy gátakat emel a megistenülés elé [5]. Világában csak vegetálni lehet, a biológiai rotáció miatt azt is csak ideig-óráig... Az ember tragédiája az, hogy elfogadja ezt a zárt földi pályát, sőt a szenvedéseket, a romlást s a megsemmisülést az Örökkévaló akarataként értelmezi. A demiurgosz önkényeskedését atyai gondviselésnek tartja, noha nincs olyan szegment, ahol a Magasságossal állana szemben. Logikátlan gondolkodása nem más, mint a szent Szellem káromlása [6].

3.

A tartózkodási helyünkre és mivoltunkra vonatkozó hazugságokkal csak összehasonlítási alap hiányában tudnak megegyezni bennünket. Az élet nagy kérdéseiben érintett és ezért állhatatosan *keresők* ennek ellenére teljesen megvilágosodnak. Az ehhez szükséges tudás egyéni és személyre szabott módon árad a Fiú-aspiránsokhoz [7]. Státusuk miatt előbb-utóbb szert tesznek a közvetlen istenkapcsolatra. Eme lehetőségyszerű, lelki- vagy tudatállapotbeli királysággal olyan Erő is jár, amivel lebonthatják a Sátán műveit [8].

[1] Jn 8,34; 8,38; 8,41; 8,44a; Isz 57/129; 62/145

[2] Tm 55., Jn 7,7; 1Ján 2,15-6; 5,19

[3] Tm Prológus, Tm 89., Jn 13,7; 16,12-5

[4] Tm 86., 59., Mt 10,28; Lk 12,4-5; Jn 8,34-6

[5] Jn 10,31-8; Zsolt 82,6; 1Ján 5,19a; Róm 8,19-22

[6] Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10

[7] Tm 89., Mk 1,13; Lk 6,38; 12,8-10

[8] Tm 72., 1Ján 3,8b; Jn 15,24a

4.

A közvetett, kollektív jellegű, intézményes istenkapcsolat nem más, mint ama „széles út” [1], amire a Sátán tereli a hiszékeny, s csak hinni akaró, gondolkodástól és cselekvéstől irtózó hivatásos híveket. Ezeket hiú és tudatlan papjaik vezetik, akik nem egyszer vallási fanatikusok vagy gátlástalan szélhámosok. A legjobb esetben is olyan alkalmatlan munkások, akik aratás helyett [2] a saját magvaikat igyekeznek elvetni. Építő tevékenységeikkel [3] azt a világot szentesítik, amelynek fókuszában a nem létező, eszményített homo sapiens áll. Ez az emberközéppontúság sajnos – természetimádással és ökológiával megfajult – álcázott materializmus.

5.

Az egyén számára *a világ* igazából csak a közvetlen környezete. Ebbe a mikrokozmoszba próbál meg valamilyen szinten beilleszkedni. Közérzetét elsősorban a többi emberrel való viszonya határozza meg. Tekintve, hogy vagy egy férfiről vagy egy nőről beszélünk, főleg erotikus vonatkozásokról van szó. Egyik nemnek sincs értelme a másik nélkül, a váltivarúság azonban csupán „társas magány” [4], aminek a mennyei boldogsághoz [5], azaz az alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolathoz, nincsen köze [6]. A homo sapiens által létrehozott dolgok (a használati tárgytól az intézményekig) a testi-lelki hiánygazdálkodás szembeszökő jelei.

6.

A világűr meghódításáról beszélő ember valójában az almahéjhoz hasonló földi bioszférát sem képes ellenőrizni. A természet elementáris erőivel szemben tehetetlen. A tektonikus mozgásokat, de még az időjárás változásait is legfeljebb előre jelezni tudja, befolyásolásról szó se lehet, sokszor a károk felszámolása is megoldhatatlan nehézségekbe ütközik. A társadalmat a „megszokott” népbetegségek mellett új, mutálódó, ismeretlen vírusok és láthatatlan baktériumok tizedelik meg. A dűvadak nem foglalkoznak áldozataik vallásos hitével, a mérgező növények és gyilkos rovarok pedig a gyerekeket sem kímélik.

7.

Az agyonhallgatott szexuális nyomor fő oka a homo sapiens hústestének genetikai beprogramozása. Ez a „változatosság” tulajdonképpen az Ördög mintakatalógusa. Az embert alkotó szervezet bonyolultsága, állaga és sérülékenysége kényesen egyensúlyoz a különféle betegségek között. Kozmetikai hibáktól tarkított formája és felszíne esztétikai szempontból többnyire aránytalan, sőt csúnya. Vegyük ehhez hozzá, hogy a gyönyör és a kiválasztás szervei egymás mellett vannak, s bűdösek. Ez szándékos megalázás, mely miatt főleg a női nem szenved. Egyedei fizikai inzultusoknak is ki vannak téve. A legfőbb erőszaktevő persze a Sátán, aki nem kívánt terhességekkel sújtja őket, de a kívánt viselőség is fájdalmas dolog. A társadalmi egyenjogúság gyakorlását biológiai jellemzőik teszik lehetetlenné. Nyilvánvalóan „segítőtársnak” vannak teremtve [7], magyarul: rabszolgának. Jézus nem zárja ki Élő lélekké avanzsálásukat, ehhez azonban férfiúvá kell lenniük [8], ami óriási önmegtagadást feltételez [9].

[1] Mt 7,13-4; Lk 13,24

[2] Tm 74., Mt 9,37; Lk 10,2; Jn 8,34-8

[3] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1-8

[4] Tm 10., Ter 2,21-5

[5] Isz 57/129

[6] Mt 22,29-30; Mk 12,24-5; Lk 20,34-6; Fülöp-evang. 106., 109.

[7] Ter 2,21

[8] Tm 115.

[9] Zsk 61a

8.

A sátáni teremtés koronája a férfi. Az ember megalkotója [1] erre a nemre akarja reáerőszakolni saját mentalitását [2]. Ádám leszármazottai [3] egy nagy erőből és egy nagy gazdagságból lettek [4], de „üresen” jönnek a világra, és arra törekednek, hogy üresen menjenek ki belőle [5]. Az Ördög mesterkedései miatt ez így is történik [6]. Az Élet helye [7] az agytekervények között meghúzóódó paradicsomi (zártkerti) terület, ami megművelés után termőföldre válik [8]. Ezen az örökölheto [9] „földön” keres hitet az Emberfi, s ha talál, akkor igazságot tud *szolgáltatni* [10], azaz barátaink segítségével [11] megismerteti velünk a megszabadító Igazságot [12]. A logikusan [13] és állhatatosan [14] gondolkodók az igazi mammonból részesülve teljesen megvilágosodnak [15], azaz Jézust utánozva [16], autodidakta módon [17] Élő szellemmé [18] válnak. Ez a „pneumatikus” fejlődés [19] a nők számára is nyitva áll ! [20]. Istenhez hasonlóvá a mentalitás megegyezése [21] tesz bennünket.

9.

Az iszlám hagyomány az Emberfit gyakran Isten Lelkének aposztrofálja. Ezzel el is dönti a homousion vagy homoiusion kérdését: a nyilvános működését végző Jézus Istenhez volt hasonló, mert lényegileg-lelkületesen azonossá vált vele. Ez úgy realizálódott, hogy a Fiú nem a saját szövegeit mondta; belőle az Atya beszélt [22]. Cselekedeteit is a Magasságos inspirálta, ő „csak” megnyilvánulási lehetőséget biztosított számára [23]. Így már érthető a mondások örök érvénye [24] és a tettek csodás volta [25], hiszen Isten tudása és ereje megkérdőjelezhetetlen. Az Elsőszülött a hangját kölcsönözte [26], a több rétegű, ám minden ízében igaz tartalom az Örökkévalótól származott. Az első megközelítésre homályos logionok isteni szerkesztésről árulkodnak [27]. Ezt persze kizárólag a szent szövegeken elmélkedő [28] Fiú-aspiránsok [29] veszik észre.

- [1] Jn 8,38; 8,41; 8,44a Egy atya arról nevezetes, hogy fiakat csinál !
- [2] Jn 2,24-5; 3,19; 8,38b; 8,43; 8,47b
- [3] Fülöp-evang. 106.
- [4] Tm 86. A Tékozló fiú örökrészéről van szó, amit Atyja adott ki neki.
- [5] Tm 27. Pneuma nélkül.
- [6] Tm 27., 59., 63., 64., Mt 10,28; Lk 12,4-5; 12,16-21; 13,1-5
- [7] Tm 3., 39., Mt 5,13; Jn 15,1-8; Isz 109/53
- [8] Tm 110., Mt 13,44; Lk 13,6-9
- [9] Mt 5,5 Jézus végrendeletképpen (Lk 22,29-30 Csia L.) adja a királyságot, tehát rendelkezik vele !
- [10] Lk 18,8 Alanyi jogon járó, közvetlen istenkapcsolatot !
- [11] Tm 89., Mt 18,10-1; Lk 11,9-13; 16,9-13
- [12] Jn 8,31
- [13] Tm 42., 43., 44.
- [14] Tm 1., 26., 93., 95., Lk 11,9-13; 18,1-8 A válaszokat *éjt nappallá téve* kell keresni !
- [15] Tm 61., Mt 6,22; 13,43 Majd akkor, amikor az Atya felhossa „napját” (Tm 49., 84.) s esőt bocsát ama termőföldre ! (Mt 5,45).
- [16] Tm 109., Jn 14,1-11
- [17] Tm 26., Mt 13,52; Jn 7,15
- [18] Tm Prológus, Tm 36., 115.
- [19] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7
- [20] Tm 20., 115., Zsk 43. (Fülöp-evang. 111.), Zsk 109., Lk 10,38-42
- [21] Tm 47., 48., 107., (vö. Mt 18,19: megegyeznek = nem különböznek !)
Jn 8,38; 8,43; 8,45; 8,47 Csia Lajos fordításában: „nem fér meg”, azaz a kettő összeférhetetlen.
- [22] Jn 5,30; 5,36b; 7,16-8; 8,26-9; 12,49-50; Mt 10,19-20 Jézus saját tapasztalatából beszél.
- [23] Jn 5,19; 9,1-5; 14,10-1; Zsk 7a; Mt 6,9: A Név megszentelését a Fiú működése teszi lehetővé !
- [24] Jn 5,22-3; 12,44-8 Az „ítélet” a logionok Igazságában rejlik ! (Mt 24,35; Mk 13,31; Lk 21,33)
- [25] Jn 3,2; 10,37-8; 15,24
- [26] Jn 5,25
- [27] pl. Tm 83-84-85-86.
- [28] Tm Prológus, Tm 78., Jn 16,12-5
- [29] Tm 83., 84., 85., 86., 109., Jn 7,16-7; 10,27-30

10.

Az Emberfi az e világból hiányzó közvetlen istenkapcsolatot testesítette meg, és ezzel azt az Örömhírt demonstrálta [1], ami feleslegessé teszi az amúgy is álságos intézményi közvetítést [2]. A perturbált szellemi szövetből álló ember Istenné avanzsálása lehetséges [3], hisz az anyag mélyén maga az Örökkévaló húzódik meg [4]. Ily módon a megdicsőülés-megdicsőítés [5] alanyi jogon biztosított, ha élni kívánunk vele. Az egyéni és személyre szabott [6] kinyilatkoztatások vételével szert tehetünk arra az összehasonlítási alapra [7], ami a világ fiainak szánt [8] homo sapiens számára nem adott [9]. Ördögi alkotója azt a világot tolja elébe, ami csak test [10]; egy Pneumát nélkülöző hulla [11]. Evilág nem más, mint a természetellenes természetből kisajtolódott, pusztán biológiailag vegetáló, egymást erőszakosan asszimiláló élőlények kaotikus burjánzása.

11.

A börtönszerű birodalommal összeállt, meggörbített szellemi szövet kiegyenesítése (a világ megmentése) csupán felvilágosítást célzó nyilvános működések [12] sorozatával érhető el. Az új szövetség [13] ama kisdéd nyáj [14] tagjainak térben és időben szétszórt [15] felépítésével jön létre. Ezek az autodidakta módon, önerőből [16] és teljesen megvilágosodott [17] személyek – mentalitásukat tekintve – nem a világból valók [18]. Ez nem a későbbi, automatikusan bekövetkező, büntelenségre utal [19], hanem arra, hogy egyesek nem hajlandóak a sátáni programnak megfelelően viselkedni [20]. Ezekért a „szívükben üldözött”, érzékeny lelkiismeretű egyénekért [21] vállalta az Emberfi a kereszthalált [22], nem a világ vallási szervezetekbe tömörült fiaikért [23], akik a mindenkori széljárás szerint [24] kopatják a széles utat [25]. A „hivatásos hívek” tudniillik nem áldozatok, ellenkezőleg: ők maguk az a Pneumát nélkülöző szegénység [26], mely előre látható módon [27], ész hiányában [28], vagy tudatosan megmarad a szalonkereszténység keretei között.

- [1] Tm 27., Mt 12,28; Mk 1,15; Jn 7,7; 8,37–47 12,44–50; 15,18–25
- [2] Tm 1., 2., 3., 4., 39., Jn 11,47–8; 12,19
- [3] Jn 5,17–47; Róm 8,19–22
- [4] Tm 28., Jn 6,63; 10,31–9; Zsolt 82,6 A szent szerző nyilván filozófus volt.
Jézus mondta: Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája (Zsk 20. Kopt zsoltárkönyv)
Így már érthető, hogy egy veréb se esik le az Atya tudtán kívül! (Mt 10,29–31)
- [5] Mt 6,9; Jn 5,44; 17,1–26
- [6] Tm 89., Lk 6,38; 12,8–10; 16,9–13
- [7] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; 14,7–9; Fülöp-evang. 109. Zsk 35.
- [8] Jn 7,6–7; 8,44a; Isz 157/117
- [9] Tm 86., Mt 13,10–7; Fülöp-evang. 106. Zsk 48.
- [10] Tm 81.
- [11] Tm 55.
- [12] Tm 31., 32., Mt 5,14–6; Jn 12,27
- [13] Tm 109., Mt 26,26–9; Mk 14,22–5; Lk 22,14–20; Jn 6,53–8; 12,24–8; 14,12–4; 16,23–7; 17,20–1
- [14] Tm 22., Lk 12,32
- [15] Mt 8,11; Lk 13,28–9; Jn 10,16; 10,27–30
- [16] Tm 1., 2., 3., 4., 26., 78., 84., Mt 13,52; Jn 3,11–3; 6,45; 17,18
- [17] Tm 1., 49., Mt 13,24–43
- [18] Tm 48., Jn 8,23; 17,6; 17,14–6
- [19] Jn 8,46a; 1Ján 3,9
- [20] Jn 2,24–5; 8,34; 8,38; 8,41; 8,44a; 17,6
- [21] Tm 53., 69., Mt 5,1–12; Lk 4,18–9; 6,20
- [22] Jn 10,17–8
- [23] Jn 17,9a
- [24] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61
- [25] Mt 7,13–4; Lk 13,24
- [26] Tm 2.
- [27] Tm 8., Mt 13,6–7; Mk 4,5–7; Lk 8,6–7
- [28] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

12.

A Sátánná lett Tékozló fiú egy működőképes birodalmat akar [1], amiben senkinek sincs igénye a közvetlen istenkapcsolatra. Paradox módon ezt a világ Istene általi teremtettségének vélelmével éri el. Ha ugyanis bevesszük e legnagyobb hazugságot [2], akkor a többi már ugyanerre a láncra lehet fűzni. Ennek az egyre szorosabbra fonódó béklyónak a teljes szekularizáció a célja. A geocentrikus és emberközpontú szemlélet materializmushoz vezet, ami nem más, mint az anyaggá vált sátáni mentalitás előtti főhajlás. A világ fiainak „mindenkor készen áll az ideje” [3], hisz nincs hová menni: életterünk állítólag a homo sapiens érdekében jött létre. Ez a felfogás nagy haszonnal jár, mert a rendszer hibáit a Jóisten nyakába lehet varrni [4], illetve a papok mindig ki tudják mutatni az ember felelősségét.

13.

A vallási szervezeteket a Sátán kezdettől fogva védhetetlen pozícióba állította. Naiv híveik, ama „jó akaratú emberek”, előbb-utóbb szembesülnek a kontraszelekcióval. Nyilvánvalóvá válik számukra, hogy hittételeik hamisak. Igazságot fedő dogmatika kizárólag a Fiú által tolmácsolt logionok értelmezése után állítható össze [5]. Ehhez a munkához azonban tisztában kell lenni azzal, hogy ezt a világot nem Isten teremtette. E tudás hiányában csak alaptalan teológia és vallásfilozófia hozható össze. Nem véletlen, hogy a lelkivezetők ostobaságokkal és hazugságokkal fizetik ki a *keresőket*. Jézus a más (világnézeti) felismerésre térés segítségével úgy lerombolja a papi lírának minősülő tévhiteket, hogy kő kövön nem marad [6]. Ezért a mindenkori hierarchia a saját jól felfogott érdekében agyonhallgatja az Elsőszülött és a világ antagonisztikus ellentétét [7]. Híveik sodródó életvitele tudniillik nem más, mint a sátáni erővonalakhoz való alkalmazkodás [8], melynek ők a zászlóvivői. Az Ördöggel való kollaborálás fizetsége pedig az a közvetítői hatalom [9], amit nem akarnak kiengedni a markukból [10].

14.

A történelmi kereszténységnek semmi köze sincs Jézushoz. Hiába hivatkozik rá, a Fiú el fog határolódni minden vallási intézménytől [11], mert hiányzik az összekötő kapocs; az új szövetség személytől személyig húzódó ismeretelméleti kontinuitása [12]. Az a „ház”, amiről az Emberfi beszél [13], az a logika kósziklája, az egyszemélyes eklézsia [14], mely önmagában is meg tud állni [15]. Ez az a sarokkő, amit a királyságot hierarchikusan [16] építeni akarók elvetnek [17], mert egy látható, körülhatárolható és mérhető [18] országot

[1] Isz 57/129; 62/145; 157/117

[2] Jn 8,44 (Szövegösszefüggés: Jn 8,12–59)

[3] Jn 7,6–7

[4] Ez történik minden káromkodás alkalmával.

[5] *Krisztusi kiskáté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

[6] Tm 72., 112., Mk 13,1–2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62

[7] Tm 55., 81., Jn 7,7; Isz 29/90; 32/124; 134/35; 139/41; 142/193; 143/162; 158/123 stb.

[8] Jn 3,19–21; 8,34; 8,38; 8,41; 8,44a

[9] Jn 11,47; 12,19 A hely és a nép = az emberek vallásuk általi világi irányítása

[10] Lk 20,16b (Szövegösszefüggés: Lk 20,9–19)

[11] Mt 7,21–3; 8,11–2; Lk 13,23–30; Jn 6,38; Zsk 68a: „Még ha keblemen vagytok is, ám az én Atyám akaratát nem teljesítitek, elűzlek titeket az én keblemről”.

[12] Tm 109., Mt 11,25–30; Lk 10,21–4; 12,32; Jn 10,1–17; 10,27–30; 17,20–6

[13] Mt 7,24–7; Lk 6,46–9; 19,9

[14] Tm 31., Mt 5,14; 16,18

[15] Tm 15., 22., 48., 76.

[16] Mt 23,8–12; Jn 13,3–17

[17] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8; Zsolt 118,22

[18] Tm 114., Lk 17,20–1

szeretnének létrehozni – mások számára. Az ilyen – hiúság motiválta – „szent kísérletek” teszik az egyházat a szekularizáció katalizátorává... A papi mentalitás mögött tudniillik a Sátán áll. A formális tekintélyek szürkeállománya valóban szürke, pedig teljes homogenitás szükséges [1]. A dolgok, futamidős szemlélettel nézve, vagy fehérek vagy feketék. Aki három istennek is szolgál, az elveszett ember [2]. Az ilyen egyén, segítőkézsége dacára, semmit sem tud tenni [3].

15.

A vallási szervezetek kereteken belüli megreformálása célját tévesztett, hiszen a keretekkel van a baj. Persze, annak sincs értelme, ha kereteken kívül lényegében ugyanazt hozzuk létre. Szép dolog a közösségesdi, de fel kell tenni a kérdést: ki lát többet, egy vak vagy hat... Jézus a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, ám az is csak akkor sikeres, ha a mester – felhatalmazása következtében – mindent tud, a tanítványnak pedig feltett szándéka a mesterré válás. A vezető által áhított egység csak kampányszerűen, mondjuk, egy konkrét karitativ megmozdulás során jön létre. Fiatalokat viszonylag könnyű összeverbuválni, de az ilyen jellegű csoportok az életkor előre haladtával szétesnek. Az emberanyag a magvetős példabeszéd szerint [4] rétegződik, az egyetlen kereső pedig frusztrációi miatt lemorzsolódik.

16.

Ami az ateistagyártást illeti: fejétől бүdösödik a hal. A kúria a Péter–fillérekkel tőzsdézik, a vatikáni bank pedig az európaivá vált maffia pénzmosodája lett. Nem telik el esztendő szexuális skandalum nélkül, a rontani való pipihúst üzemszerűen dolgozzák fel az árva-házakban. A jelenlegi pápa a világ egyik legkövérebb embere, aszkézis tekintetében teljesen hiteltelen. A Szűz Mária kultusz viszont kiirthatatlan... Egy botcsinálta teológus azt írta, hogy az Úr azért teremtette meg őt, hogy az asszony vállára hajtva fejét, kipihenhesse magát. Karl Herbst szerint az Élet helye [5] az anya. Apa nélkül nehezen lehetne az, ráadásul ez az aktus csak biztos halállal járó biológiai létet eredményez [6].

17.

Minden tévhit a hit vágyából fakad. Kultúrkörünk lakói úgy vélik, hogy boldogságukat a monogám házasság kötelékei között találják meg. Ez az intézmény azonban arra hivatott, hogy a nemileg determinált ember újratermelje önmagát, problémáival együtt. E biológiai rotáció tartja fenn azt a világot, aminek létre se kellett volna jönnie, s egyszer el is fog múlni. Egyedüli mértékadónk kimondta: a homo sapiens csak a halálnak nemz, és csak a pusztulásnak épít... [7]. Életterünk a tenger hullámaihoz hasonló, képlékenyen változó hely [8], itt tehát kár berendezkedni. A mi országunk nem ebből a világból való [9], mi szilárd szellemi talajon mozgunk [10]. „Úgy éljete a világban, mint mellette elmenők, és ne mint odavalósiak” [11]. „A világ egy híd, menjetek hát át rajta, de semmiképp se telepedjete meg rajta!” [12].

[1] Tm 21., 47., 61., 90., 107., Mt 6,22–3; Lk 11,34–6

[2] Tm 29.

[3] Mt 17,14–21; Mk 9,14–29; Lk 9,37–43a

[4] Tm 8., Mt 13,3–9; Mk 4,1–9; Lk 8,4–15

[5] Tm 3. Az agyban létre jöhető Pneumáról van szó (vö. Tm 71.).

[6] Tm 86., 102., Isz 104/218; Zsk 48., 59., 61a

[7] Isz 104/218

[8] Isz 138/40

[9] Jn 18,36a

[10] Mt 7,24–7; Lk 6,46–9

[11] Isz 133/34,8

[12] Isz 148a/75

18.

A házasság maga az élet. Ezt az intézményt az ember hozta létre [1], hogy törvényes kerek között élhesse ki bestiális vágyait. A homo sapiens ugyanis egy emberszabású állat. Mint ilyen, elsősorban uralkodni akar [2]. Sajna, nem önmagán [3]. Értelmének fejlődése nemi szempontból is kikényszeríti a kulturálódást, a szexizmus felszámolását [4]. A logikai alapú [5] egyenjogúság csak „odafent” számolódik fel, ahol itteni nemétől függetlenül mindenki Élő szellemmé válik. Az, hogy ott senki sem nőszül, s férjhez se megy [6], nem a szabad szerelemre utal, hanem arra, hogy mindenki a mennybéli angyalok státusába kerül, akik ebből a szempontból sem szenvednek megosztottságtól [7]. A szexuális élvezet csupán technikai mesterkedések által nyújtott boldogság, amely nem mérhető össze egy másik dimenzió gyönyöreivel [8]. Mivel „hús és vér nem örökölheti Isten királyságát” [9], a váltivarúság a Sátán által létrehozott rendszer alapvető, ám talmi kincsei közé tartozik...

19.

Ha igaz, hogy „az egész világ a rosszban vesztegel” [10], és ha „a világ fiai az Ördög szántövetői” [11], akkor a házasságon belüli – s azon kívüli – szexuális ténykedés se lehet pozitívum. Egy velejéig rossz rendszernek semmilyen abszolút jó összetevője nem lehet... Az teljesen más lapra tartozik, hogy jelenlegi létmódunkban nem tudunk elképzelni váltivarúság nélküli életet. Ez a tény a mennyei és a földi élettér eredendő különbözőségére mutat rá. Az Emberfi azért alacsonyította le a világot [12], hogy se a királyok [13], se az asszonyok ne vehessenek erőt rajtunk [14]. A gazdagság és a nemiség csábítása ugyanis kéz a kézben jár. Az igazi, szuverén királysághoz [15] a jézusi úton [16] kell végigmenni, a bebiztosított, földhöz ragadt (házas-)élet azonban egy körforgalom [17]. Aki az önkéntes celibátus helyett a házasságot választja, az önként mond le a Fiúvá levésről.

20.

A vallási fanatizmust a szexuális frusztráció hozza létre, ezt az önjelölt apostol példája is bizonyítja. A problémát az sem oldaná meg, ha a papok megnősülhetnének. A protestáns lelkészeknek van feleségük, mégis gondokkal küszködnek. Attól, hogy valaki nő ember, nem szűnnek meg a kísértések. Ennek fő oka az, hogy az egyházfiak teljesen más világban élnek. Ha elébük penderülne egy független, magabiztos, szépsége miatt érzékiségével

[1] Mt 19,1–9 Jézus nem azt mondja, hogy a váltivarúság Isten akarata, hanem azt, hogy Mózes ezt írja ! A 19,5-ben a (szentségi) házasság okaként a (puszta) nemi vágyat jelöli meg. A 19,6b alatt egy közmondás olvasható, mellyel támadói nem vitatkozhatnak. A válasz témája teljesen más kérdés !

[2] Tm 6.

(A logion vége nem elírás, csak akkor lenne nyilvánvalóan az, ha valódi oroszán szerepelne benne. Abban az esetben vagy az ember asszimilálja az állatot, vagy az állat az embert. Itt azonban egy „emberi állatról” van szó: első esetben az állatot eszi meg magában, másodjára pedig az „állatság” hatalmasodik el rajta.)

[3] Tm 99.

[4] Tm 20., 115. Péter szerint (!) az asszonyok nem méltók az Életre... (vö. Mt 19,10)

[5] Tm 115.

[6] Mt 22,29–30; Mk 12,24–5; Lk 20,34–6 Isten „uralmán” igazi Világa értendő.

[7] Tm 10. A „megettétek a halottat” értéktelen dolgok asszimilálására utal.

[8] Tm 16., 1Kor 2,9

[9] 1Kor 15,50 (Tm 113., Jn 3,6; 6,63; Róm 8,5–8; 8,13; Gal 6,8)

[10] 1Ján 5,19

[11] Isz 157/117

[12] Tm 55., 81.

[13] Tm 79. A „királyok” a puha ruhákba öltözött nagypolgári réteg tagjai (vö. Mt 11,8; Lk 7,25).

[14] Isz 133/34,4–16

[15] Tm 1., 82., 96., 110., Mt 19,28

[16] Jn 14,4–6 (Tm 1., 2., 3., 4., 26., Mt 7,13–4; Lk 13,24; Jn 10,4)

[17] Zsk 40. Fülöp-evang. 111.

szabadon garázdálkodó nő, képesek lennének szétharapni a misekönyvet. A hívő fiatalok nem reprezentálják nemüket, kiállásuk messze elmarad a párt választani akarók elvárásaitól. Ez pedig nagy baj, mert mindenkinek az a fontos, hogy a szóba jöhető illető már ránézésre megfeleljen nemi szerepének. Az ilyen jellegű hiányosságokat a sebtolvaj lelki-vezetők se tudják orvosolni.

21.

Országunkban a hívők a kereszténység Istenében hisznek. Világképüket a római katolikus egyház dogmatikája határozza meg. Ezek a hittételek az ó- és újszövetség anyagai alapján keletkeznek, amiket szó szerinti szinkronizálás segítségével szeretnének emészthetővé tenni. Helyes szövegelemzés helyett gyökértelen teológiákkal s alaptalan vallásfilozófiákkal próbálgatják megközelíteni azokat a kinyilatkoztatott Igazságokat, amelyeket kizárólag az Emberfi logionjai rejtenek, mégpedig rétegezetten. Az emberek nem az Örömhírről szembesülnek, csak misztikus szelével, amit leginkább az *istenfélelem* kifejezés ad vissza [1]. Ezt a rettegést az ateisták tudományos alapokon kívánják feloldani, a náluk butább hívásos hívek pedig (erkölcsi-etikai bűneik miatt) állandó fenyegetettségben élnek. Szexuálisan motivált vétkeik közegében vergődve [2] abban bíznak, hogy lelkivezetőik periodikus jelleggel feloldozzák őket. Ez a jogosulatlan – és hatástalan [3] – biztosítási tevékenység azonban mindkét oldalt becsapja, így a felek (ama külső) sötétségben maradnak [4].

[1] Jézus ajkán ez egy (praeexistens) emlékezésre szólít fel, ami Isten létezésére utal (Isz 114/61). Átvitt értelmű intésként: „Te is tudod, hogy van Isten!”

[2] *Barcza Barna* szerint a gyakorló keresztények elvesznek pitiáner bűneikben, így üdvtörténeti síkon nem is tudnak hadakozni.

[3] Azt, aki önerejéből semmit nem tud tenni megmenekülése érdekében, csak egy Fiú szabadithatja meg. (vö. Mt 9,1–8; Mk 2,1–12; Lk 5,17–26)

[4] vö. Tm 59., Mt 10,28; Lk 12,4–5; Jn 1,5

Termékeny magány

Teljes hasonulás

Pünkösdkor végre időt tudtam szakítani arra, hogy elolvassam *Völgyesi Orsolya: A Bokor papjai* című írását. A 70-es évek végén jómagam is végiglátogattam őket, szám szerint huszonegyet. Ma már csak töredékük él, a tanulmány ettől függetlenül korrekt. Sajnos... Azért sajnálatos, mert kiviláglik belőle az igazság: a pártállami érában kibontakozni akaró katolikus megújulási mozgalom egyházi keretek között maradt. Ez persze határozott célkitűzés volt, a szektásodást elkerülendő. A „bulányizmus” kifejezést is csak az ellenfelek használták. Történelmi léptékben kiderült, hogy ez korántsem szitokszó. A reformtörekvések ugyanis egy személyhez köthetők [1]. A Bokor irodalmának nyolcvan százalékát egy piarista szerzetes írta. Az ő hitén alapuló naiv elképzelések [2] fémjelezték a szamizdat módon terjengő publikációkat. E „megfésült” dogmatika azonban nélkülözte a jó szövegelemzést. A szóban forgó *krisztusi tudomány* [3] – a források akkori hiánya miatt [4] – helytelen egzegézist eredményezett. Jézus és Pál viszonyát Gyurka bácsi az összebékítés szándékával taglalta, az igazi paradigmaváltáshoz a téma lezárására [5] és *Barcza Barna* vallásfilozófiájára volt szükség [6]. Bulányi szerint főművét [7] periodikusan újra kell írni. Az aktualizálás – esszenciális jelleggel – 2016-ban meg is történt [8]. Az időközben eltelt negyven év azt bizonyítja, hogy a tanítva tanulás eszményét propagáló mozgalomban nem voltak biblikus teológiát kiművelni szándékozó szellemi műhelyek... A különböző hangsúlytevések nem pótolják a Cél-irányos tevékenységet [9]. Sajna, de való: a Bokor ágain kornyadozó levelek [10] nem munkaközösségek voltak. A jórészt hivatásos hívekből álló heterogén kis csoportok nem tudtak – és nem is akartak ! – ilyen értelemben dolgozni. Tagjaik a magvetős példabeszéd [11] jövődöleése szerint alkalmatlannak bizonyultak arra a királyságra, amit Jézus az ország szocializmusserű építése helyett kínált [12].

[1] Lásd *Bulányi, a tisztelendő* c. könyvemet (mek.oszk.hu/10200/10251)

[2] Bulányi György: *Egyházrend* (Egyházfórum, Luzern, 1989.)

[3] 2Ján 7–11; 1Ján 3,24

[4] Hubai-Rugási-Pröhle: *Jézus rejtett szavai* (Vizöntő Könyvek, Budapest) **1990.**

Az iszlám hagyomány logionjai (mek.oszk.hu/08000/08019) 116 – 127. old.

(Teljes anyag: Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról*) Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó **2002.**

Csia Lajos: *Az Új Testamentum* – helyes magyar fordításban – (mek.oszk.hu/08900/08907) **2010.**

Jézus szellemi hagyatéka – a Tamás-evangélium – (mek.oszk.hu/14600/14682) **2015.**

Pintér István: *Ami szemet szúr* – biblikus talányok megoldása – (mek.oszk.hu/22800/22805) **2022.**

[5] Pintér István: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[6] Úttörő munkásságát *Az Írás szerint* c. könyvemben folytattam (mek.oszk.hu/25100/25116)

[7] Keressétek az Isten Országát! (Bokorliget Kiadó)

[8] Bulányi: *Merre menjek?* (1976), Pintér: *Merre menjünk?* (mek.oszk.hu/16100/16137)

[9] Tm 1., 2., 3., 109., Mt 6,33; 7,21–3; 18,1–5; Lk 10,41–2; Jn 3,3–7; 6,38; 16,12–5; Isz 57/129

[10] vö. Lk 23,31; Jn 15,1–8

[11] Tm 8., Mt 13,3–9; Mk 4,3; Isz 74b/59

[12] Tm 1., 2., 3., 4., 66., 82., 114., Mt 7,13–4; Lk 13,24; Jn 15,1–8; Zsolt 118,22

Be kell látni, hogy a magyarországi rendszerváltás előtti, vallásos hitet nem igénylő értelmiség intelligensebb volt, mint az ún. gyakorló keresztények. Ezek műveltsége – még a saját területükön is – kívánnivalókat hagyott maga után. Nem az iskolai végzettségről beszélek, bár a lexikális tudás is elengedhetetlen. A Jézus-esemény iránti őszinte érdeklődést [1], a végső kérdésekkel [2] való filozofikus foglalkozást [3] semmi se helyettesítheti. A sorkatonai szolgálat megtagadásában kicsücsösödő erőszakmentesség ebben a tekintetben nem oszt, nem szoroz. A királlyá levéshez húsba vágó érintettség kell [4]. Az Emberfi kizárólag *látni akaró* „vakokat” képes felvilágosítani [5], a formális tekintélyek gondolatpályáit elhagyni ödzkodó [6], logikátlan [7] és szolgalelkű [8], a csordaszellemű tömeggel együtt sodródó [9] személyeken nem tud segíteni [10].

Őszösvetségi hivatkozással is jelezte [11]: ő nem azokhoz jött, akik bizonyos rítusok miatt a választott nép tagjainak hiszik magukat [12]; azokat keresi, akik – hozzá hasonló módon – az Atyánál tanultak [13], vagyis autodidaktaként, „zöldmezős” teológiát akarnak kialakítani. Az ilyenek saját telkükre építik a házukat [14], azaz belső, szellemi struktúrájuk a logika sziklaszilárd talaján áll [15]. Ez a Célba érést igénylő tevékenység csak a „szívükben üldözött” egyénekre, a lelki szegényekre jellemző [16]. Ők nem a világ fiainak érdektelenségét [17] testesítik meg, nekik affinitásuk van a Dolgokhoz. A megkövesedett szívű többség valóban átkozott [18], ezért csupán példabeszédek útján tanítható [19].

Jézusnak olyan titkai vannak [20], amiket nem kíván mindenkivel és nyíltan megosztani [21], mert ez nem is lehetséges [22]. Az Igék ugyanis nem az ő szövegei, hanem az Atya kinyilatkoztatásai [23]. Ezek értelméhez kizárólag azok jutnak hozzá, akik feltétel nélkül hisznek a Fiúnak [24]. Rejtett szavait [25] követői is fokozatosan [26] érthetik meg, ugyanis a megmentő Igazság rétegekben tárul fel. A tartalmakat valósággal „ki kell csomagolni”. Ehhez azonban a végső Cél [27] felé tartó tanítvány, és *szívből jövő* [28] tudásszomj szükségeltetik. Itt az aszkézisszerű állhatatosság kevés. Az irgalom logikája zsigeri azonosulást követel!

- [1] Tm 42., 92., Mt 16,1–3; Lk 12,54; Jn 8,25; Isz 153/160
- [2] Lásd *Az ember igazi tragédiája*, 29 – 30. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
- [3] Tm 1., 2., 3., 4., 26., 93., 95. Máté értelmes filozófushoz hasonlította Jézust (Tm 12.)
- [4] Tm 53., 69., 70., Mt 5,6; Lk 4,18–9; 6,21
- [5] Mt 11,5; Lk 4,18–9; 7,22; Jn 9,39–41
- [6] Tm 85., Mt 23,9–10
- [7] Tm 42., 43., 44., Mt 7,16; 12,31–4; Mk 3,28; Lk 6,43–5; 12,10; Jn 4,24; Isz 110a/216,6
- [8] Mt 23,1–7
- [9] Mt 7,13–4; Lk 13,24 (Tm 1., 2., 3., 4.)
- [10] Isz 86/166
- [11] Tm 52., Jn 6,63; 7,22; Róm 2,28–9
- [12] Lk 4,25–30
- [13] Tm 26., Mt 13,52; Jn 7,15 (Jn 6,37–40; 6,44–5; 6,65; 17,2; 17,6; 17,9–10; 17,24; Zsk 11.)
- [14] Mt 7,24–7; Lk 6,46–9 (Az új fejezet címe a 46. vers elé kellett volna.)
- [15] Tm 31., Mt 5,14 Simon Pétert is logikus gondolkodása miatt „avatta boldoggá” (Mt 16,13–20).
- [16] Tm 1., 48., 53., 69., 93., 95., Mt 5,10; 7,7–8; Lk 4,18–9; 11,9–10
- [17] Lk 16,26 Erről az áthidalhatatlan szakadékról beszél a Mester!
- [18] Hozzáállásuk miatt (Mt 22,33–6; Lk 16,29–31; Jn 5,38–47) nagyon rossz helyzetben vannak. (Jézus-szótár *Válogatott tanulmányok* c. könyvemben található, 136 – 142. old.)
- [19] Mt 13,1–23; Mk 4,1–20; Lk 8,4–15
- [20] Tm 62., 84., 85.
- [21] Tm 94., Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4
- [22] Fülöp-evang. 115. (Zsk 46.)
- [23] Tm 84. (Tm 14., 16., 32., 49., 89.) Jn 7,16; 12,49–50; 14,10b; 14,24b; Mt 10,20
- [24] Tm 101., Jn 6,29; 12,44–50
- [25] vö. Tm Prológus
- [26] Jn 13,7; 14,25–6; 16,12–5
- A 14,25-öt Csia Lajos – helyesen – múlt időben fordítja. A vers értelme: „Egész nyilvános működésem során erről beszéltem”. A 25. vers tehát nem igényel új bekezdést.
- [27] Tm 107., Mt 19,21a (Csia Lajos fordítása)
- [28] Tm 90., 91., Mt 11,28–30; 18,35; 23,25; Lk 11,39 szívből szelíd = egész mentalitása ilyen

Ez az átlényegülés időigényes is [1], hiszen a megvilágosodási folyamat közben el kell sajátítani a jézusi terminológiát és képvilágot [2]. Beszédei „kemények” [3], azaz fej-törést kívánnak. De még ez sem elég, ugyanis a hamis mammon előbb-utóbb „kihagy”, vagyis az emberi ész esetenként kevésnek bizonyul [4]. Ekkor van szükség őrangyalainkra [5], akik a mennybéli bejegyzés után [6] önzetlen barátként éjjel-nappal [7] örömmel [8] állnak rendelkezésünkre. Ők „fogadnak magukhoz az örök sátrakba” [9], ami azt jelenti, hogy eszünk használata közben – és kizárólag akkor ! [10] – *szolgáltatás szerűen* adják ki nekünk a járandóságunkat. Ez pedig nem más, mint a felismerésszerű (gnosztikus) megértés [11], a boldogító belátás öröme [12], a megszabadító tudás nyugalma és biztonsága [13], tehát a Mester által nyújtott béke [14].

Ez a lelki- vagy tudatállapot elvileg [15] bárkinek osztályrészéül juthat, még nők is pályázhatnak rá [16]. A szőlősgazda minden *dolgozni akaró* munkásnak [17] megfizeti az igaz bért [18]. A Jóisten „csak” szent Szellemet tud adni [19], tehát minden Fiú-aspiráns Jézushoz hasonló királlyá válik [20]. Ez a szuverén módon való uralkodás [21] valójában szolgálat, s aki nem vállalja el a Szolga szerepét [22], az nem tudja egy nyilvános működés keretei között [23] megszentelni [24] az Atya nevét, azaz bebizonyítani létezését [25]. Márpedig ő épp ezt óhajtja ! [26]. Képviselőtére szóló felhatalmazást [27] kizárólag az új szövetség [28] hatálya alatt álló más (világnézeti) felismerésre tért *egyének* nyerhetnek. Eme kisdéd nyáj [29] tagjai térben és időben ugyan el fognak különülni egymástól [30], ám tetteikkel illusztrált üzenetük egybehangzó lesz [31]: ilyen az, Aki Van.

Bulányi metanoiázásnak hívta az újjászületési szándékot, de ő – a papi mentalitás szerint – periodikus erkölcsi megújódást szorgalmazott. Az ilyen jellegű próbálkozások azonban kudarcra vannak ítélve, hisz a tulajdonképpeni cél; a közvetlen istenkapcsolat által létre jövő és *demonstrálható* Fiúi státus [32] homályban marad.

- [1] Tm 1., 26., 58., 59., 93., Mt 10,28; Lk 12,4-5; Isz 91/29
- [2] Tm 109., Jn 10,1-5; 10,27
- [3] Jn 6,52-9 A példabeszédek „kulcsa” szellemi hagyatéka végén található (mek.oszk.hu/14600/14682)
- [4] Lk 16,9; 22,32
- [5] Tm 32., 40., **89.**, Mt 18,10; Mk 1,13; Lk 6,38; 11,9-13; 12,8-10; **16,9-12**; Jn 1,51
- [6] Lk 10,20b
- [7] Mt 7,7-11; Lk 11,5-13 (Mk 4,26-9; Lk 18,1-8)
- [8] Mt 18,1-14; Lk 15,1-7
- [9] Csia Lajos fordítása
- [10] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26 (Tm 110., Mt 13,44; Lk 13,6-9)
- [11] Lk 18,7-8 A szóban forgó „föld” agytekervényeink között terül el!
- [12] Tm 91., Mt 11,28; Jn 7,37-8; Isz 132/113
- [13] Jn 8,31-6
- [14] Tm 1., 59., Jn 14,27
- [15] Tm 28., Jn 6,63; Róm 8,19-22 A homo sapienst alkotó isteni anyag dinamizálható ! (Jn 10,31-9)
- [16] Tm 20., 21., 61., 115., Jn 4,10; Fülöp-evang. 111. (Zsk 43.)
- [17] Tm 74., Mt 6,33; 9,37; Lk 10,2; Jn 4,34-8
- [18] Az irgalom logikája – teljesítménytől függetlenül (Mt 13,23) – egyforma fizetséget biztosít.
- [19] Lk 11,13
- [20] Tm 109., Mt 19,28; Lk 22,28-30; Jn 12,26; 17,24 ahol én vagyok = Fiúi státusban
- [21] Tm 82., Jn 5,17-23 A Fiú együtt (szinkronban) uralkodik Atyjával.
- [22] Jn 13,8; 13,16 (Lk 22,24-7)
- [23] Zsk 7a „Fiam, minden prófétában rád vártam, hogy eljőjj és megnyugodjam benned. Mert te vagy az én nyugalmam, te vagy az én elsőszülött fiam, aki mindörökké uralkodsz.” (Nazoreusok evangéliuma)
- [24] Mt 6,9-10; Jn 3,19-21
- [25] Jn 3,31-3; 5,31-47 Ez az egyetlen lehetséges istenbizonyítás !
- [26] Mt 6,9-10; Jn 12,28 Az Atya a mindenkori Fiú működése során dicsőül meg ! (Mt 5,16)
- [27] Jn 10,1-18
- [28] Tm 109., Mt 26,26-9; Mk 14,24; Lk 22,14-20; Jn 14,1 - 16,33
- [29] Lk 12,32 Az újjászületettek (Tm 3., Mt 11,25-30; Lk 10,21-4) létszáma alacsony (Tm 22.).
- [30] Mt 8,11; Lk 13,28-9; Jn 10,16
- [31] Tm 109., Mt 10,16-32; Mk 9,37; Lk 10,16; Jn 10,16; 14,12-4; 15,18-23 16,12-5; 16,22-7; 17,20-6
- [32] Mt 5,1-16

Az igazi üdvtörténet az egyes ember agyában [1] eredményesen lezajló (teljes) megvilágosodási folyamat [2]. Herbst a más (világnézeti) felismerésre téréssel járó újjászületés fogalmát sem ismeri, ez pedig önmagában is elég teológiájának elvetéséhez [3]. A tulajdonképpeni Örömhír felfogásának [4], Jézus mivoltának [5] és megértésének [6] közös a nevezője: a teljes hasonulás [7]. Ennek hiányában csak jó szándékú, de óriási tévedések lehetségesek: ő egy egészen egyszerű ember volt s nem is támadt fel...

Új ég, új föld, új ember

Az evolúciószerű, orbitális jellegű üdvtörténet téveszméje szorosan összekapcsolódik a páli megváltáselmélettel. A címzetes apostol ugyan egyik levelében sem állítja Jézus szentháromságtani értelemben vett istenségét [8], az egyházfiak mégis egy, a Magasságos színe előtt lezajló „össznépi” próbatételként fogják fel az emberi életet. Ez abszolút logikátlan dolog, hiszen az egyéni lét csak parányi szelete a homo sapiens történelmének.

A zsidókeresztény kultúrkört egy alapvető hazugság [9] határozza meg: evilág Isten általi teremtettsége [10]. Ebben gyökerezik az összes többi. A Hazugság atyja maga biztosítja az alapot és a felépítményt is, mivel életterünk tulajdonképpen önmaga kiterjesztése [11]. A Törvény geocentrikus és emberközpontú alapállása tőle származik, és ez tükröződik vissza a materialista nézetekben is. Az igazi mammonnal megragadható valóság azonban egész más! [12].

Pál kollektív szemlélete abból a jüdaizmusból származik, amit sohase tagadott meg teljesen [13]. Az ő nyomdokain járó történelmi egyház „magától értetődően” adoptálta ezt a hozzáállást, noha nincsenek egzegetikai pillérei... A Jézust követni akaró Fiú-aspiránsoknak viszont az újszövetségi írásokhoz kell igazodniuk. Az egyébként se értett evangéliumokat mostanára felvizezte a papi líra. Ennek eklatáns példája a „rejtélyes” gyermekiség [14], amit Bulányi Györgyig bezárólag senki sem tudott értelmezni. Hallgatólagosan az az ártatlan lelkület a non plus ultra, amit felnőtt embernek fizikai képtelenség elérni. Arról nem is beszélve, hogy a püdesztálra emelt gyermek önző, erőszakos, dacos, követelőző, neveletlen és tudatlan. Nos, a kutya itt van elhantolva, mivel pont az ismeretszerzés a lényeg [15]. Akinek nincsenek lételméleti kérdései [16], az még csak be se megy a királyságba, azaz: egészen biztosan kívül marad. Főleg, ha ama 180 fokos fordulatot se teszi meg [17]. Pedig nevetve meg lehet tenni... [18]

- [1] Lk 18,8 A felszántandó „föld” (Tm 110., Mt 13,44) agytekervényeink között húzódik!
- [2] Tm 23., 26., 49., 61., 114., Mt 5,16; 6,22–3; 13,43; Lk 11,34–6; Jn 8,12
Jn 16,22–7: A „meglátás” (Jn 1,51) napja ama utolsó napon (Jn 6,40) lesz, azaz a teljes megvilágosodás pillanatában. Akkor (22. és 23. vers) már a Fiú-aspiránsok is Jézus státusában lesznek.
- [3] Könyvének kritikáját lásd *Pintér István: Kenyértörés*, 33 – 41. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)
- [4] Mk 1,15 Ha hajlandók vagytok gondolkodni, akkor közvetlen istenkapcsolatra tehettek szert.
- [5] Tm 23. „Hogy mi vagyok, meg fogod látni, amikor követsz.” (Zsk 80.)
- [6] Jn 8,25 (Szövegösszefüggés: Jn 8,12–59)
- [7] Tm 109., Lk 9,46–8; Jn 7,17 Ezt az utolsó vacsorán szimbolikus módon fejezte ki. A téma bővebben: *Pintér István: Merre menjünk?* 17–19. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)
- [8] Lásd *Szentlecke Pálról* c. könyvemet (mek.oszk.hu/16500/16532)
- [9] Tm **72.**, Jn 8,30–59; 1Ján 2,15–6; **3,8b**
- [10] Tm 1., 2., 3., 4., 55., 81., 112., Mt 5,17–20; Lk 16,17
„Tudjuk, hogy Istenből valók vagyunk (vö. Jn 10,31–9), és hogy az egész világ a rosszban vesztegel.” (1Ján 5,19)
- [11] Jn 8,41; 8,43–4 Bővebben *Pintér István: Az Írás szerint* (mek.oszk.hu/25100/25116)
- [12] Tm 1., 2., 3., 4., 10., 55., 85., 112., Mt 24,35; Jn 8,48–59; Isz 57/129
- [13] ApCsel 24,14 (ApCsel 18,18; 24,17–8)
- [14] Mt 11,25–7; 18,1–14; 19,34; Mk 10,13–6; Lk 10,21–4; 18,15–7
- [15] Tm 3. Csak a logikára épülő, befolyásmentes (Tm 85.) teológiával nem káromoljuk a szent Szellemet!
- [16] Tm 1. Az egész nyilvános működés az ő érdekükben történt! (Jn 10,1–18; 17,1–26)
- [17] Tm 55., 81., 99., 111., Mt 18,3a (Csia L.); Lk 14,25–7; 14,33; Jn 7,7; Isz 62/145
- [18] Fülöp-evang. 122. (Zsk 37.)

A gyermek arról nevezetes, hogy folyton-folyvást kérdez, próbára téve ezzel a szülei türelmét. Atyja és Anyja [1] azonban mindig válaszol neki [2], sőt a szívből jövő tudás-szomjat [3] szent Szellemmel [4] jutalmazták. Kereső lelkület esetén [5] számolatlanul [6] érkezik az az igazi mammon, amire az Elsőszülött távozása után is szert lehet tenni ! [7]. Ezt önként vállalt – kereszthalállal járó – nyilvános működése tette lehetővé [8]. A feltétlenül megszerzendő [9] s el nem avuló erszényekben [10] olyan ismeretek [11] lapulnak, melyek közvetlen istenkapcsolathoz [12] juttatnak bennünket.

A János-evangélium és a Szellemi Hagyaték logionjai [13] alapján is kijelenthető: a magát Emberfiként definiáló [14] egykori názáreti építőmester [15] az első [16] és mindmáig egyetlen teljesen megvilágosodott személy volt. A világba „küldték” ugyan, ám nem kívülről-felülről „jött” [17]. A lefojtott statikus isteni szubsztancia – egy bizonyos szabadsági fokon – a homo sapiensben is benne van [18], s ha ezt a térerőszerű energiát [19] dinamizálják, akkor Erő szabadul fel a *nagy gazdagságból* [20]. A megmenekülés lehetősége tehát minden logikusan gondolkodni képes [21] egyén számára adott.

A hivatásos hívek – legyenek azok zsidók, keresztények vagy muszlimok – vezetőik hatására babonás hiedelmeket vallanak... A júdaizmus korifeusai szerint Galileából nem támad próféta [22], és a várva várt messiás is „a semmiből” jön elő [23]. Ezért a Mózes által kiagyalt nem létező kollektív üdvörtörténet a felelős ! Az Emberfi nem véletlenül óvja tanítványait a földrajzi helyekhez köthető, tömeges megváltódási esélyektől [24]. Egy zárt rendszeren belül sehol se lehet istenországát csinálni, mert teremője nem enged. Csak az „egyszemélyes eklézsia” szerű [25] hegyre épült város nem esik el [26], az összes többi – szentnek vélt – kísérlet kudarcra van ítélve ! [27]

- [1] Tm 106., Jn 3,3; Isz 172a/190; 172b/207
- [2] Mt 7,7–11; Lk 11,5–13; 18,4–8
- [3] Tm 69., 70., 109., Mt 5,1–12; 11,28; Lk 4,18–9; 6,20–1; Jn 7,37–9
- [4] Lk 11,13; 16,9–12 Az ilyen jellegű ismeretek hatalommal járnak !
- [5] Tm 1., 93., 95., Lk 16,11–2; 18,7–8
- [6] Mk 4,24–5; Lk 6,38
- [7] Tm 109., Jn 14,1–31; 16,12–5
- [8] Jn 3,14–6; 10,11–8; 12,23–33
- [9] Mt 6,19–21; Lk 12,33–4; 22,35–6 A kard az Élet elvesztésének veszélyét szimbolizálja.
- [10] Lk 12,33–4 (Tm 82., 96., 110.)
- [11] Lk 22,36 Lelkesedéssel és karddal senki sem tudja királlyá verekedni magát, csak ésszel !
erszény = olyasvalami, amiben Pénz van (vö. Tm 96., 110.)
tarisznya = olyasvalami, amiben (mennyei) Kenyér van
saru = olyasvalami, amivel járni lehet az Úton
kard = olyasvalami, amivel az ember megvédeheti az Életét
adja el köpenyét = ha inged-gatyád is rámegy
- Tehát: aki kikerül Jézus égisze alól (Tm 11., 37., Jn 12,35), annak elő kell vennie a saját sütnivalóját !
- [12] Jn 11,48; 12,19
- [13] Tm 23., 32., 49., 61., 78., Jn 1,4–5; 1,9; 3,19; 8,12; 9,5; 11,9–10; 12,35–6
- [14] **Mt 16,13**; 17,22; 20,18; Mk 8,31; 9,31; 10,33; Lk 9,22; **9,44**; 18,31; Jn 3,14
(Ha az „Emberfi” egyszerű embert jelentene, értelmetlen lenne a kérdés !)
- [15] Csia Lajos fordítása.
- [16] vö. Jn 10,8
- [17] Mt 13,54–8; Mk 6,1–6; Lk 4,16–24; Jn 6,42; 7,28–30
- [18] Tm 1., 2., 3., 28., 71., Lk 17,20–1; Jn 5,39–40; 7,31–9; Zsolt 82,6
- [19] Lásd *A fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)
- [20] Tm 28., 82., 110., 96., Mt 13,44; Mk 5,30a; Lk 8,46; Róm 8,19–22
- [21] Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10
- [22] Jn 1,45–6; 7,52 A világ bármely sarkában királlyá lehet valaki (vö. Mt 8,11; Lk 13,28–9)
- [23] Jn 7,27
- [24] Tm 114., Mt 24,23–7; Mk 13,21–3
- [25] Mt 16,18
- [26] Tm 31., Mt 5,14
- [27] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1–8 Az új szövetséget egyének valósítják meg !

A történelmi kereszténység – fizikai tehetetlenségénél fogva – még mindig ama páli pályán sodródik, melynek végén nem osztogatnak babérleveleket, csak elhervadó temetési koszorúkat... A világegyházzá terebélyesedett zsidó szekta (alapítójának halála után is !) megtartotta egyenes vonalú, egyenletes mozgását, ami a veszedelembbe visz [1]. A juhok ruhájában [2] fellépő hamis prófétákból ugyanis hiányzik az irgalom logikája [3]. Ez a zsigereket is átható lelkület [4] kizárólag egyénekben valósulhat meg. A címzetes apostol bele is trafál a lényegbe [5]:

„Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt eggyé tette, azzal, hogy az ellenségeskedést, ezt az elválasztó közfalat saját húsában lebontotta... hogy magában a kettőt egy új emberré teremtsen azzal, hogy békességet csinál, s mindkettőt egy testbe foglalva a kereszten át kiengeszteli Istennel. S miután önmagában az ellenségeskedést megölte, eljött, a békeség örömhírét hirdette nektek...”

Békét csak hadviselő felek köthetnek. A harc az ember bensőjében dül: a hústest folyton csatázik a lélekkel. Hol ez győz, hol az győz. Ha viszont leteszik a fegyvert egymás előtt, s mindketten az ily módon egésszé lett embert kezdik szolgálni, akkor a megosztottságot felváltó egység „csodákat” fog művelni ! [6]. Ez a béke (nyugalom, biztonság) gondolkodás következtében teremődik meg. A tökéletessé vált ember számára semmi se lehetetlen, mert homogenitása miatt eggyé tudja tenni a kettőt [7], vagyis az Atya és a Fiú lelke fuzionálhat. Az istengyermekek tudniillik a hasonlóból keletkeznek [8]. Az új ember tehát akkor születik meg, amikor valaki teljesen megvilágosodik.

Pál ugyan kimondja, hogy „értelmünk szelleme által” kellene megújulni, ami összhangban áll a jézusi útmutatással [9], de aztán erkölcsi-etikai síkra terelget bennünket [10]. Példamutató viselkedésünkkel jó keresztényként simulhatnánk bele a sátáni teremtés rendjébe, magyarul: egy olyan ellenséges világba, ami rövidesen semmivé lesz. Ez a logikátlan viselkedés nem vezet Célra, s a „késlekedő” parúzia alaposan meg is nehezíti a dolgunkat. Zokszó nélkül [11], (fájdalommentesen, könnyedén, nevetve) csupán akkor dönthetünk az egyetlen JÓ mellett, ha már felismertük azt...

A hierarchiába tömörült papok nem tudják [12] Isten igazságosságát [13] gyakorolni, mert eszüket egyházukba vetett hitükre cserélték. Szent helyeken s megadott időpontokban [14] farizeusi lelkülettel [15] imádják állítólagos Urukat [16], nem pedig „szellemben és igazságban”, vagyis ama értelem vezérelte jó cselekedetekkel [17]. Azokhoz Pneuma kell, nem erkölcsi-etikai síkon való mozgolódás... Ne feledjük: csak az számít hitnek [18] és szeretetnek [19], amit Jézus annak mond ! [20].

[1] Mt 7,13-4; Lk 13,24

[2] Mt 7,15-20; Isz 114/61

[3] Jn 5,42 Ezért csak felszínesen (Tm 90.) és értelmetlenül (Mt 23,16-26) tudnak működni.

[4] Tm 46-47-48. (Jézusi szerkesztés !)

[5] Efézus 2,14-7a (Csia Lajos fordítása)

[6] A Mt 18,19-20 alatt is erről van szó, nem emberek testvéri kibéküléséről !

[7] Tm 107.

[8] Tm 61., Mt 6,22-3

[9] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39 A „kehely”, a „pohár”, a „tál” az ember lelke, vagyis az az „edény”, amivel felfoghatja a Dolgokat.

[10] Efézus 4,17-32; Kol 3,5-17

[11] Tm 7., Fülöp-evang. 122. A Mt 13,47-50 alatti szövegváltozatban a „gonoszok” és az „igazak” nem emberek, hanem dolgok, amiket a gondolkodó saját maga vet el.

[12] Ez nem képesség, hanem Felhatalmazotti tulajdonság (Mk 9,14-29), melyre a világtól való elfordulással lehet szert tenni (Tm 26., Isz 32/124; 55a/55; 103/194,1; 139/41; 156/110).

[13] Mt 6,33 Az Örömhírt nemcsak hirdetni, hanem demonstrálni is kell ! (vö. Mt 12,28; Tm 27.)

[14] Jn 4,19-26

[15] Tm 38., 103., Isz 33/7; 40/56; 80/50,1-2; **81/6; 84/144**; 108/197; 114/61

[16] Mt 7,21-3, Jn 6,38

[17] Jn 10,32

[18] Jn 6,28-9 Jézus feltétlen hitelt követelt szavainak, mivel azok atyai kinyilatkoztatások (pl. Jn 12,49).

[19] Jn 10,1-18; 12,26; 15,9-17

[20] Tm 80., Lk 11,28-8; Jn 14,21 megőrzik = sajátjukként kezelik, azonosulnak vele

Vak vezet vakot

„Az egyház” voltaképpen a beöltözött hierarchia, a többiek csupán hívek, vagyis a feltétel nélkül adakozók. Ezek nem csak pénzüket, de lelkiismeretüket is mások zsebébe teszik. Cserébe megszabadulnak a gondolkodás terhétől [1], hústestük [2] energiái pedig a világ oltárain enyésznek el. Ennek éppen ellenkezője lenne kívánatos: az egyetemes papság [3]. Bulányi György szerint az a baj, hogy a szervezetben hatalmas úr tátong. A klérus egy olyan hadsereget vezényel, amiből hiányoznak a képzett altisztek, azaz a kézi vezérléssel irányító agilis és elkötelezett réteg.

Olyan, hogy „keresztény ember” igazából nincs is; vagy pap az illető, vagy a hívek táborába tartozik. Utóbbiak abszolút használhatatlanok, mert három kategóriába sorolhatók be [4].

- a) szellemi színvonaluk a legegyszerűbb dolgok megértését sem teszi lehetővé
- b) hitüket simán össze tudják egyeztetni mindenkori körülményeikkel [5]
- c) tulajdonképpen meg vannak elégedve a sorsukkal

Az első csoport nem tud, a második nem akar, a harmadik pedig képtelen megfelelni a jézusi elvárásoknak. Ez a közös nevező miatt van így, tudniillik valamennyien a világ fiai. Az a) kategória számára a világon kívül nincs is más realitás, a b) „terepszínű pofája” miatt megtalálja benne helyét, a c) pedig megpróbál két urat szolgálni. E három kategória a kereszténység 99%-át teszi ki. A maradék egy százalék elhivatott pap, ezekből morzsolódnak le a szexualitásukkal megbirkózni nem tudók [6], akik ezért csúsznak vissza a nagycsaládos hívek szintjére.

A keresők száma ezrelékben sem mutatható ki [7], holott ők alkalmasak lennének arató munkásnak [8]. Sajnos, ezeket a „szívükben üldözött” szegény párákat [9] a papok becsapják, s ennek következtében ateistává válnak. Emberi, baráti, hittestvéri, szexpartneri magánytól szenvedve keresnek válaszokat a végső kérdésekre [10], gyakran beszélgető társ nélkül... Lelkivezetőik hülyeségekkel és hazugságokkal etetik őket, ahelyett, hogy ki-mélnék számukra az élő vizet [11]. Így aztán nem csoda, ha nem érkezik senki, se napkeletről, se napnyugatról [12].

A papoknak észre kéne venniük, hogy mi zajlik körülöttük... [13]. Vakságuk abból adódik, hogy kiemelt funkcionáriusok módjára élnek. Azt „dolgozhatják”, amit szeretnek [14], létfeltételeik holtig be vannak biztosítva, házvezetőnő sertepertél körülöttük, szolgálatinak minősülő autón közlekednek, nénikék traktálják őket finom falatokkal, esküvőről esküvőre járnak. Saját „házuk” [15] felhúzása és lakodalmassá tétele [16] helyett mások számára akarnak építgetni [17] egy illuzórikus országot, holott Fiúvá válásuk mindenkinek jobb lenne !

[1] Tm 91., Mt 11,28; Isz 132/113 A papokat híveik emelik kiváltságos helyzetükbe (Tm 38.).

[2] Tm 28., Jn 6,63

[3] Mk 12,29-30 „Egész szívedből, egész lelkedből, egész gondolkodásodból és minden egész erődből.” (Csia Lajos fordítása)

[4] Tm 8., Mt 13,3-9; Mk 4,3; Isz 74b/59

[5] Tm 79., Mt 11,7-8; Lk 7,24-5; Isz 114/61 Szalonkereszténység !

[6] Mt 5,27-30; Mk 9,43-50

[7] Tm 22.

[8] Tm 56., 74., Mt 9,37; 13,24-30; Lk 10,2; Jn 4,34-8

[9] Tm 1., 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70., 76.

[10] Lásd *Pintér István: Az ember igazi tragédiája*, 29 – 30. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[11] Tm 12., Jn 7,37-8

[12] Mt 8,11; Lk 13,28-9; Jn 17,20-3 Ezek a nem zsidók királyként lépnek majd a világ elé.

[13] Tm 4.

[14] Mt 23,1-7; Lk 11,46 Törvényeket hoznak és bíraskodnak.

[15] A homo sapiens belső, megtartó struktúrájáról van szó, pl. Zakeus esetében is (Lk 19,9-10).

[16] Tm 76., 105., Mt 9,14-5; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5

[17] Tm 1., 2., 3., **66.**, 114., Mt 7,24-7; Lk 17,20-1

A farizeusi lelkületű papok azt hiszik, hogy nekik rálátásuk van a világtörténelem vallásos vonulatára [1]. Ilyen jellegű tudásra kizárólag az új szövetséget realizáló Fiúknak [2] van lehetősége. A kisdéd nyáj [3] tagjai Isten képviselőitében [4] saját személyükben demonstrálják [5] az Örömhírt, ezzel bizonyítva, hogy az Örökkévaló létezik [6]. A vak vezetők ezzel szemben szentesítik azt a világot, ami ellen Jézus (vér) tanúságot tett [7]. A fegyverek és a házasság megáldása között nincs különbség [8].

A történelmi kereszténység a békés és boldog házasságra esküszik, gyakorlatilag ez az illúzió fémjelzi a hitet. Az erkölcsi-etikai síkon botorkáló hívők azonban rossz helyen kereskednek, mert ez az élettársi kapcsolat maga az evilági lét. A nemi gerjedelmet nem legitimizálja egy társadalmi vagy vallási okirat. Ami házasságlevél nélkül paráznaságnak minősül [9], az egy pecsétől nem válik törvényessé. A hírhedt kérdésre [10] adott válasz nem a házasság védelmére, hanem a válás tilalmára vonatkozik [11].

Sajna, nem azt kérdezték Jézustól, hogy szabad-e házasodni [12], bár ő már előre válaszolt: aki rá se néz a másik nemre [13], az nem is fog nőül venni senkit, s aki nem szül, az nem is koitál... [14]. Itt a *miért* a fontos: a nemi jellegű együtt élés „csupán” a királyság szempontjából káros [15]. A kereső közvetlen istenkapcsolatra akar jutni [16], a világ viszont csak test [17], Pneuma nélküli hulla [18], így ebben semmit sem segíthet [19]. Ártani viszont árthat: *nyomorulttá* [20], sőt *menthetetlenné* [21] teheti az embert... A lelket kiszárító házasságba is erotikus vágyaink kergetnek bennünket. A homo sapiens szenvedéseit ezen a téren is az okozza, hogy test szerint ítél [22].

A fajfenntartás célját szolgáló gyereknemzés nem Élet-adás, csak egyfajta klónozás, ezért fogja előbb-utóbb a tudomány is utánozni [23]. Egyszerű másolás, bizonyos változók automatikus cseréjével. Például az első fiú az anyjára hasonlít, az első leány az apjára. Kivétel erősíti a szabályt. Az aktus a sejtosztódáshoz hasonló kémiai szaporodás eszköze, melyhez fizikai kapcsolat is szükséges. A dolog zsigeri affinitással indul, amit a formák látványa indít be. A tapintás fokozza, a gyönyörérzés pedig visszafordíthatatlanná teszi a folyamatot. Ez az egész bio-lógia: azaz matematikailag megtervezett sokasodás [24], aminek népirtás a vége. A háborúval járó expanziókat a túlnépesedés okozza. A jézusi erőszakmentesség [25] nem társadalmi program, hanem egyéni harcmódor. A királlyá lenni akaró egyén ugyanis pórul járhat. Értelmetlenül és véletlenül is meghalhat... [26].

- [1] Jn 9,39–41 (Jn 8,12; 8,14; 8,23)
- [2] Tm 1., 17., **109.**, Jn 3,11–3; 3,31–2a; 3,34–5; 4,25–6; 8,12; 16,12–5
- [3] Tm 22., Lk 12,32
- [4] Jn 14,9
- [5] Tm 27., Mt 12,28; Mk 1,15; Jn 12,19; 11,48a
- [6] Jn 3,33 Magyarán: van Isten!
- [7] Tm 72., Jn 7,7; 1Ján 3,8b; Isz 133/34,4–16
- [8] Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49
- [9] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50
- [10] Mt 19,3; Mk 10,2
- [11] Bővebben: *Pintér István: Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)
- [12] Ez csak tanítványai részéről hangzott el, indirekt módon (Mt 19,10).
- [13] Mt 5,28
- [14] Zsk 61a
- [15] Mt 19,11–2
- [16] Jn 5,39–44 Az Írások erről a dicsőségről beszélnek, ti. a Fiúság lehetőségéről.
- [17] Tm 81., Isz 133/34,4–16
- [18] Tm 55.
- [19] Jn 28., Jn 6,63; 1Kor 15,50; Gal 6,8
- [20] Tm 88.
- [21] Tm 113.
- [22] Jn 8,15 Bővebben: *Hol rontottuk el?* 6 – 13. old. (mek.oszk.hu/23600/23630)
- [23] „Az ember ezt, ha egykor ellesi, / Vegykonyhájában szintén megteszi.” (Madách Imre: Az ember tragédiája, I. szín)
- [24] Ter 1,28 Ez a sátáni örömhír.
- [25] Mt 5,38–41
- [26] vö. Lk 13,1–5

Múlt, jelen, jövő

A homo sapiensnek igazából két problémája van, ami lényegében ugyanaz. A mivoltára és a hollétére gondolok. Aki embernek születik, annak „régén rossz”, mert a világba kerül. Én-tudattal csak csíraszerűen rendelkezik, személyiségét a környezete formálja. Szó sincs arról, hogy egyszeri és megismételhetetlen alkotás lenne. Valamelyik típusba mindenképpen be lehet sorolni. Karakterét veleszületett és szerzett tulajdonságai határozzák meg, a nevelés korlátozott hatáskörű. Génjeiben sátáni program lakozik, mely hústestét is determinálja [1]. Tendenciózus oktatásban részesül, amit vagy a politika vagy a vallás felügyel. Mindentől független és önzetlen ismeretátadás legfeljebb egy falanszterben lehetséges [2]. Felnőtté válása során testi-lelki létfeltételeiért is keményen meg kell küzdenie. A homo sapiens anatómiája párháshoz van tervezve, erotikus vágyai mégis a kulturált viselkedés oltárán illannak el.

Az ember – mondhatni – egy 3D nyomtatóval készült [3], mesterséges intelligenciával felruházott állat, aki az adott létfeltételek függvényében alakítja ki a kultúráját, ami elsősorban nemileg meghatározott hústeste körül forog. Ez a fajta élet az előre beprogramozott romlás s a biztos pusztulás [4] miatt az egyedek számára értelmetlen. Az egyetlen értelmes cél a statikus állapotban leledző [5] Pneuma dinamizálása, ami a perturbált szellemi szövet „kiegyenesítését” jelenti; egy tudatos visszaintegrálódást [6]. Az ily módon önmagára talált egyén [7] ekkor válik a Valóság örökös részévé.

Valóság pedig csak egy van: Isten. A homo sapiens tehát előbb-utóbb [8] istenné avanszál. Egy Fiú-aspiráns nyugodtan kijelentheti: igazából az vagyok, aki (majd) megvalósulok [9]. Jelenlegi degradált állapotomban Isten karikatúrájaként vegetálok [10], de valódi lételemem az örök jelen [11]. A sátáni materializmus ennek a fordítottját sugallja: te vagy az isten, aki örökké fog élni [12]. Az önmagától megrészegült ember [13] ezt el is hiszi... Az arctalan társadalomnak nincs kollektív halálfélelme, ezért a hosszú távú előnyök senkit sem érdekelnek. Ez persze sátáni beidegzés: ne törődj azzal, hogy később mi lesz, az az én hatásköröm.

Enünket azért is megéri életre nemzeni, mert a Pneumában minden múlt- s jövőbeli információ benne rejlik [14], mint egy számítógépes adatbankban. Önazonosságunkat akkor tudjuk elfogadni, ha nemcsak a jövőnk lesz biztos, hanem a múltunk is. Odaát ugyanis praeexistens módon „átírhatjuk” mindazt, ami történt; úgy élhetjük meg, ahogy szerettük volna [15]. Az anyagi élet [16] mindig a jelenben zajlik, abszolút idejű változások közepette. A múlt csak egy korábbi jelen [17]. Az önmagában való élet [18] azt a kizárólagosságot sem tűri, amit mi a szexualitásban igénylünk [19].

[1] Jn 2,24–5; 3,19–21; 5,37–8; 8,34; 8,38; 8,41; 8,44a; 15,18–25

[2] „Az ember tudatlannak születik, nem hülyének. Hülyévé az oktatás teszi.” (Russel)

[3] Hogy ez fizikai lehetetlenség? A fizika maga egy lehetetlenség!

Lásd: *Pintér István: A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

[4] Jn 8,35; 8,44

[5] Tm 28.

[6] Tm 48., Jn 8,14; 8,23

[7] Tm 1., 2.

[8] Tm 10., 17., 18.

[9] Kiv 3,14a

[10] Jn 10,31–9; Zsolt 82,6 A szent szerző nyilván filozófus volt.

[11] Tm 18., Jn 1,1–2; 8,58; Zsid 1,1–4

[12] Sose halunk meg!

[13] Tm 27., Isz 201/103

[14] vö. Tm 17., Jn 4,16–9; Isz 38.b 4. vers

[15] Lásd *A fizika költészete*, 46–47. old.

[16] Mt 22,29; Mk 12,24–5; Lk 20,34–6 Isten „hatalmán” uralma, azaz Világa értendő.

[17] Tm 16–17–18.

[18] Jn 5,26

[19] Tm 10., Fülöp-evang. 109. (Zsk 42.)

Kollektív előre lépés nincs, az egyén evolúciója lenne az igazi, ha ő járná be a fejlődés lépcsőfokait. Mindenki csak egy adott fejlettségi szintet élhet meg, melynek nivóját nem képes megállapítani. Akkor tudna igazán örülni vagy bánkódni valamin, ha a saját bőrén tapasztalta volna meg, mondjuk a technika forradalmait. Ugyanígy össznépi üdvözlés se lehetséges, mert az egy olyan gondolkodási follyamat, amit mindenkinek magának kell végigcsinálnia [1], bár nem egyedül [2].

A történelmi kereszténység ezer éve leszálló ágban van, azaz döngő léptekkel halad a teljes szekularizáció felé. A diadalmas egyház tudniillik a hit minden lényeges elemét kollektív módon közelítette meg, s ezzel egyre távolabb [3] került a Céltól. Aki meg akar menekülni [4], annak a tágas kapu [5] helyett a legelőre nyíló Ajtót [6] kell használnia. Ez ma már csak a jézusi logionok segítségével lehetséges [7]. Várni pedig nincs mire [8]. A júdaizmus egy állítólag kiválasztott nép [9] várakozásának reményteli vallása. A nyilvános működés kezdetén elhangzó – négy részből álló – kiáltvány [10] az egyes embert szólítja meg: „Számomra betelt az idő, személyemben közel jött a királyság, ti is térjetelek más (világnézeti) felismerésre, hogy megérthessétek az Örömhírt !” Szellemi hagyatékának elején *ugyanez* fogalmazódik meg! [11].

A világ fiainak számító keresztények [12] nem fejthetik meg egyes logionok mondanivalóját. Ezeket az igehelyeket [13] a zsidó módra – tehát tömegekben gondolkodó – Pál sem érti:

„Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hisz magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszélik majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, mint ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek.” [14]

Jézus második eljövételéről van szó, ami bennünk fog végbemenni, *szinte észrevétlenül, váratlanul és feltartóztathatatlanul*. Pál – az őskeresztényekkel együtt – itt a világ-végét, vagyis a földi bioszféra gyökeres átalakulását vizionálja. Ez a robbanásszerű felismerés (gnózis) azonban az egyes ember [15] agyában keletkezik [16]. Lelki nyugalmat [17] a megszabadító ismeretek [18] adnak; ezek teszik lehetővé azt a magabiztos cselekvést [19], amit a sokaság a tudás hatalmaként érzékel [20].

Az emberiségszintű (kollektív) üdvtörténetet valló, geopolitikával és ökológiával foglalkozó történelmi kereszténység bizonyos jelekből [21] rendre arra következtet, hogy az utolsó időket éljük, holott – az elrejtett dolgok szempontjából – még mindig a nulladik órában vagyunk. Az Elsőszülött fellépése óta több mint kétezer év telt el, ami azt jelenti, hogy a mínusz végtelen felé tartunk...

[1] Tm 66., Mt 21,42–4; Mk 12,10–1; Lk 20,17–8

[2] Tm 89., Mt 18,10; Lk 16,9–12; Jn 14,26

[3] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1

[4] Jézus mindig ezt a szót használta, nem a páli megváltást !

[5] Mt 7,13–4; Lk 13,24

[6] Jn 10,9 (Szövegösszefüggés: Jn 10,1–18)

[7] Tm 109., Jn 16,12–5

[8] Tm 114.

[9] Igazi nemzetállamról ma sem beszélhetünk; Izraelben még mindig négy rassz különíthető el.

[10] Mk 1,15

[11] Tm 1., 2., 3., 4.

[12] Lásd jelen tanulmány 7. oldalát.

[13] Mt 24,1–44; Mk 13,1–37; Lk 17,22–37 (Tm 112.)

[14] 1Tessz 5,1–6; Jn 16,16–23

[15] Tm 15., 22., 48., **76.**

[16] Tm 112., Mt 5,17–20; 24,35; Lk 16,17

[17] Tm 1., 59.

[18] Jn 8,31–2

[19] Tm 49. mozgás és megnyugvás = magabiztos cselekvés

[20] Mt 7,28–9; Mk 1,22; Lk 4,32 Ez az ember tudja, hogy mit beszél...

[21] Mt 24,6–8; Mk 13,7–8; Lk 21,9–11

Kedves Barátom !

Jelen levelem az ajánlott könyv apropóján íródott [1], de a téma – magyar értelmiségek viszonylatában – amúgy is kikerülhetetlen. Ezért is örülök annak, hogy az általam igen nagyra becsült szerző német. Azt hiszem, bárki felköthetné a gatyát, aki a közel-keleti helyzetről átfogó módon akarna írni, mégpedig elfogulatlanul, és a megoldást is felcsilantva. Engem kicsit *Irwin Shaw Oroszlánkölykök* c. regényére emlékeztet, bár az ehhez képest már poros. Természetesen az alábbiakban nem a könyvről akarok értekezni.

A témát már többekkel is megvitattam. Íme néhány név: Konrád György, Kertész Imre, Kőbányai János, Gadó György (a *Szombat* egykori főszerkesztője), Domán István (*Új Élet*). Magától értetődik, hogy előzetesen elolvastam a magyar vonatkozású alapműveket: *A zsidóság két útja*, *Megjelölve Krisztus keresztyével és Dávid csillagával*, Popper Péter és Szenes írásait, illetve a világirodalom gyöngyszemeit: *Stefan Heym: Dávid király krónikája*, *Joseph Heller: Isten tudja* stb.

A hivatalos és nem hivatalos egyházi hozzáállással tisztában vagyok, saját véleményem (*Világvallások fúziója*, *Két pont az élet*) pedig ismert [2]. Meggyőződésem, hogy a mai magyar keresztényeknek fogalmuk sincs a dolog horderejéről. Én már tizenhat éves koromban belecsöppentem a dolgokba, az ortodox zsidó hitű Stark Miklós kéziszedő jóvoltából, aki az Athenaeumban ilyen szempontból is a szárnyai alá vett.

Ne felejtjük ki az iszlámot se: ismertem Simon Róbertet, én voltam a Korán egyik legelső magyar olvasója. (Kezdetben csak előjegyzés után lehetett hozzájutni.) Mohamed a júdaizmushoz és a kereszténységhez képest – vallásfilozófiai szempontból – kritikán aluli, gúnyt űzni azonban nem szabadna belőle, lásd a nyugat-európai vallási terrorizmust... A divatos holokauszt-tagadás Németországban és a volt szocialista államokban úgysem jön be. Büntetni azért nem kéne, mert egy mai fiatalnak semmiféle bizonyítéka nincs, sem erről, sem másról. Mindenki azt „tudja”, amit az iskolában tanítanak neki. Ideológiai alapon bármilyen történelmi esemény – vagy annak fordítottja – kötelező érvényű politikai dogma lehetne. A múltban voltak is erre szép példák... Egy magas kort megért, sokat látott s olvasott közép-kelet-európai értelmiségi nem tudja elkerülni az értékrendi válságot. A hivatkozási alapok ugyanis képlékennyé váltak, így ateista alapállással csak az identitásproblémával megterhelt kaosz marad.

Jómagam felekezeten és többpárton kívüli magyar állampolgár vagyok, harcos hazafiság nélkül. Ez nemcsak tolsztoji beütés, hiszen bármelyik országba születtem volna, s akkor az lenne a hazám. Mert mindenkinek az lesz a hazája, ahol felnő, akár akarja, akár nem. A genetika és az etnikum itt másodlagos, akkor is, ha létezik egy őshaza... Lásd az USA-ba bevándoroltak gyerekeit... Fatornyos falumban a többség letagadhatatlanul német ajkú ősök leszármazottja, a focimeccseken mégis a magyaroknak szurkol, nem az osztrák sógoroknak... A rendszerváltás szabadelvű zűrzavarában némelyik fiatal német származásúként regisztrált, az öregek azonban mind magyarnak vallották magukat, sváb nevük ellenére.

Ismertem olyan Wehrmachtban szolgált (magyar) illetőt, aki még a 70-es években is kommunista propagandának tartotta Auschwitzot. Ez azonban nem klasszikus holokauszt-tagadás, éppen ellenkezőleg ! A borzalmakat elutasító spontán pszichológiai reakció volt: nem, az nem lehet, hogy ilyet tegyen *az ember*. Édesapám saját szemével látta az NDK múzeumaiban a bizonyítékokat... Ezért én gondoztam a helybeli zsidó temetőt, Szikla (Skalka) Mancsi néni után, és D. Bányász Gergő újságíró előtt.

[1] Frank Schätzing: *Breaking news* (Athenaeum, Budapest, 2016)

[2] In: *Az elvetett kő* (mek.oszk.hu/15000/15052)

Vörösváron a két etnikum jó viszonyban volt, nagynéném zsidó munkaadói még a hetvenes években is visszalátogattak. A részletre vásárolt Singer varrógép utolsó részletét a háború kitörésének napján rótták le eleim. A zsinagóga Siratófal-szerűen megmaradt oldalát tavaly bontották le, az egyik követ azóta papírnehezékként használok. A rendszerváltás után cikket írtam az első ízben kiadott helyi újságba, sőt egy novellát is bevitettem a Múlt és Jövőnek; Sebes Kati lektorálta, a Szépirodalmi Kiadó helyiségében.

Első zsidó–keresztény beszélgetésem a Tárna Étteremben zajlott le, gyerek koromban. Egy asztalnál ettük a silány menüt Gábor (Krausz) Jutkával, aki öntudatos zsidó létére egy svábhoz ment feleségül. Akkor még nem sejthettem, hogy imádottaim 80%-a zsidó származású lesz, noha ennek többségük nem volt tudatában. A fővárosi nyomdaiparban forgolódván több zsidót ismertem meg, mint amennyit Ábrahám valaha láthatott. Sajnálatos módon egyik se hitt az Örökkévalóban, s erre még büszkéek is voltak! Frank Schätzing leírja *Breaking news* c. könyvében, hogy Izrael Állam kikiáltásakor mi hangzott el: „Isten maradjon távol a cionizmustól, ha pedig nem létezik, akkor főleg!”

Egyébként valóban több zsidót ismerek, mint Ábrahám, mert ő egyet se láthatott. Júdea és júdaizmus csak évszázadokkal a héberek után, Palesztinában jött létre, a filiszteusok által meghódított vidéken. (Egyébként Palesztina neve is innen ered.) Az „ígéret földje” a dokumentáltan körülméletlen Mózes szlogenje, a jó Isten tudniillik nem ígérhet oda másoknak egy már (a kánaániták által) lakott területet. Ha a pátriárkákat nem sújtotta volna éhínség, nem kellett volna Egyiptomba vándorolniuk. Ekkor a szentföld valahol a Folyamköz északi részén terülne el. Ott is kibontakozhatott volna az a mono-teista zsidó hit, ami független a morfológiai viszonyoktól.

A népvándorlásokat s egyéb geopolitikai mozgásokat a klímaváltozások generálják. Ezeket a Föld tengelyferdesége okozza, pontosabban: a függőleges tengely körüli forgás szögének enyhe módosulásai. Ezek – kozmikus mértékkel mérve – elhanyagolható irányhelyesbítések, a vékony, felszínen elhelyezkedő (s ezért védtelen) bioszféra szempontjából azonban válságos helyzetet eredményeznek. A forgás sebességének növelése vagy csökkentése akár katasztrofális következményekkel is járhat, a hőmérséklet ingadozása ugyancsak. Civilizációnk kémiai tűréshatárai szűkek, a biológiai élet kényes egyensúlyokon alapul.

E vegetatív (energiafüggő) létezés társadalmi vetületei (gazdaság, politika, jog) összefüggenek, s dogmatikus oktatásban, azaz hivatalos ideológiában fejeződnek ki. Az egyén szuverenitását kizárólag vallásfilozófiai (teológiai) tudása biztosíthatja [1]. Ez a belső biztonság delegálható hatalommal is jár [2]. Következésképpen: csak a (kereső) egyén lehet szabad, mégpedig az ismeretei birtokában [3]. Mivel egyetlen intézmény sem képes homogénná válni (teljesen megvilágosodni), semelyik egyház se kerülhet az Igazság közelébe. Ennek ellenére minden vallási szervezet az igaz hitet akarja képviselni s közvetíteni [4]. Ahhoz, hogy a racionális alapot nélkülöző hiedelmek lekerüljenek a tudomány oltáráról, elegendő gondolatban néhány száz kilométert felemelkedni. A kulcsot a felülről–kívről való szemlélet adja a kezünkbe [5].

A geopolitikai események okai egyáltalán nem teológiai téren keresendők. Az ún. üdvtörténet materialista módon zajlik, egyfajta „káoszelmélet” alapján. A globális körülmények függvényében bármelyik nép lehet kiválasztott, a bűnös és az áldozat szerepe felcserélhető. Nemcsak német precizitással lehet öldökölni, de skót módra, avagy mediterrán kedélyességgel is. Adott esetben zsidó stílusban... Nem valamelyik emberfajta a bűnös, hanem az, aki megalkotta a homo sapienst. Alapesetben minden embert kenyérre lehet kenni, de ha a családjához nyúlsz, akkor megőrül... Silva moszados könyvei nem rosszak, de szemforgatók. Szegény Gabrielnek (zsidó bérgyilkos) Gestapo-módszereket kell

[1] Tm 1.

[2] Lk 10,17–20 (Mk 16,17–8)

[3] Jn 8,31–2

[4] Mt 7,13–4

[5] Jn 3,13 A mennyből száll alá = logikus sorrendben (fentről lefelé) gondolja át a végső kérdéseket

alkalmaznia „a jó ügy érdekében”. Ezzel az erővel Canaris is igazolhatná a titkosszolgálatok bűntetteit, melyek egyformák, akár a KGB-ről, akár a CIA-ről beszélünk [1]. Otto Skorzeny csúnya fiú, James Bond viszont sármos figura, de csak az olvasó szemében ! A Lubjanka téri börtön maga a pokol, Guantanamo viszont szükséges rossz...

Mivel a törvényt és a profétákat főrabbi szinten ismerem, az újszövetségben pedig gyakorlatilag nem hagytam fehér foltot, joggal tartom kompetens személynek magamat. Mint ilyen, kijelentem, hogy igencsak mikro világunk kizárólag egy negatív előjelű principium műve lehet. Többek között a kereszténységet megalapító Pál fellépése, és a soa is az ő kézi vezérlésének a következménye. Ennek a demiurgosznak a teljes szekularizáció a célja, az elvilágiasodásnak tehát a zsidók között is végbe kell mennie [2].

Bemerítő János szociális reformerként használható lett volna, elképzeléseit azonban az Írások szerint, tehát vallásos módra akarta megvalósítani. Nagy bűne az egyenlődsdi volt, a Sátán országát ugyanis az egyenlőtlenségek, a minden téren tetten érhető anomáliák mozgatják. Jézus egyenesen a Hazugság atyjaként definiálta, így mindenképpen ki kellett ebrudalnia a birodalmából. Ezt akkor tette meg, amikor a Fiú már régen kívül volt [3], minden világvallás felett !

Az Emberfi ettől függetlenül szerette a hazáját és a népét [4]. Etnikai értelemben vett zsidósága megkérdőjelezhetetlen, a ruházataig menően [5]. Genetikai hovatartozását ellenfelei se vonták kétségbe, a „pogány”, illetve „szamáriai” jelzőket állásfoglalásai miatt sütötték rá. Zsidónak ugyanis az számít, aki betartja a Törvényt, de legalábbis elismeri. Ebben az értelemben nem volt zsidó. Ő nem diszkriminál a nemzetek közt, bármely nép fiával és leányával (!) szóba áll, ha az érdemes rá. Jézus tudniillik a gondolkodó egyének, a keresők messiása.

A kereszténységnek semmi köze sincs hozzá, mert ebben a vallásban legfeljebb az eretnekek illelhetők e jelzővel. A „hívek” egyértelműen ennek az anyagelvű világnak a „fiai”, vagyis a (perturbált) materiából nőnek ki, és ebbe az Élet-energiával nem rendelkező földre is térnek vissza [6]. Sajnos, ez teológiai síkon is igaz [7]. A folyamat fenntartásához azonban szükség van farizeusi lelkületű „gonosz tudósokra”, akik hiúságuk motiválta tudatlanságukban az Atya meghatalmazott nagykövetét is felülírják.

Hitler szerint a fasizmus csak félmunka, a csöppet se harmonikus természet törvényeiben gyökerező náci ideológia életképesebb. Annak is kell lennie, mert erről szól az egész: a negatív előjelű teremtmény az erősebbnek biztosítja a jogot. A jog ugyanis nem más, mint maga a lehetőség. Ez társadalmi méretekben is így van. Minden jogállam jogtalanságok árán jött létre. Utólag (egy önkényesen kiválasztott ponttól) megállapodhatunk bizonyos erkölcsi normákban. Annál is inkább, mivel ezek amúgy se tarthatók-tartathatók be maradéktalanul. Ördögi rendszerünket a minden téren megnyilvánuló egyenlőtlenség következtében burjánzó igazságtalanság és hazugság tartja a felszínen [8]. Ehhez a pótcselekvésszerű kényszermozgáshoz zaj, por, bűz és fekália tartozik. A sátáni alkotást már a genitáliák kiválasztási funkciói is leleplezik. Isten nem építene játszótér mellé szenny-csatornát.

Az iszlám szavakban ugyan megkövezi a Sátánt, a valóságban azonban ez a vallás a szekularizáció tökéletes végrehajtó szerve. Ha minden Allah akarata, akkor Isten útjai nemcsak kifürkészhetetlenek, de az ember számára közömbösek is. A céltalan sodródás értelmetlen életet eredményez. Ez a gépies funkcionálás nagyon megfelel a Tékozló fiúnak, aki egy automatikusan működő birodalom feje akar lenni. Minden fajta egységesítés az ő malmára hajtja a vizet. Az emberiség végül egyetlen átlátható és ellenőrizhető, falanszterszerű városállam lesz.

[1] Lásd Gordon Thomas: Moszad c. könyvét (JLX Kiadó, 2005.)

[2] „Államunk akkor válik szuverénné, ha lesz zsidó rendőrségünk, s lesznek zsidó prostik.” (Ben Gurion)

[3] Jn 18,36-7

[4] Jn 4,22

[5] Mt 9,20 A kaftán bojtos szegélyéről van szó.

[6] Tm 27., Isz 157/117

[7] Tm 11., Mt 7,21-3

[8] Jn 8,44

A kulcsszó az állam. A Vatikán is azzá lett, s a júdaizmus is. A vallás mindkettőben egyre hátrébb szorul, mert egy közigazgatási egységet szép szóval se rendben tartani, se megvédeni nem lehet. A földi Isten Országának világi eszközöket kell igénybe vennie. Szerencse, hogy zsidókeresztény kultúrkörünk eszménye nem egy „ország”, hanem egy „királyság”, azaz egy lelki- vagy tudatállapot. Ezt állítja Jézus, s én hiszek neki [1].

A zsidó, a keresztény és az iszlám fanatizmus egyaránt és szükségképpen terrorizmusba torkollik. Ez a Sátán által inspirált és a bosszú segítségével végtelenített jelenség a globális méretű ateistagyártás szolgálatában áll. A véres következmények láttán tudniillik a hívők ki fognak ábrándulni abból a pozitív előjelű Abszolútumból, aki „a jó ügy érdekében” eltűri a járulékos veszteségeket, magyarul: az ártatlan áldozatok halálát és hozzátartozóik szenvedését. Előbb-utóbb mindenkinek meg kell értenie, hogy a teokratikus berendezkedésű (senkit sem bántó) ország csak utópia.

A közel-keleti helyzet a Tékozló fiú pokoli terveinek örökmécsese. A cionisták és a palesztinok közötti feszültség feloldhatatlan. Ez egy geopolitikai tűzfészek. Zsidóországot egy szűz földön kellett volna kijelölni, például Argentínában. Hertzl Tivadar még Ugandát is felvetette. A szentföld ásványkincsekben szegény. Minden környező országban van olaj, de ott pont nincs... A legjobb az lett volna, ha a holokauszt túlélői visszamennek abba a hazába, ahonnan kiragadták őket. Sokan ezt tették, ugyanis nem vágyakoztak a sivatagba, mely kulturális szempontból is az volt.

A már Izraelben született (szabrák) számára nincs politikai kiút. Az ő hazájuk az a vidék lett, amit körülvesznek az arab országok. Ezek azért szeretnének egy palesztin államot, mert a menekülttáborok gazdasági és katonai problémát jelentenek a számukra. A cionizmus felszámolásában a palesztinok természetes (etnikai) szövetségesek, egyébként csak nyűgök. S még inkább azok lesznek, ha majd elfogy a pénzt biztosító olaj.

Zsidókeresztény kultúrkörünk alapja az a vallásfilozófia, amit a Biblia ún. ószövetségi része tartalmaz. Ennek társadalmi vetületei még ma is tetten érhetőek. Nemcsak a szépirodalomba szüremkedtek be, de a nemi életünket is befolyásolják. Ennek az az oka, hogy a Pál névvel fémjelzett kereszténység adoptálta azokat az *ósképeket*, amiket Jézus téveseknek állít [2]. Világképünk a természetből származtatott energiaigényes és váltivarú hústestére épül. Ez a porból jött szemlélet azonban vissza is tér a porba... Magyarán: a velejéig materialista [3]. Ennél már csak az iszlám anyagelvűbb.

A 70-ben bekövetkezett szétszórás pozitív dolgokat is szülhetett volna. A politikai haza és a zsidó társadalom korlátozó hite nélkül a keresők új esélyt kaptak. Az Emberfi szellemi hagyatékának respektálása nélkül persze csak Maimonidészig és Spinozáig juthattunk. A régi és az új diaszpóra ortodox egyedei ugyanazt a hibát követték el, mint a 21. századi migránsok. Gettókba tömörülve és kirívóan elkülönülő ruházattal nem lehet asszimilálódni. Holott pontosan ez az előre menekülés útja ! Egyszer mindenki jövevény volt és lesz ezen a Földön, amíg a mindenre kiterjedő globalizációval meg nem kezdődik az új időszámítás.

Itt és most nem célok a geopolitikai jövő felvázolása, ám annyit mondhatok, hogy a demográfiának nagy szerepe lesz benne. Nemcsak a túlnépesedésre gondolok, hanem a populáció összetételére is. A mennyiségi növekedés szinte fordított arányban áll a minőséggel, hiszen az iskolázatlanabb réteg szaporodási volumene nagyobb, mint az kívánatos lenne. Lehet, hogy Izraelben hamarosan több lesz az arab kultúrájú állampolgár, mint a zsidó. Ezek palesztin származású képviselőket fognak választani, tehát ha nem akarnak arab miniszterelnököket, akkor előbb-utóbb létre kell hozni egy (tőlük) független palesztin államot. Kerül, amibe kerül...

Zsidókeresztény kultúrkörünk közmegegyezésen alapuló vallása erkölcsi-etikai meg-tisztulást követel, az emberiség fennmaradásának érdekében. A homo sapiens azonban egy zsebkiadású káoszharcos [4], aki önző és fanatikus módon mindent az uralma alá

[1] Jn 6,29; 1Ján 3,23a

[2] Tm 85.

[3] vö. Tm 28.

[4] Pierre Casetti-Frei

akar hajtani, rablógazdálkodásszerűen [1]. Az ökológiai törekvések eleve kudarcra vannak ítélve, mert a globális erőfeszítéseket egy környezetszennyező helyi háború is semmissé teheti. A „zöld” életvitel teológiai értelemben teljesen haszontalan [2], ugyanis a háttérben egy láthatatlan Ellenfél áll [3], aki a kisujjával is drámai módon megváltoztathatja életterünk biológiai és technikai jellemzőit.

Végtelennek álmódott világunk valójában egy zárt rendszer, mely a Föld nevű bolygóra korlátozódik. Az ember (anatómiai felépítése miatt) lefelé és fölfelé is csak elhanyagolható mértékben mozdulhat el. Körkörösén persze egészen addig futhat, amíg a saját farkába nem harap... Szó sincs arról, hogy ő tartja fenn a világot, mindössze gépiesen üzemelteti, az aktuális, indirekt módon sugallt, sátáni direktívák szerint [4].

Valójában minden evilági rosszat a közvetlen istenkapcsolat hiánya tesz lehetővé. Ez a bármikor igénybe vehető szellemi szféra alanyi jogon járna minden teremtménynek. Parányi univerzumunk zártságát épp ez a tény biztosítja. Az élővilág „gazdagsága” nem más, mint egy önkényes módon elvégzett hierarchiába rendezés. A biodiverzitás igazából degradáció, melynek szintjeit a szabadsági fokok jelölik ki. Az értelmi létra legfelső fokán a (férfi)ember áll, ám ő is csupán akkor válhat Élő lélekke, ha ráébred arra, hogy miye van – és használni kezdi! [5].

Isteni teremtés esetén minden létező azonos lehetőségekkel bír, ami teljes egyenlőséget garantál [6], ugyanis ez a szabadság és testvériség feltétlen feltétele s az erőszakmentesség biztosítója. Az, hogy a homo sapiensnek szabad akarata van – égbekiáltó hazugság. Földi boldogságunk elsősorban nemileg meghatározott hústestünk genetikailag meghatározott minőségétől függ. Korlátlan lehetőségek helyett szexuális nyomorral szembeszülünk, ami már a párválasztás nehézségeinél is jelentkezik.

A júdaizmus, a kereszténység és az iszlám nemi étellel kapcsolatos nézetei külön tanulmányt igényelnének, annyi azonban leszögezhető, hogy közös nevezőjük: a család. Nem véletlen, tudniillik a Tékozló fiú által létre hozott világ a társadalom eme legkisebb sejtjére épül. Az intézménnyel való jézusi szembe helyezkedés tehát teljesen természetes dolog. A tűz és a víz nem fér meg egymással egy edényben... [7]. E végső dilemmával csak a keresők birkóznak. Nekik dönteniük kell Isten és a család között. Az egyházfiak és az ateisták nem jutnak el idáig, mert az ő istenük maga *az ember*.

Nem az a lényeg, hogy valaki hisz vagy nem hisz... Aki a családi élet mellett kötelezi el magát, az de facto materialista. Akarja, nem akarja: „anyagba zuhan” [8]. Ideje és energiája elvész, intellektuálisan szinte felmorzsolódik. Nem lesz ereje bemenni ama szűk kapun [9]. Az Emberfi ezért óv a szexualitástól. A paráználkodás nem önmagában ördögi, „csak” következményei okán [10].

A testi-lelki megköötöttségtől elsősorban az amúgy is rabszolgának teremtett nők szenvednek. Főleg az iszlám által ellenőrzött országokban (saria), de régebben a júdaizmus se bánt velük kesztyűs kézzel. A kereszténység a legfontosabb dolgot tagadja meg tőlük: a családtervezés lehetőségét. Holtbiztos fogamzásgátlási módszer csak egy van, az, amit Jézus javasol [11]. Ha a férfiak segítségével megtartott szexuális absztinencia miatt a nők felhagynak a szüléssel, akkor nemcsak a halál hatalma szűnik meg, hanem ez az egész ördögi rendszer!

[1] 1Móz 1,28

[2] Jn 3,6; 6,63; Gal 6,8; Kol 3,2

[3] Efézus 6,12; 2Kor 4,18

[4] Isz 57/129; 157/117; Mt 25,41; Jn 8,31–47

[5] Tm 28., 40., 71., 96., 110., 115.

[6] Mk 12,24–5

[7] Isz 104/218; 134/35

[8] Barcza Barna kifejezése.

[9] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4

[10] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50; Tm 47.

[11] Zsk 61a

Ámor mérgezett nyilai

Bevezetés

A témáról annó két könyvet is írtam [1], melyeket ezennel átadok az enyészetnek, naivságuk okán. Használható szakirodalom azóta sincs, mert elmaradtak a visszajelzések [2]. A Bokor-béli fiatal házasok nem tették közkinccsé a tapasztalataikat, se pro se kontra. Ez igen nagy baj, hisz „a hites élettársi közösség” gyakorlatilag a történelmi kereszténység életformája. Minden a család körül forog, ami szex nélkül nem jön létre, és egyházilag sem érvényes.

Ez a Pál által alapított vallás [3] roppant erkölcsösnek hazudja az „aranykor”-ként beállított kezdeti időket, holott épp a címzetes apostol levelei leplezik le a valóságot [4]. Ő maga ebben a tekintetben feddhetetlen volt, ami nem biztos, hogy pozitívum. A vallási fanatizmust ugyanis a szexuális frusztráció táplálja. Szent Ágoston a kicsapongásai után lépett az üdvözülés útjára, így egyfajta üdvö-züllésről beszélhetünk. Bulányi György úgy vélte, hogy Jézus azért bízta Péterre a vezetést, mert nős ember volt, a többi apostollal szemben [5].

A közhiedelemmel ellentétben az Emberfi nem nevezte ki pápává Simont, személyében a logikus gondolkodást [6] emelte piedesztálra. A mennyek országának tudniillik ez a kulcsa [7]. Az oldás és a kötés hatalmát [8] minden tanítványára át akarta ruházni [9], de egyikkel sem boldogult [10]. Még Péter viszonylatában is feltételesen fogalmaz [11], a „rejtélyes” szakasz [12] értelme pedig az, hogy János – hiába kedvenc – *akkor* nem fog meghalni, *ha* követi őt abban a Fiúi státusban, amit mindegyiküknek felkínált [13].

Ez a Jézus által betöltött pozíció [14] nem tűri a családi békét [15], és ennek igen egyszerű oka van. A házasság nem isteni intézmény [16], hanem evilág legkisebb sejtje, ami már a tervezés szintjén [17], szándékosan rossz. Az anyaság csak a szűzmárjás lelkületű papok szemében szentség. Az Emberfi nem tartja annak [18]. Szerinte a szülés felelőtlenség, hiszen az utód előre láthatóan meg fog halni [19]. Az ilyesmi persze nem számít, ha minden felcsinált ribiből automatikusan „édesanya” lehet...

[1] *A szerelem örömhíre* (1983), *Mitől beteg a keresztény házasság?* (1984) [szamizdat]

[2] Különösen a női szemszögből megfogalmazott reflexiókat hiányoltam.

[3] Pintér István: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[4] pl. 1Kor 5,1

[5] A rossz nyelvek szerint azért tagadta meg Jézust, mert meggyógyította az anyósát (Mt 8,14–5).

[6] Tm 42–43–44 (Jézusi szerkesztés !)

[7] Tm 38., Mt 5,20; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[8] Mt 16,19 (Tm 82., 110.)

[9] Tm 109., Mt 19,28; Lk 22,28–30; 24,49; Jn 12,26; 17,20–4

[10] Tm 11., Zsk 119. A gyülekezet oszlopai is lemondtak királyi mandátumukról...

[11] Lk 22,32; Jn 21,18 De ha megöregszel... (vö. Isz 91/29)

[12] Jn 21,20–3

[13] Jn 14,1–14; 21,19b; 21,22b

[14] Tm 23., Jn 12,26; 14,2–3; 17,24

[15] Tm 9., 15., 54., Mt 10,34–9; Lk 12,49; Jn 7,1–9

[16] Ha az lenne, akkor a feleket nem lehetne szétválasztani !

[17] Ter 1,26–8; Jn 2,24–5; 8,34–6; 8,38; 8,41a; 8,44

[18] Tm 80., 102., 106., Jn 3,3; Lk 11,27–8; Isz 172a/190 – 172b/207

[19] Isz 104/218; Zsk 48. (Fülöp-evang 106.); Zsk 61a

A homo sapiens sodródó életvitele nem más, mint sátáni erővonalakhoz való alkalmazkodás. Ez a világ a koituszra épül [1], a hústest fizikai felépítése is ennek felel meg. A szexuális nyomorral küzdő férfiak számára a házasság egy pokoli pótcselekvést kínál: majd a lakásteremtés és a gyerekek felnevelése után [2] gondolkodom el azon, hogy érdemes volt-e sírva és fogcsikorgatva [3] hajkurászni a mammont... Talán jobb lett volna „elevenen megesketés” helyett a harmadik végtag nélkül, sántán királlyá lenni. Az ember utólag jön rá arra, hogy az esküvő nem egy felszálló, hanem egy leszálló életszakasz bevezetője.

Valamit valamiért

A páli – eredeti – kereszténységnek nem is volt célja a biológiai növekedés, a címzetes apostol az akkor élő emberiség [4] hit általi megtérítésén fáradozott [5]. A küszöbön álló világvége miatt a családi állapot megváltoztatását is feleslegesnek tartotta [6]. Szerinte a Föld orbitális átalakulása az akut szexuális problémákra is gyógyír lesz [7]. A demográfiai mutatók a nagykonstantini kereszténység [8] óta fontosak. Minden állam erősödni és terjeszkedni akar [9], amiben az ideológiai egység nagy segítség. Az etno- és vallási biznisshez kimutatott embermennyiség szükséges. A bejegyzett hívók hivatkozási alapul szolgálnak, akkor is, ha a keresztelés és a temetés között megfoghatatlanok... Elsőpró többségük csak a gyászmiséjén válik az anyaszentegyház hű tagjává.

A rosszul értelmezett tanítvánnyá tevési parancsot [10] a túlnépesedés üteme és a biológiai rotáció is gátolja. Az eredményes működéshez nagyjából állandó létszám kéne, mert a már megtérítettek elhalnak, az újszülöttekkel meg mindent előről kell kezdeni. A 20. század közepén az egymilliárdot sűrűlő keresztény a földi populáció negyedét jelentette, ma már csak tíz százalékát. Az egyre szaporodó ázsiai és afrikai emberek ugyanis saját hitük statisztikáját javítják. Szerencse, hogy a jézusi út [11] borszíntől függetlenül járható [12]. A néger püspökök látványához már hozzászoktunk, tehát sárga király is jöhet...

A zsidókeresztény kultúra – belátható időn belül – bolygónk északnyugati negyedtekéjére fog korlátozódni. Ez nem olyan nagy baj, mert az Emberfi logionja minden vallási szervezetre vonatkozik [13]. Az egyház, a munkásosztály után, a fiataliságot is elvesztette, mára teljesen előregedett. Léikai primásnak állítólag ötmillió „hivatásos híve” [14] volt, a bulányizmusnak ezerötszáz. Ezen jó akaratú emberek töredékét lehetett gyakorló kereszténynek minősíteni, ami azt jelenti, hogy csak a külsőségekben jeleskedtek. Azért viszont nem jár fizetség [15], leszámítva azt a tudatot, hogy különbek másoknál. Így aztán nagycsaládos séta keretében kiábrándulni mennek a parkerdőbe, mert a hétköznapi rohanás közepette percek sincsenek egymás számára. Ilyen ünnepi programok alkalmával érdemes megfigyelni a szülők arcát: az apa ingerült képet vág, az anya egyszerűen csalódott.

[1] Tm 4., 28., 55., **81.**, 88., 113., Isz 133/34,4–16; 144/45

[2] Tm 57–58–59. (Jézusi szerkesztés!) Mt 10,28; 25,1–13; Lk 12,4–5

[3] Mt 8,12; Lk 13,28

[4] Max. 300 millió fő, az egész világon!

[5] Róm 10,9; Efézus 2,8–9 Pál is csak hihette a feltámadást, mivel ő nem volt tanúja annak!

[6] 1Kor 7,17–24

[7] Róm 13,11–4

[8] A jelenlegi egyház jogfolytonossága ide vezethető vissza.

[9] Az állam természetes állapota a háború, a belpolitika poráron tartását pedig a külső fenyegetettség vélelme segíti elő.

[10] Mk 16,15 Az Örömhírt nemcsak hirdetni, demonstrálni is kell! (Tm 27., 80., Mt 6,33; Lk 11,27–8)

[11] Tm 1., 2., 3., 4., 66., 82., 109., 114., Mk 1,15; Jn 14,1–11; 15,1–8

[12] Mt 8,11; Lk 13,28–9 A négy szél irányából jövő, világ elé lépő királyok nem zsidók!

[13] Tm 39., Mt 15,13 Az intézményesített hitélet a korrupció és a bűn melegágya.

[14] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61 Lelkületük miatt képtelenek felfogni az Igazságot.

[15] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61

Evilág Ura egy láthatatlan időrabló [1], aki azt a keveset is el akarja venni tőlünk, amink van [2]. Ha bedőlünk a világszellemmé vált sátáni mentalitásnak, akkor észrevétlenül [3] használtatja el velünk a puszkapor-fejadagunkat, amit senki sem fog pótolni [4]. Számára a biológiai rotáció folyamatosan biztosítja azt az emberanyagot, amivel kénye-kedve szerint bánhat [5]. A szexuális gyönyörrel járó szinte sorsszerű utódnemzés [6] nem jóisteni kreacionizmus, hanem ördögi árukapcsolás. Ezzel a jobbára kivédhetetlen automatizmussal mióta ember az ember, igyekszik szembe szállni.

A nem kívánt terhességnek ugyanis nem kívánt viszony a vonzata, egy ilyen jellegű kapcsolat buktatói pedig nyilvánvalóak. Igazából a természetes frigyet is a társadalomba előre beprogramozott [7] szexuális nyomor szüli. Ennek szerteágazó, vétkes következményei közül csak egy a kényszeres élettársi közösség... Komolyan kell venni a definíciót: „A házasság két ember szövetsége olyan problémák megoldására, amik egyébként fel se merülnének”.

A törvényes vagy törvénytelen üzekedés „csupán” egy szempontból bűn: a legmagasabból. Az erotikának való behódolás – még a gondolatbani is ! – nem játék, mert időt, energiát s pénzt vesz el [8] a megvilágosodási folyamatból. Jézus ezért ajánlja az önmegtartóztatást [9], és cserébe fantasztikusan sokat kínál... [10]. A celibátus nem csak egy visszavonható egyházi rendelet; a Fiú-aspiránsoknak szóló ígén [11] alapul. A Pál által óhajtott heterogén és monogám – így szentségének minősülő – házasság [12] nem garancia a királyságra...

Civil a pályán !

A sátáni teremtés koronája a férfi, Evilág Urának vele vannak céljai. A nemek közötti egyenjogúság ezért nem valósulhat meg soha teljes mértékben. A jézusi emancipáció a megmenekülésre vonatkozik, ám szegény nőnek ehhez is „férfivá” kell válnia [13]. Már ez is nagyon nehéz dolog [14], s a java csak utána jön. Az emberi élet a végállomásig tartó vonatkozás, és aki megházasodik, az már előbb kiszáll. Az egyház által piedesztálra emelt nagycsaládos eszmény sok hűhó semmiért. Jó példa erre egykori hittestvérem, aki hat gyereket nemzett. Egy elvetélt, egy csecsemőkorában halt meg, két lány túlsúlyosan vonszolja magát, az egyik fiú fiatalon külföldre költözött, a másik ateistává vált. Hogy mi lett az apával? Adósrabszolgaként hunyt el, végkimerülésben, jóval azelőtt, hogy felvehette volna az első nyugdíját. Ennél is tragikusabb, ha a férj nem sokkal a fészekrakás után exitál, minden téren csődhelyzetet hagyva maga után.

Persze, vannak boldog házasságok is... Ezekben a nő boldog, a férfi pedig házas... A hívó férfiek többsége papucs, ami biztosítja a formális harmóniát. A hitközség számára ez utóbbi a fontos, az mellékes, hogy csak sírva és fogcsikorgatva [15] bírják ki egymás mellett, a gyerekek (látszólagos) érdekében.

[1] Tm 26., 58., Mt 25,1-13; Isz 32/124; 55a/55; 91/29; 103/194,1; 139/41; 156/110

[2] Tm 40., 67., 28., 71., 110., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[3] Tm 59., Mt 10,28; Lk 12,4-5; Isz 110a/216,7

[4] Mt 25,9

[5] Jn 8,44

[6] Ha ez elég magas fokú, akkor spontán tüszőrepedés következik be, még hormonális fogamzásgátlóval való védekezés esetén is !

[7] Jn 2,24-5; 8,34; 8,38; 8,41-2a; 8,44a

[8] Mk 12,29

[9] Tm 20., 26., 47., 81., 88., 113., Mt 5,27-30; Mk 9,43-50

[10] Tm 16., 28., 77., 82., 96., 110.

[11] Mt 19,10-2

[12] 1Tim 3,2a Csia Lajos fordításából e két feltétel hüvelyezhető ki.

[13] Tm 115.

[14] Zsk 61a

[15] Mt 8,12; Lk 13,28

Egykori kisközösségünk vezetője tette fel az érdekes kérdést: miért van gyerekek? Azért, mert a szomszédnak is van? A csoport házasság tagjai feszengetek, ám senki se merte kimondani az igazságot. „Igen, szeretnék, de megkérdésem nélkül is *jön*, s nem akkor, amikor én akarom.” Nem sokkal később merült fel, hogy mi lesz, ha a nagycsalád fejével valamiért már nem lehet számolni. „Elosztjuk a lurkókat” – jelentette ki a vezér, aki – természetesen – egyet se vállalhatott volna, papi mivolta miatt.

Ugyanő így „reklámozta” a jövőbeni szeretetkapcsolatot: jó, ha naponta fél órát tudtok szakítani majd egymásra. Mondta ezt olyan fiatalok előtt, akik számára a házasság volt a minden. E non plus ultra miatt egészségtelen hierarchia alakult ki a közösségben: a már révbé ért tagokat bámulta mindenki. Ezek rossz példát mutatva az önzés kettésben című műfajt gyakorolták. A történelmi kereszténység szintén a családcentrikusságot preferálja, vagyis hiúnak bizonyuló reményét az utódokba veti [1]. Ez a várakozó álláspont a júdaizmusból örökölt üdvtörténeti kontinuitás kollektív mentalitása.

Jellemző, hogy a lelkivezetők kettős mércét alkalmaznak. Azt hangoztatják, hogy ma már el kell fogadni a házassággal versengő élettársi viszonyt, ám „rájuk bízott” híveiktől elvárják a templomi esküvőt... Saját értékrendjüket akarják ráerőszakolni másokra, pedig a papi és a normális életvitel összemoshatatlan. Elképzeléseiket hamvába holt szerelmi bánatuk táplálja, hivatástudatuk is ebből fakad. A reverendások tekintélyét az a szekularizáció tépázza meg, melynek az erotikus *öntudat* és *igényesség* a hajtómotorja.

Hajdanán engem is a szerelmi téren átélt frusztrációk taszigáltak Isten felé, választott szakterületem pedig sokáig a szexuálpaszichológia volt. Jól ismerem a vallásos fiúk s lányok illuzórikus vágyait, az ezeket kezelni kívánó dilettáns lelkivezetői próbálkozásokkal együtt. Egy pap számára minden bakfis szenzáció, a partnert kereső kamasz viszont nem esik hasra, pusztán azért, mert az illető szoknyát hord. A kötelező celibátus hálójában vergődők egyszerűen illetéktelenek párvalasztási és családtervezési kérdésekben.

Nekik egész más feladatuk van: Fiú-aspiránssá kell válniuk. Farizeusi magatartással [2] szégyent hoznak Istenre [3] s ezt még csak észre sem veszik. Sajna, a zsák megtalálja foltját: hivatásos hívek – ismeretek hiányában [4] – képtelenek helyesbíteni őket. A vallási szervezetek csordaszellemű, a világ erővonalai által determinált, gépiesen cselekvő, Pneuma nélküli szegénységben [5] tengődő személyek gyűjtőhelye. A kiugrott papok ezek táborát gyarapítják [6].

Isten igazi Szolgája [7] saját, belső fényével [8], teljesen megvilágosodott [9] egyénként világít *a bemenni akaróknak* [10]. Ehhez azonban munkát kell vállalnia [11], mely nem vető, hanem arató [12] tevékenység. A betakarítás [13] után pedig nyilvános működés következik. Ez a királyi uralkodás nem más, mint az Atya akarata [14], ami köszönő viszonyban sincs ama utópisztikus „ország” kollektív és ködös építgetésével [15].

E beláthatatlan messzeségekbe nyúló s nemesnek tűnő „feladat” azoknak fekszik, akik lételemükben vannak [16]. A világ fiait igen jó érzés tölti el, ha életvitelük *magától* beilleszkedik egy számukra felfoghatatlan üdvtörténeti folyamatba. Félreértés ne essék:

[1] Tm 110., Mt 13,44

[2] Isz 114/61

[3] Isz 33/7; 84/144

[4] **Tm 33.**, 38., 103., Mt 7,13-4; 15,14; Lk 6,39; 13,24; **Jn 9,39-41**; Isz 80/50,1; 108/197

[5] Tm 2.

[6] Isz 81/6 A logion második fele azt jelzi, hogy már a papi szolgálat is alatta marad a Fiúságnak!

[7] Mt 5,16; 7,21; 20,25-8; Mk 10,42-5; Lk 12,47-8; 22,24-7; Jn 6,38; 9,4-5; 12,26; 12,49-50; 14,10-1

[8] Tm 23., 32., 49., 61., Jn 8,12; Isz 84/144

[9] Mt 13,43 Ezt a *napot* (Jn 6,39-40) hozza fel az Atya, először az igazak számára (Mt 5,45).

[10] Lk 8,16; 11,33 Csia Lajos fordításában csak a bemenők látják a fényt!

[11] Mt 20,1-7; 21,28-31a

[12] Tm 74., Mt 6,33; 9,37; Lk 10,2; Jn 4,34-8

[13] Tm 7., 20., 56., Mt 6,19-21; 13,24-30; 13,36-48; Lk 12,33-4

[14] Tm 1., 82., Mt 6,9-10; 7,21; 19,28; 25,31; Jn 6,38

[15] Tm 66., 114.

[16] Jn 7,6

nem hitet nem igénylő emberekről beszélek, hanem keresztény házaspárokról. Ők azok, akik úgy vélik; ha becsületes munkával biztosítják létfeltételeiket, két generációnak is megfelelő lakást teremtenek s beletartoznak a nagycsaládos kategóriába, akkor megtették azt, amit a haza (is) megkövetelt. Az állam szemszögéből nézve tudniillik ők biztosítják az adófizetők, a vásárlók, a katonák, a szexmunkások, tűzoltók és a melósok utánpótlását, fenntartva ezt az Istennel ellenséges világot [1].

Se vele, se nélküle

A regisztrált – s ezzel jogilag ellenőrizhetővé vált – párkapcsolatban a két fél mindössze statisztikai adat, gazdasági egység. Az élettársi viszonyból gyorsan eltűnik az élet; olyan szociológiai képződménnyé válik, amiben a férj családfenntartóvá, neje pedig házvezető-nővé süllyed. „A házasság először összeadja az embereket, aztán kivonja őket egymásból” [2]. Ki-ki teszi a dolgát, tulajdonképpen nem is egymással, csak egymás mellett élnek. Újdonsült feleségek kényszerképzete az, hogy ezentúl kettejük körül forog a világ.

Harmóniáról szó se lehet, tudniillik férfi és nő egyáltalán nem egészíti ki egymást, a szexet leszámítva. Az asszony segítőtársnak van teremtve [3], nem egyenjogú partnernek. Ha belesimul rabszolga szerepébe, sok gyötrelemtől kímélheti meg magát, emancipációs törekvései viszont boldogtalanná teszik. Társadalmi területeken egyenlővé válhat, tágabb értelemben vett nemi élete azonban párkapcsolatban zajlik...

Evilág Ura két össze nem illő egyedet párosított, hogy ezzel is elvesse a békétlenség magvát. Birodalma anomáliákból áll; egyenlőtlenségek és igazságtalanságok mozgatják. A monogámiát a kínálat szűkössége kényszeríti ki: egyik fél se szívesen kockáztatja meg egy ideálisnak nevezhető partner elvesztését. Érzelmi-erotikus szempontból azonban előbb vagy utóbb minden házasság nyitott lesz. Az eredeti kapcsolat létfenntartó bázissá válik, egyfajta gazdasági háttérzaggá.

Ez a férjek viszonylatában hamar bekövetkezik, szemükben a család elsősorban a gyerekekből és az otthont kínáló lakásból áll, az „asszonytárs” a sor végére kerül, talán még a kutya is megelőzi. Az áldatlan állapotot a szexuális kiüresedés okozza, ami sajnos nem azonos az unalommal. A frigy nem azért válik érdektelenné, mert „jóból is megárt a sok”. Ezt a szintet kevés házasság éri el, a kapcsolat nem a nő megunása miatt bomlik fel, aki általában mindent elkövet a változatosság érdekében.

Vallásos fiatalok esetében a másik nem által kiváltott izgalom szinte kizárólag a látványelemekhez kötődik, mert a hit tiltja a manuális és orális közeledést. A fiú esküvő után döbben rá arra, hogy a képek (magazinok, filmek, műalkotások, reklámok) és fantáziák (olvasmányélmények) nem a valóságot közvetítik. A letépett rózsát nemcsak nézni, hanem szagolni is kell, és ami a legkínosabb: odaadón hallgatni. A kezdeti olthatatlan érdeklődést könnyen felválthatja az undor és az idegesség.

A szerelmi viszonylatokat a nemi vonzerő valamilyen foka realizálja. Ezt a hústest jellemzői (formák, arányok, kötöttség, színek, fények) váltják ki. A felsorolt paraméterek azonban visszafordíthatatlan korrózióknak vannak kitéve, melyek a mentalitásra is kihatnak... Tipikus jelenség az elhízás, amit szegény asszony „megtörve bár, de fogyva nem” próbál – számára – elfogadható keretek között tartani. A szülések esztétikai (átvágják a gátat) és egészségügyi (inkontinencia) problémákat jelentenek. Ezek okozzák a fakultatív (otthoni) impotenciát. Ekkor válnak vadállattá a férjek az ágyban: ha nejük szeretkezni akar, fogvicsorgatva fordítanak neki hátat.

Amíg tartanak a mézeshetek, addig a szex mindenre gyógyír, aztán eljön az az idő, amikor már többet kell mondani annál, hogy: „szép vagy”, és „szeretlek”. Ilyenkor kerülhetnek előtérbe azok a dolgok, amik eddig nem voltak fontosak. Sajnos, csak feltételes módban, mert a férfi kommunikációs nehézségekkel szembesül. Kiborul attól, hogy lelki

[1] Isz 157/117

[2] Ian Fleming

[3] Ter 2,18–9a

társa a legegyszerűbb dolgokat sem érti. Hajadon korában csak *igent* nem akart mondani, most már *nemet* se, pedig a család feje bőven beérné azzal, ha a hétköznapi rutin során feltett kérdéseire olyan választ kapna, ami e kettő valamelyikével kezdődik.

Nem véletlen, hogy az archaikus társadalmakban – például a zsidóknál – élesen elkülönítették (gyakran fizikailag is) a nemek hatásköreit. Az éremnek ugyanis két oldala van: ha az asszonynak bizonyos dolgokban nincs szava, akkor ki sem alakulnak a lelki fájdalmat okozó, egyeztetést célzó viták. A modern házasságok túlnyomó részét idő- és energiarabló veszekedés tölti ki. A többször elhalasztott családi programok kompromisszumok árán valósulnak meg, magyarul: egyik fél sem azt kapja, amit akart. Az iszlám által engedélyezett többnejűség részben megoldja ezeket a problémákat, csakhogy cserébe másokat vet fel.

A keresztény körökben is divatos periodikus eltávolodás (szabadnap, külön szórakozás, másokkal nyaralás, sőt: alkalmi partnercseré) nem más, mint a monogám házasság kritikája; annak beismerése, hogy ez az egész nem működik. A feleség időnként szabad levegőre vágyik, egyszerűen ki akar jutni a négy fal rabságából. Ez gyakran csak a külön élés vállalásával lehetséges, az elvált asszony azonban hamar rájön, hogy férfiing nélkül magányos a szennyes... Azok a férfiek se járnak jól, akik csitrikre cserélik le középkorú nejüket. „A szakácskönyvből csináltam a kaját” – mondta az új konyhatündér. „Legközelebb a lapokat használd, ne a kemény fedelet” – válaszolta a kopaszodó hódító.

A válságba jutott párkapcsolatokon a lelkipásztorok vagy szakmai terápia a legkritikább esetben segíthet, rendbe hozni ugyanis csak azt lehet, ami eleve jó volt. Gyökössy Bandi bácsi óta viszont tudjuk, hogy a házasságok születési hibában szenvednek. Nézzük meg hát, hogyan képzelik ezt az egészet a keresztény fiatalok!

Alapok nélkül

A fiúk életéből rendszerint kimaradnak az együttjárás élményei. Plátói szerelmek persze voltak, 19. századi szinten [1]. Bulányi György a vele készült interjúban [2] azt vallotta, hogy pappá szentelése előtt „minden mennyiségben” udvarolt. Már maga a kifejezés is egy olyan letűnt korszakot idéz, melyben a nemeket szigorúan szétválasztva nevelték. Virágküldésen és levelezésen kívül tehát más nem történhetett.

Az egyházi középiskolákban ma sincsen koedukáció. Ismertem olyan srácot, akinek valósággal légszomja volt ettől, olyan intézménybe akart elmenekülni, ahol legalább jelen van a lányok „aurája”. Kinjában selyemharisnyás combokról írogatott költeményeket, ám hátsó gondolatok nélkül. Azt is megsűgta; ő olyan feleséget szeretne, aki külsőre tisztességtelennek tűnik, de belsőleg makulátlan. Nem csoda, ha az első (keresztény) lánynak, akinek megfoghatta a kezét, azt mondta: soha többé nem engedi el.

Ezt az orvosi esetet nem is kéne tovább taglalni, de van folytatás. Világi főiskolára kerülve mellbevágó dolgokkal szembesült. Látnia kellett, hogy vannak *igazi* lányok, akik nem olyanok, mint a jegyese. „Mindenben” mások, és szert is lehetne tenni egy ilyenre... Legalábbis elvben... Először is nyakatekert módon – tkp. Istenre hivatkozva – igazolta a hűtlen elhagyást, amit szegény lány nem érzett jogosnak. Olyannyira, hogy mindenből kiábrándult, ami szent, s odadobta magát egy külföldi kalandornak.

Az a kisközösség, amibe valamennyien tartoztunk, naiv, romantikus és tapasztalatlan huszonévesekből állt, plusz egy papi lelkületű vezetőből. Számára nincs mentség, és nemcsak a fenti eset miatt! Pszichoszexuális ismeretek hiányában ugyanis nem gyóntathatott volna senkit, főleg nem sérülékeny pályakezdőket. Jézus teljes körű tudást követel meg [3] a Szolgától. Ezeken az igehelyeken a más (világnézeti) felismerésről van szó, tehát minimum [4] azt kell tudni, hogy ezt a világot nem Isten teremtette.

[1] Gádor Béla: *Néhány első szerelem története*

[2] Szakolczay Lajos: *Páter Bulányi* (Új Idő Könyvek, 1989.)

[3] Isz 33/7; Tm 1., 2., 3., 4., 10., 25., 55., 81., Mt 5,17-20; Mk 1,15; Lk 16,17

[4] Mt 18,3 Csia Lajos fordításában: még csak be se mentek... (= a küszöböt se lépitek át...)

A keresztény fiúk a vásárlási házasság történelmi időszakából visszamaradt érték-növelő tulajdonság miatt ragaszkodnak jövőbelijük szüzességéhez. Ez az állapot a 21. században legfeljebb bonctani értelemben állhat fenn. A mai lányok maximum tizennégy éves korig tudnak megálljt parancsolni maszturbációs késztetéseiknek, utána rendszere-sen magukhoz nyúlnak, ill. hagyják, hogy ezt mások tegyék meg. Érintetlenségről tehát lelki síkon sem beszélhetünk. Maga az aktus tán elmarad, de a régi szlogen, ami a sor-katonai szolgálatra bevonulók kérése volt („Ugye megvársz...”) mára illuzórikussá vált.

Hívó berkekben mégis az a jellemző, hogy koruk szerint férfiszámba menő srácok kislányokként aposztrofálják a nőket, s úgy gondolnak rájuk, mint akiknek ártatlanságát mivoltuk biztosítja. Az ebből fakadó csalódások lórúgásszerűek lehetnek. Nekem például bevallotta egy lány, hogy számára érzelmileg közömbös partnerrel is le tudna feküdni. A szexuális karakter a házasságban bontakozik ki, s ekkor az is kiderülhet, hogy ilyen szempontból nem illenek össze. A férjek többnyire járatlanok az erotika világában. Mikor egy házas hittestvéremnek arról beszéltem, hogy valaki, udvarlása során, megrekedt a „mindent, csak azt nem” szintjén, azt kérdezte: mi az a minden... Számára a pusztá közösülés jelentette a szeretkezést.

Eddig azonban el is kell jutni, ami nem könnyű dolog, mégpedig a kínálat szűkös-sége miatt. Egy hívő srác imígyen jellemezte a választékot: sánták, bénák, vakok... Másik sorstársam arról panaszkodott, hogy lelkivezetője rendre olyan lányokkal hozza össze, aki- ket bottal se piszkálna meg. Tipikus jelenség az asszonyos megjelenésűek iránti rajongás, jobb híján mégis egy elől deszka, hátul lécs típussal kötik össze az életüket.

Az elfojtott vágyak előbb-utóbb feltörnek. Az igazság pillanata rendszerint akkor jön el, mikor az inkognitó biztosítja a büntetlenséget. Nem kell hozzá katasztrófa-helyzet vagy háború, elég egy áramszünet is... Az erőszakot és a zsarolást a szexuális nyomor szüli. A prostituáltak szolgáltatásait családapák veszik igénybe. Olyanok, akik unják az ismét-lődő és évekig tartó (!) gyermekgondozási hercehurcát, ami a teherbe eséstől egészen az óvódás korig tart. Ezen időszak alatt pusztán szociológiai értelemben lesz feleségük, akit olyankor is félmeztelenül látnak, mikor nem akarják, száradó fehérneműtől lelombozód-nak, s tisztálkodása közben is rányithatják a fürdőszoba ajtaját.

A fiúk csak azért házasodnak, mert megfelelő szexpartnerre vágnak. Minden mást egyedül vagy férfitárságban is el tudnak intézni. Az élettársi viszonyban törvényszerűen csalódnak, hisz nyugalmaikat és zavartalanságukat csak a fizikai távolság biztosíthatná, de nejük egy óriási lakásban is köztük és a tévé monitorja között ingázik.

Egy papnak fogalma sem lehet az ilyen idegörlő dolgokról, mert a pár csak ünnepi alkalmakkor kerül elébe. Ez a jegyesoktatással veszi kezdetét, mikor még mindent elborít az ismeretlen távlatok ígérete. Neki azonban tisztában kéne lennie azzal, hogy a fiatalok nem tudják; mire is vállalkoznak... Ráadásul ők a szerencsések közé tartoznak, hiszen a többség reménytelenül magányos. Ez persze korántsem véletlen; itt is a sátáni gépezet erővonalai érvényesülnek, melynek fogaskerekeit a hazugság olaja keni.

Minden rendszernek van egy veleje, e körül forog minden. Az ördögi program auto-matizmusokkal operál: ezek egyike az emberi szépség, ami „mindent visz”. Az isteni pró-batétel, mint a homo sapiens életének értelme, nevetséges. Nem tőlünk függ, hogy hova s mikor születünk, milyen körülmények közé, és az se: miként nézünk ki. Tiszta lapról, esélyegyenlőségről szó sincs. Belecsöppenünk egy kultúrkörbe, ahol adottak a boldogulás lehetőségei. Személyes sorsunkat hústestünk minősége határozza meg [1].

A reflexszerű szexuális attitűdöket a szépség váltja ki, aminek mindig van nemi jel-lege. Egy ruha sose csinos csak úgy, semleges módon. A nőies fazon akarva-akaratlanul is szexi. Ennek az a célja, hogy a viselőjén megakadjon a másik nem szeme. Ha ugyanis keresztülnéznék rajta, akkor semmi további nem történhet. A lányok belső értékei nem érdeklik a fiúkat. A férjeket is csak akkor, ha ezek ráépülnek a külcsínre. Az igények mindkét nemnél létraként állnak össze, s értelemszerűen az alsó fokok a legfontosabbak, hiszen csupán azokra lépve lehet feljebb jutni. Az élethossziglan tartó le-fel közlekedés nagyon fárasztó, ha a hiány lent jelentkezik.

[1] Tm 81., Jn 8,15 (Tm 28., 55., 88., 113.)

Későn nősült barátomat így vigasztalták ismerősei: majd meglátod milyen az, ha rád kerül a sor. „Nem láttam meg semmit” – füstölgött a delikvens, ami nem csoda, mert az említett jelenség kizárólag akkor áll elő, ha a partner szép. Sok keresztény asszony lenézi a prostituáltakat, holott abban a munkakörben a hideg vízre valót se keresnék meg.

Sok szexbamba hiszi azt, hogy egy életen át ropja majd a napot [1], de úgy járnak majd, mint a példabeszédben szereplő gazdag ember [2]. Aki ebben a világban rendezkedik be, mert jól érzi magát benne, az nem kívánczik a mennybe [3]. Egy asszony fülem hallatára mondta lányának: „Annyi vasat tarts a tűzben, amennyi belefér !” Nem célom a hölgyek erkölcsi elmarasztalása, hiszen már Éva is elment az első férfival...

Az viszont rosszul esett, mikor Bulányi György – ismervén párvalasztási kínjaimat – azt javasolta; „vágódjak be” egy udvarlási szempontból megüresedett helyre... Túl azon, hogy az illetőt sem testem, sem lelkem nem kívánta, egy ilyen falanszterszerű sakkozás (csoportérdek !) idegen tőlem. A Bokor-béli lányok mind „keresztények” voltak, magyarán minél előbb férjhez akartak menni. Olyan is akadt, aki első látásra azt mondta: el se tud képzelni egy velem való viszonyt, aztán pár év magány után mégis benne lett volna abban, ami részemről nem is merült fel.

Sose vonzottak azok, akik egy mozdulatra úgy visszahúzódtak, mint a csiga szarva, ha megérintik a csúcsát. Ha nem lenne képzavar, azt mondanám, hogy a hagyományos (keresztény) lánynevelés a frigiditás melegágya. Régente a patronások növendékei tanítás után az első kapualjban jóval térdük fölé húzták a szoknyát. Szüzességüket tehát oda tudták volna adni, de ártatlanságukat már nem. Ez a hozzáállás még mindig jobb, mint a nemi életét titkoló családayé: „Két gyerek után már nem lehet letagadni, hogy néha csináljuk.” Ezekből a szexuálpszichológiai oktatást elhanyagoló szülőkből lesz mártír, ha csemetéjük teherbe esvén újratermeli elődei erotikus problémáit. Ezek közül a mentalitás a legsúlyosabb. A kollektív tudattalanba már beépült, hogy jobb, ha a fiatalok a házasságkötés előtt kitombolják magukat.

A gyermeki ártatlanság a nemiség szempontjából korántsem jelent erkölcsi tisztaságot. A freudi autoerotizmus magától értetődik, az önkielégítés (ami se nem ön, se nem ki, se nem elég) szüksége parancsolólag jelentkezik, a megrontás pedig gyakran kollaboráció eredménye. A szülők nem ismerhetik tinédzser korukban is kisgyerekeknek tartott csemetéik erotikus gondolatait, titkos vágyait. Ezt illusztrálja az alábbi vers [4]:

*A forró szirmú, óriás virágnak,
a Bűnnek árnyán vágyom én aludni.
Kitárult szájjal és meztelenül,
mély álmaimban semmiről se tudni.
Súlyedni titkos, harmatos füvekbe,
fénylő füvek közt tompán veszni el.
Hajnalra, hogyha búgnak a harangok,
érces dalukra sem riadni fel.*

*Rosszarcú törpék, lelkes óriások
között suhanni bámuló szemmel.
(Köszöntsön virgonc szárnyakkal az éjfélt,
legyezzen ólmos ujjakkal a reggel.)
Tükrök között ballagni szédelegve,
hol asszonyokról hull a gyöngyuszály...
Harapni vékony alma nyers husába,
kapdosni léha könny és kéj után.*

[1] Isz 201/103

[2] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4

[3] Lk 16,19–31 A 26. versben szereplő „nagy szakadék” az érdektelenség !

[4] Karinthy Gábor: A Bűnnek árnyán

*Rohanni tört bozótban, megsebezve,
 lerogygni méla fák alatt az erdőn.
 (Zsivalygó vérem zokog a patakban,
 vad iszonyattal muzsikál a felhőn.)
 Fénylő füvek szívéen te néma vágy,
 tikkadt szememre friss olajat cseppents !
 Suhogjatok ti forró levelek – –
 Dögölj meg Angyal, aki jössz, hogy megments !*

Mindkét nembéli gyerekre jellemző az önzés, erőszakosság és zsarnokoskodás, ami gúnyolódással, sőt gyakran a másik megalázásával párosul. A nagyobbak szinte automatikusan verik a kisebbeket. Mindez „természetes” [1], különben nem is lenne szükség a nevelésre. Ez az idomítási tevékenység sajna nem terjed ki a szexualitásra, ezért válhattott szinte irodalmi klisévé az imádóját anyagilag kihasználó tinilány hihetetlen erotikus múltja. Sokszor az esküdtszék előtt álló copfos, kezeit tördelgető, a szende szűz szerepét játszó kegyetlen kurva az igazi bűnös a pedofiliás perekben... A magasragomboltnyakú (és mindig) női bírók luxusbordélyba járó ügyészek vádjai alapján hozzák meg ítéleteiket.

Holló a hollónak...

Kisközösségünkben volt egy igazi „álompár”. Rövid és heves udvarás után össze is házasodtak, és évekig boldogan éltek. Nagy megdöbbenésünkre, mintegy odavetőleg, bevallották, hogy ők nem tudják; mi a szerelem. Számukra ismeretlen az a szenvedésekkel járó magasztos érzés, amiről a költők énekelnek. A rejtély megoldása egyszerű: ők egyből a lényegre tértek. Nem teljesen problémamentesen, de a természetes módon. Lelkivezetőjük haja az égnek állt, ők viszont jól érezték magukat odafent. A mondás is úgy tartja, hogy a szerelemtől nem beszélni kell, hanem csinálni. A nagy érzelmeket az érzékek ingerlése váltja ki. A lány azért szereti a fiút, amit csinál vele, a fiú pedig azért szereti őt, mert vele csinálhatja. Az aktus közben elhangzó fennkölt szavak csak hús és vér csúfolódásai. Ez a szomorú valóság.

A szerelem azt jelenti, hogy pszichoszexuális gyönyörben részesítem magamat, s ezt a partnerem is élvezzi. A testi-lelki szenzációt – amely már a megpillantáskor előállhat – a nemre jellemző formák arányossága váltja ki. Ez a szimmetria a mozgásban, a járásban, a gesztusokban is megmutatkozik, s ha ehhez valamiféle genetikailag kódolt sárm is társul, akkor kész a csapda.

Az embereket az fogja meg, ha „választottjuk” már ránézésre is szexuális teljesítő-képességet sugároz. Hódítani csupán egy karakteres személy tud, aki szemre férfias vagy nőies hatást kelt. A partnert kereső egyének mikrovilágában ilyenek általában nincsenek, s ha vannak, azok foglaltak, pedig *nekik vannak teremtvé*. Eme téveszmét tartja a delikvens szerelemnek. Ez az érzés azonban semmire se jogosít fel. Akkor se, ha áldozatkész és tiszta. Utóbbi jelzőt a kizárólagos birtokolni vágyás is megkérdőjelezi. A komoly szándék (házassági ígéret) csak a gerjedelem fokára utal.

A szerelem azért nem isteni eredetű, mert nem biztosít szabadjegyet a boldogsághoz. Ezt az igazolást nem fogadják el, mit sem ér az elutasítással szemben. A viszont-szerelem adottságok kérdése, magyarul: a centivel és kilóval mérhető nemi sajátosságok

[1] Már csak ezért sem emelhette őket piedesztálra Jézus... A „gyermek” (Mt 18,1–5) azért példa számunkra, mert fáradhatatlanul kérdez. A Szellemi Hagyaték-beli vén (formális tekintély) az ő napjaiban (megvilágosodása folyamán) zsidó hitét is félretéve – Nikodémusszal ellentétben – hajlandó mindent előlről kezdeni (Tm 3.). Ez a fentről lefelé haladó (Jn 3,11–3), józan paraszti (Mt 13,51–2) filozofálás nem más, mint a végső kérdéseken való (Tm 1.), befolyásoktól mentes (Mt 23,8–10), önálló (Tm 15., 22., 48., 76.) elmélkedéssorozat (Tm 26.).

döntenek. Lelki társ abból válhat, akivel működik a kémia. Akivel nincs meg a hús-vér affinitás, azzal szóba sem jöhet az interperszonális relációban való habituálódás, vagyis a koitusz. Pedig „nincs fontosabb az életben, mint az emberi érzelmek legmélyebb áradatának helyes irányba való terelése” [1]. A viszonyok minőségét egyértelműen a kapcsolat nemi töltése jellemzi. Ez a lényeg, a verbális árnyalatok hamisak [2].

A szex persze az önkifejezés, az érvényesülés, az önazonosság talmi formája, ami csak illuzórikus biztonságot nyújt. Testi-lelki szükséglet, amiben az arányok a kulturáltság függvényében tolódnak el. Az érzelmes, igényes, magabiztos erotika nem mindenki osztályrésze. A szépek könnyen hozzájutnak, csupán a sorukat kell kívánni. Aki viszont korán kezd, az korán is végzi... Életéből kimarad a szabad, szingli időszak, gyorsan a házasság ambivalens örömei között találja magát. A (be nem vallott) csalódás borítékolható: a válást követő élettársi kapcsolat tudniillik nem más, mint a törvényes, de elhamarkodott házasság korrekciója [3].

A homo sapiens speciesébe tartozók elsőprő többsége emberszabású állat. A férfiak azt szeretnék, ha nemi életük fiatal, vonzó, érintetlen testek kizárólagos jogú habzsolásából állna. A monogám és felbonthatatlan frigyet rossz befektetésnek tartják [4], ez elég hamar kiderült [5]. A házasság ugyanis teremtési hibában szenved [6], mégpedig szándékosan. Az egyház azért erőlteti, mert nem akar keresztbe tenni gazdájának, a Sátánnak [7]. Fogamzásgátlás kérdésében ugyanez a helyzet, pedig a nőknek e nélkül is elég sanyarú a sorsuk.

Fiatal koromban sokáig nehezményeztem azt, hogy Jézus nem nyilatkozott ebben a témában kellő alapossággal. Pedig megtette, de mondanivalója csak a keresők számára egyértelmű. Aki rá se néz a másik nemre [8], az nem nőszik meg, s aki nem koital, az nem is fog szülni [9]. A világ fiait azért nem győzködté, mert azok ezt vagy *nem tudják* felfogni, vagy *nem akarják* érteni, vagy *képtelenek* megvalósítani, a két úrnak való szolgálás miatt [10]. A hivatásos hívek ebbe a három kategóriába tartoznak [11].

A régi és az új

A hústest a szellemi szövet perturbációjával jött létre [12], így egyszerre rossz és felesleges valami [13]. Ez nem azt jelenti, hogy e nem kívánt képződményt meg kell szüntetni a likvidálás értelmében, hisz a Mindenséget alkotó anyag elpusztíthatatlan [14]. Két dolog vésendő az agyunkba: mi nem a testünk vagyunk [15], s ezért nem is ítéltetünk a test szerint [16]. „Ahova Jézus megy” [17], illetve „a hely ahol van” [18], az egy lelki- vagy

[1] Frederik Pohl

[2] „Barátok vagyunk...” – Ez azt jelenti, hogy hetente csak kétszer koitaltok?

[3] Ha közös fedél alatt közös az ágy és az asztal, az házasság! Ha pedig gyerek is van, abszolút az.

[4] Mt 19,10

[5] Mt 19,7

[6] Tm 10.

[7] A háborúk a koitusszal kezdődnek, mert az erőszakos expanziót a túlnépesedés váltja ki.

[8] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50; Fülöp-evang. 106. (Zsk 48.)

[9] Zsk 61a

[10] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[11] Tm 8., Mt 13,3–9

[12] Tm 47., Mt 7,19; Jn 3,6; 6,63; Róm 8,5–8; 8,13; 8,19–22; 1Kor 15,50; Gal 6,8; Efézus 2,14–7a

[13] Tm 10., 28., 113.

[14] Lásd *Pintér István: A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

[15] Tm 1., 2., 3., 28., 113., Mt 10,28; Lk 12,4–5; Jn 14,30 „nincs bennem semmije” (Csia L. fordítása)

[16] Jn 8,15; 8,23 (Szövegösszefüggés: Jn 8,12–29)

[17] Jn 8,14; 8,21–2; 13,33

[18] Tm 23., Jn 7,34–6; 14,2–3; 17,24

tudatállapot, az az örök nyugalmat kínáló hajlék [1], amit az istengyermeki státus hoz létre [2]. Ez a zártkerti terület agytekervényeink között van. Aki ebből az Élő pneumából él, az nem fog meghalni országbeli értelemben [3], így halálfélelme se lesz! [4].

Éltre nemzhető énünket a test lehetőségként tartalmazza [5]. Igazi, praeexistens lényünk Istennél van [6], abba a bőrbe viszont csak Fiúvá válásunkkor [7] bújhatunk. Ekkor leszünk a Jézus által alapított új szövetség tagjai! [8]. Ez a státus az emberi élet egyetlen értelme [9]. A széles úton járó [10], csordaszellemű hivatásos hívek a veszedelemben tartó menetoszlopban masíroznak. Ennek az elején formális tekintélyek rázzák a kolompot, a végén pedig gyóntató papok csattogtatják az ostort.

Az Elsőszülöttet követő egyén kizárólag akkor lényegül át új emberré, ha róla vesz példát [11]. Pál ezt kollektív megváltássá szélesítette, ám a lényeg így is világos:

„Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt egyé tette, azzal, hogy az ellenségeskedést, ezt az elválasztó közfalat saját húsában lebontotta... hogy magában a kettőt egy új emberré teremtsen azzal, hogy békességet csinál, s mindkettőt egy testbe foglalva a kereszten át kiengeszteli Istennel. S miután önmagában az ellenségeskedést megölte, eljött, a békeség örömhírét hirdette nektek...” [12].

Persze, a jézusi békéről van szó [13], ami nem más, mint a tudás hatalma [14]. Ez képesít bennünket magabiztos cselekvésre [15]. Mivel a világ csak test [16], akaratunkkal [17] semlegesíthetjük determináló tényezőit. Ezek közül a nemi mivolt az egyik, mely az istengyermekség szempontjából amúgy is közömbös [18]. Tehát nem ítélni test szerint, mert mindannyiunkban „egy istenarc van eltemetve” [19]. Senki se azonos az őt meghatározó porhüvellyel. A hústest csak az agy járműve, amit fém anyagokkal is helyettesíteni lehet. Pneumává fejlődni képes [20] pszichénk egy „szellemi halmazállapotú” termőföld [21].

E gyümölcsözésre képes [22] paradicsomi területtől akarja megfosztani az embereket a Sátán, és célját ördögi eszközeivel el is éri! [23]. Ezek közül a váltivarúságban gyökerező [24] szex a legveszélyesebb, mert megoszt bennünket. Lelki homogenitás [25] nélkül viszont törvényszerűen besötétedünk [26].

[1] Tm 1., 59., Jn 14,1-3 (Lk 16,9)

[2] Tm 2., 71., 114., Lk 17,20-1

[3] Tm Prológus, Tm 58., 59., 106., Mt 10,28; Lk 12,4-5; Jn 3,6; 6,63; 8,51

[4] Tm 10. Az a halott, aki „nem él” – az nincs!

[5] Tm 2., 71., 110.

[6] Tm 18., Jn 1,1-2; 6,62; 8,25-9; 8,58; 10,31-8; 12,44-50; 14,9-11; 17,20-6

[7] Tm 2., Mt 19,28; Jn 8,28; 8,35

Zsk 80.: „Hogy én ki vagyok, megtudod, amikor elmentem (Jn 3,14-8; 8,28-9) mert aminek most látszom, az nem én vagyok. Hogy mi vagyok, meg fogod látni, amikor követsz” (Jn 5,44; 7,17).

[8] Tm 22., 109., Lk 12,32; Jn 10,14-6; 10,27; 12,26; 14,12-4; 17,20-1

[9] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[10] Tm 2., Mt 7,13-4; Lk 13,24

[11] Tm 1., 26., 95., Jn 5,44; 7,17; 12,26; 14,6

[12] Efézus 2,14-7a (Csia Lajos fordítása)

[13] Jn 14,27

[14] Mt 7,28-9

[15] Tm 49.

[16] Tm 81. (Tm 4., 28., 55., 88., 113.)

[17] Mt 8,1-3; 12,28 „Isten ujjával” (Csia L.), tehát pusztán rámutatva, fizikai kontaktus nélkül (Mt 8,5-10).

[18] Tm 20., 61., 115., Fülöp-evang. 106., 111. (Zsk 43., 48.)

[19] Reményik Sándor

[20] Tm 19., 89., 97., 98., Mk 4,30-2; Isz 74a/89; 156/110,3-4

[21] Tm 20., 110., Mt 13,44; Lk 13,6-9; 18,8; Jn 4,35-8

[22] Mt 7,15-20; Jn 15,1-8

[23] Tm 27., Mt 7,19; Jn 8,34-5; 15,6

[24] Tm 10., Fülöp-evang. 109. (Zsk 42.)

[25] Tm 21., 29., 36., 47., 60., 61., 76., 90., 107.

[26] Tm 61., Mt 6,22-3; Lk 11,34-6

Az Emberfi sose mondta azt, hogy ő az Isten (ama Magasságos), de állította, hogy közös lelkületük miatt képviselheti őt ! [1]. Demonstrálható felhatalmazása volt [2], amit a gonosz lelkek respektáltak is [3], bár „fizikailag” különbséget tudtak tenni [4], hiszen Atyjára hivatkoztak [5]. Ezt a szeparációt Pál mindvégig megtartotta [6], Kajafás azonban szándékosan vérségi kötelékként állította be [7]. A vallásfilozófiai disztinkválás, abban a szituációban, lehetetlen volt [8].

A homo sapiens megosztott lelkülete sátáni programozás [9] következménye, amit csak totális önmehtagadással [10] lehet felülmúlni. Ebben a társadalmi ambíciókat inspiráló szexualitásról való lemondás is benne van [11], ami fordítva még hatékonyabb: aki nem vágyik nemi örömökre, azt a közéleti szereplés sem vonzza. Hústestünk állandóan csatázik jobb sorsra érdemes lelkünkkel, s hol ez győz, hol az. Ha viszont leteszik a fegyvert egymás előtt, és mindketten az ily módon egésszé lett embert kezdik szolgálni, akkor az egyesített erő szó szerint csodákat fog művelni [12].

Föltekintés

Testünk determinációi csak akkor tudják kifejteni hatásaikat, ha foglalkozunk azokkal. Akit nem érdekel, hogy ő férfi vagy nő, mert tudja, hogy „odaát” ez nem számít [13], az kizárólag azzal törődik, hogy Isten fiai közé sorolják [14]. Az ilyen egyént nem üti szíven a szerelmi téren is test szerint ítélő választottjának kikoszarozása. Fogunk mi még megdicsőült alakban is találkozni, olyanban, amit nem úgy aggattak ránk, megkérdésünk nélkül...

A pszichoszomatikus gyönyör ideig-óráig tartó érzelmek s érdekek keveréke. Hamar megszokássá, emlékké, majd kegyeletté válik. Ez lenne a sokat emlegetett örök szerelem? Itt nem lehet úgy szeretni, ahogy az ember ígéri, mert nincsenek meg hozzá a feltételek. Az égi szerelemben valódi személyiségek [15] egyesülnek, nem szériaszzerű típusok. Földi választottunkat csak összehasonlítási alap hiányában tartjuk egyedi alkotásnak. Kizárólagos ragaszkodásunk – szerelmünk – azt jelzi, hogy minden férfinak és nőnek *ilyennek* kellene lennie, ki-ki egy *ilyenre* lenne jogosult. Ez az igény teljesülne is, ha ezt a világot Isten teremtette volna. Itt az egyediséget a választék szűkös volta hiteti el, ami a birtvány felkeltésével – bűncselekmények melegágyaként – különféle szenvedéseket okoz.

A kíváncsiság és tudatlanság vámszedői az érintetlenek „beavatása” folytán szerzik meg felettük a totális ellenőrzést, kizárólagos függőséget okozva a maguk viszonylatában. Minden pár azt hiszi, hogy ő találta fel az erotikát, melynek gyakorlása közben a mindenhatóság *érzete* tölti el őket. Odaát ez a Mindenhatóság tényleges formát ölt...

[1] Tm 107., Jn 5,19; 5,31–44; 10,31–9; 12,44–50

Isten fia = teljesen hasonult hozzá, ezért lényegileg azonos vele (Jn 8,19; 10,30; 14,7–11)

[2] Mt 9,1–8; Mk 2,1–12; Lk 5,17–26; Jn 3,2; 5,21

[3] Mt 8,29; Mk 5,7; Lk 8,28

[4] Mk 1,24: „az Isten Szentje vagy”, ill. Mk 5,7a: „te Isten Fia” = fajzata, éppen olyan, mint ő
Ezt Simon Péter is ilyen értelemben gondolta (Jn 6,69), lásd Csia Lajos fordítását!

Tamás apostol ennél tovább megy (Tm 12.), valószínűleg meglegyintette őt a praexistencia szele (Tm 18., Jn 1,1–2; 6,62; 8,25–9; 8,58; 10,31–8; 12,44–50; 14,9–11; 17,20–6)

[5] Mk 5,7b

[6] *Pintér István: Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[7] Mt 26,63b; Mk 14,61b

[8] Lk 22,67

[9] Jn 2,24–5; 8,34–47

[10] Tm 99., Lk 14,25–3 A mindenre elszánt (Tm 34., Mt 16,24) ember a saját házában gyakorolt!

[11] Mt 5,27–30; 19,12; Mk 9,43–50

[12] Tm 47., Mt 17,20; 18,19; 21,21; Isz 123/204

[13] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–6

[14] Lk 10,20; 20,36

[15] Tm 10., 85.

Üdvö-züllés

Eloolvastam „a bűnbeesésről szabadon” műfajú írásodat. Mondanivalóját értem, ám lényeges pontokon képtelen vagyok azonosulni vele. E világot nem Isten teremtette, se az embert, se annak alkatrészeit. Az Úr bevonása tehát blaszfémia, ami egy pikareszkben elmegy, de biblikus keretek közé nem illik. A gondtalan – következményekkel nem járó – nemi örömök nem hozzák el a kánaánt, ahogy az ökológikus magatartás se. Mindkettő utópia, és ha – ad abszurdum – meg is valósulnának, akkor is csak egy öregedéssel és pusztulással járó materialista mennyet vetítenének festett egekbe. Jézus épp arra hívja fel a figyelmet, hogy amíg ilyesmik felé kacsingatunk [1], addig képtelenek leszünk létre hozni igazi énünket, ami „országbeli” halállal jár [2]. Nem akarom azt ismételgetni, amit tucatnyi könyvemben leírtam: az Örömhír azt jelenti, hogy „kő kövön nem marad” [3], vagyis minden Égi harmóniává rendeződik vissza [4]. Ez a zsigeri átalakulás (metanoia) először a gondolkodásunkban megy végbe, szemléletváltozás árán. Más (világnézeti) felismerésre térés nélkül csak geocentrikus és emberközpontú tévutak kínálják magukat.

Ügymint:

- Jézus etikájával feldúsított, az össznépi végkifejlet felé haladó júdaizmus (Ezt akarta az igaz Jakab [5], lásd a Zsidókhoz írt levelét.)
- Bemérintő János Törvényes, más népeknek is példát adó nemzeti szocializmusa
- Pál internacionalista álmokfutása, ami Jézus logionjainak félreértéséből fakadt
- A nagykonstantini egyház geopolitikai térnyerésen alapuló „diadala”
- Mohamed kényszerítés árán is megvalósítandó világméretű homologizációja (Akkor lesz jó, ha mindenki ugyanazt az istent imádja.)
- Az erőszakos Reformációt követő kozmopolita humanizmus
- A marxi osztályok nélküli kommunizmus, mely orwelli alakot öltött
- A Marciontól Bulányi Györgyig terjedő egyházépítő törekvések
- Az előbb-utóbb bekövetkező globalizáció ökológiai szabályozása

Itt mentalitások csatáznak, elsősorban Isten, s a Sátánná lett Tékozló fiú viszonylatában. Az általuk „szponzorált” igazi és formális tekintélyek összeütközése [6] törvényszerű, ezt az örökös folyamatot kizárólag a királlyá lett Fiak [7] rövid uralkodása törheti meg [8]. A kereszténység közismert, elvileg mindenkire kiterjedő, ám legfeljebb karitásban megnyilvánuló lagymatag szeretete semmit sem ér üdvtörténeti síkon [9]. A Gyurka bácsi által megváltoztatott miseszöveg („aki veled él és szeret”) hibás. Együtt-uralkodás

[1] Tm 18., 63., Mt 6,19–21

[2] Tm 59., 88., 113. stb; Mt 5,27–30; 10,28; Mk 9,43–50; Lk 12,4–5 stb.

[3] Tm 10., 18., 72., 85., 112.

[4] Tm 10., 112. stb; Róm 8,19–22

[5] Tm 11., Zsk 119.

[6] Tm 38., 103., Mt 5,12; 23,13–36; Lk 11,37–52 stb.

[7] Tm 1., 109., Mt 19,28; Jn 14,12–4 stb.

[8] Tm 82., 109., Mt 5,1–16; 6,9–10; 7,21; 8,11; Lk 13,28–9; Jn 10,16; 14,12–4; 17,20–1

[9] Az igazi üdvtörténet az egyes emberben végbe menő eredményes (Mt 13,43) megvilágosodási folyamat !

nélkül [1] nem valósul meg az a közvetlen istenkapcsolat, amit Jézus az Örömhírben [2] ígért meg, és a maga mivoltában demonstrált [3]. Ilyen – az élete árán [4] is – „szemléltetést vállaló” egyénről mondható el, hogy *igazán* szeretett: azaz mindenkit, válogatás nélkül. Az ellenségszeretetet tehát nem a megvalósíthatatlan köznapi módon realizálódik, hanem a nyilvános működés abszolválásával! [5].

A személyre szabott [6] megvilágosodási folyamat s az azt követő evangelizáció [7] olyan fokú szinkronitást kíván [8], hogy azt kizárólag szőlóban lehet kivitelezni. A *király* egy Jézust életútjában követő *egyén*, aki az atyai egymásban levésért [9] mond le nemi ténykedéseiről [10], akár férfi az illető, akár nő [11].

A családcentriskussá tett nagykonstantini kereszténység már csírájában elfojtja ama nagy lehetőséget [12], ami nem más, mint a Fiúkenti megistenülés [13]. Ezt a páli teológia nem tette meg; a címzetes apostol a házasságot a nemi ösztönök kordában tartásaként engedélyezi [14]. Mostanára természetessé vált, hogy a szentségi friggy heterogén és monogám, mivel abból származhatnak utódok. Ez persze a sátáni „szaporodjatok és sokasodjatok” biológiai motorja, mely a rotáció ellenére túlnépesedést okoz.

Mózesztől kezdve Hitleren és a Ratkó-korszakon át, minden diktatúrának tömegekre van szüksége a testi-lelki kizsákmányoláshoz. E téren az egyház se kivétel, mert a kínzással párosuló pszichológiai nyomásgyakorlás eszközeit tőle vették át a gestapó módszerekkel operáló titkosszolgálati szervek. A hozzátartozókkal való zsarolás régi dolog, amit a Világ Fejedelme látszólag minden kényszer nélkül, szinte észrevétlenül alkalmaz.

Mit is mond Ádám Madách Imre művében? „Uram, legyőztél. Im porban vagyok...” Magyarán: a teremtés koronája már a koitusznál padlóra kerül, tudniillik az azt követő „áldott állapot” felborítja az egzisztenciáját. A Fiúvá válásra fordítható ideje, energiája s pénze elenyészik, pedig mindezt [15] az egyetlen szentség szolgálatába kellene állítania. Jézus semmiféle emberi relációt nem fogad el az istengyermekség alternatívájaként [16], persze, a saját viszonylatában sem! [17]. Szexualitás tekintetében is ehhez kell tartani magunkat, hiszen a mennyei élvezetek nyilván jobbak, mint a földi kéjek [18].

[1] Jn 5,17–23; 14,10–1 stb. Ezt a dicsőséget kell keresni! (Mt 6,33; Jn 5,44; 10,31–9; 17,22–6)

[2] Tm 1., 2., 3., Mk 1,15; Jn 14,1 – 17,26; 1Ján 5,20a; Fp 122. (Zsk 37); Mária-evang. (Zsk 109.)

[3] Tm 27., Jn 11,47–8; 12,19 Hisz ez az Atya akarata! (Mt 6,9–10; 7,21; Jn 12,28)

[4] Mt 16,21–6; Jn 10,15b–17a; 12,24–33; 15,13

[5] Mt 6,9–10; Jn 13,34–5; 15,9–17

Tehát a szeretet isteni (Jn 15,9) fajtájáról van szó, ami feltételhez kötött (Jn 6,29; 15,14; 17,20).

Az ellenségszeretet pedig abban nyilvánul meg, hogy az Emberfi jövöltából azok is hallhatják a megmentő Igéket, akik – egyelőre – nem méltók rá (Mt 5,44–8; 7,11; 13,16–7; Jn 3,17; 5,24–30; 6,38–40).

[6] Tm 84., 85., **89.**, 106., Mt 13,52; Lk 16,9–12; Jn 16,12–5

[7] Mt 10,16–42 (A rossz helyre került 23. vers a 10,5–15 tartozéka!); Jn 14,1–14; 15,18 – 16,4

[8] Jn 5,19; 14,7–11

[9] Tm 107., Jn 5,16–23 Státusa miatt ítélkezhetne is (Jn 8,15), hiszen ő Isten emberi Fia! (Jn 5,27).

Jézus a királyi státusát hagyta ránk (Mt 19,28; Lk 22,29), azt, amit mi is betölthetünk (Jn 16,23–7).

Aki a „nevében” kéri valamire az Atyát (Jn 14,13–4; 16,26), az már eljutott arra a „helyre” (Jn 14,2–3)

ahol ő van (Tm 23., Jn 12,26). Maga-választotta s következetesen használt neve a státusát tükrözi. „Színeváltozása” (Mt 17,1–8) azt jelenti, hogy legígéretebb tanítványai előtt világossá vált a státusa!

[10] Mt 19,12 (Tm 20.: Övezzétek föl magatokat ágyékoktoknál nagy erővel...)

[11] Tm 115., Mt 5,27–30; Mk 9,43–50 A szexuális irányultság homo vagy hetero volta közömbös.

[12] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[13] Jn 5,44; 10,31–9; Zsolt 82,6

[14] 1Kor 7,1–9

[15] Mk 12,28–34

Csia Lajos fordításában: Egész szívedből, egész lelkedből, egész gondolkodásodból és minden egész erődből. A teljes belátás érdekében nemi erőforrásainkat is be kell vetni, az energiák átcsoportosításával.

[16] Tm 15. A történelmi kereszténység által áhitott békés családi élet a Jézussal való békétlenség jele!

Mt 10,34–7; 12,47; Mk 3,31–5; 8,34; 12,14a; Lk 9,59–62; 12,49; 14,25–7; 20,21; Jn 3,3; 7,3–9

[17] Tm 54., 100., 102., 106., Isz 34/14; 172a/190; 172b/207

[18] Tm 16., 1Kor 2,9; Izajás 64,3

A 90-es években a Bulkai-házaspár, a magyar televízióban, a Bokor szószólóiként, azt nyilatkozta, hogy a katolikus papok nősülése előtt nincs szentírási akadály. Ebből is látszik, hogy a nagyközösségi egzegézis gyerekcipőben maradt. A római katolikus keretek közt megmaradni szándékozó bulányista teológia vallja a szentháromságot, sőt a szentségi házasság ősmintájaként kezeli azt. E negatív példa jól mutatja, hogy nem az egyházi dogmákat kell magyarázni, hanem a szinte értelmezést sem kívánó, felismerésszerű (gnosztikus) igazságok gyűjtendőik egy hittételi csokorba [1].

A bűnbe esés egy Ádám és Éva alakjával megrajzolt mítosz [2], amit Mózes letűnt folyamközi kultúrák teremtéstörténeteiből adoptált. Az ember azért bűnös, mert teremtője a maga sátáni mentalitását plántálta beléje [3], mely előre megírt program szerint munkál benne [4]. Ezt a spontán módon megnyilvánuló – szinte gépies – automatizmust az iszlám által Mekkában gyakorolt rituális megkövezéssel nem lehet kiirtani belőle. Kizárólag a jézusi módszer működik: minden gonosz dolgot tűzre kell vetni magunkban [5].

Az ember több bűnt követ el a fejével, mint az altestével, tehát a nemiséget nem kell misztifikálni. Minden rendszernek van egy központi része, amit alkotója tetszőleges módon jelöl ki. A Sátán kaotikusnak tűnő világában a szex körül forognak a dolgok, ám ez lehetne másképpen is. Ha például a kettős könyvelésre helyezi a hangsúlyt, akkor a homo sapiens alig várná, hogy végre leülhessen a kontírozó gép elé. Az orgazmust azért kötötte össze az utódnemzéssel, hogy ne kelljen bajlódni teremtményei szaporításával.

Közismert dolog, hogy az állatokból bizonyos idő után kivész a szülői ösztön; az apa elmarja a családtól az épp csak saját lábára állt sarjat, az anya pedig nem eteti tovább a kölykét, aki adott esetben neki is támad. Ez genetikai programozás eredménye, ami az emberben is tetten érhető, hiszen a homo sapiens csak egy emberszabású állat. E tény szexuális attitűdjeiben is megnyilvánul... Orgazmusa tudniillik annál kielégítőbb, minél nyersebb. Magyarán: a cselekvés önkényes volta növeli az élvezetet.

Egy bűnös élettérben minden összetevő bűnösnek minősül, külső, abszolút szempontok szerint. Ha körülnézünk ebben a (mikro) világban, nyilvánvalóvá válik, hogy itt igazából semmi se jó. Ezt a rossz alaphelyzetet tovább rontja a szándékosan előidézett szexuális nyomor. E téren is kibukik az alig leplezett [6] tény: ezt a világot nem Isten teremtette. Pontosabban: nem egy jó Isten [7], hanem egy istent játszó demiurgosz.

Erre elsősorban a lelkipvezetőknek kéne rájönni, mert ők szembesülnek leggyakrabban a párra nem találók szenvedéseivel. Az világos, hogy delikvenseik nemi sajátosságai hiányosak, de ennek okán nem gondolkodnak el. Fel kéne tenniük a gyermeki kérdést: Miért? Ki a felelős ezért? Rengeteg az önhibáján kívül elhízott nő, és olyat is ismertem, akiből hiányzott az ivadékγονδοzási ösztön. A vénlányok rendszerint mélyen hívő lelkek, mégis ki vannak zárva az erotikus játékokból, az együtt járás izgalmaiból, a jegyesség intimitásaiból, tulajdonképpen ama nagybetűs élet nemi részéből. Sok, piknikus alkatú, alacsony férfi szintén boldogtalanul vegetál, értelmetlennek tartva saját létét.

Itt csak a sátáni erővonalak mentén lehet élvezkedni, ahhoz viszont – előzetesen – el kell adni a lelkünket. A gyönyör így se garantált, de aki szelvényt sem vesz, az biztos nem fog nyerni a lottón... A főnyereményt azonban nem az üti meg, aki kellő időben élhet *ingyen kapott* lehetőségeivel. Ha definiálnom kéne a boldogságot, azt mondanám: viszonzott szerelem, ami nyilvánvalóan a „testiekben gazdagok” osztályrésze. Ez természetes dolog, de csak egy bizonyos rendszeren belül ! Ahol ökölszabályok szerint zajlik az élet, ott a „természetes” igazságtalanságot takar...

[1] Lásd *Pintér István: Krisztusi kiskaté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

[2] *Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához*, 1 – 15. old. (mek.oszk.hu/12600/12635)

[3] Mt 12,33–7; Lk 6,43–5; Jn 2,23–5

Jézus a hegyi beszédben leendő tanítványait is gonosznak mondja (Mt 7,11).

[4] Jn 8,30–47 (Tm 44.)

[5] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9 (Tm 7., Mt 13,47)

[6] Tm 4., Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2

[7] Jn 8,38; 8,41a; 8,42a; 8,44a Egy atya arról nevezetes, hogy fiaikat teremt !

A papok legnagyobb bűne az, hogy Isten alkotásaként akarják eladni nekünk ezt a világot. Híveik problémáira létezik egy univerzális magyarázat. Meg kell értetni velük, hogy életterük nem arra készült, hogy boldogan éljenek benne (míg meg nem halnak). Evilág nem a Magasságos teremtménye. Már a halál ténye is erre utal. A zárolt földi pálya a sátáni terv része [1]. Amint elkezdik ezt hirdetni [2], szeretni fogják őket a keresők. Talán még a francia felvilágosodás nagyjai is...

A szocialista értelmiség vallásos hitet nem igénylő tagjai maguk akarták kezelni a társadalmi gondokat, megszüntetve vagy közömbösítve a problémák eredetét. Ők ugyanis „látták, hogy ez így nem jó” [3]. Gondoljunk bele: még az időjárás is korrekcióra szorul. Szexualitás tekintetében nem nagyon tudtak előre lépni, hiszen az összes kommunista keresztény szellemű iskolába járt. Az új embertípus véget ért a derékszíjánál, legalábbis ami az ideológiát illeti.

Bulányi György szerint a marxizmus örömhírt jelentett az alsó néprétegek számára, akiket az egyház segítségével zsákmányoltak ki. Marx azonban csak teoretikus volt, elmélete akkor valósulhatott volna meg, ha a kapitalisták adnak rá pénzt [4]. A tőkések nem erről híresek. Az esztergomi Suzuki gyárban megalakult szakszervezet nem kapott helyiséget a működéséhez. Osamu azt mondta nekik: ha konspirálni akarnak ellenem, akkor menjenek az egyik kocsmába.

A Bokor hanyatlásának kezdetén a kommunális életforma is felmerült, melyben a jövedelemmel rendelkező szülők tartották volna el egzisztenciával még nem, de családdal már rendelkező gyermekeiket. Ez ugyanolyan halva született ötlet volt, mint az ifjúsági színvonalú Elpidia. Ebben az utópisztikus, gettószerű „országban” rendőrség és katonaság nélkül zajlana az élet. Továbbá villany, víz és gáz nélkül, ha az ideológiailag megátadott anyaállam elzárkózna a közművek fenntartásától.

A létező szocializmus – Lenintől Gorbacsovig – ellenfeleiktől importált iparcikkkel működött. A Magyar Hajó- és Darugyár svéd csapágyakat épített be tengerjáróiba, mert a Szovjetunió nem vette át azokat orosz alkatrészekkel. A MIG vadászgépek egyes elemei Tökölnön készültek, a felújításra visszaérkező repülőkhöz azonban a szerelők már Made in USSR táblácskákat találtak. Kormányunk tagjai, miniszterhelyettesig bezárólag, Mercedes autókön közlekedtek [5], ami nekem már tinédzser koromban szemet szűrt. „Miért nem járnak Moszkvicson, ha akkora kommunisták?” Persze, Fidel Castro fiának is Ferrarija volt, míg a jónép tehetős tagjai Zsiguli motorral sufnituningolt, húsz éves amerikai roncsokat bütykölgettek.

Róma püspöke szintén „páпамobilal” közelíti meg rajongóit, ami botrányos dolog. Elvégre, az oroszoknak elé kényszerített keresztényeket se védőketrecekben tolták be az arénába. Hogy II. János Pálra rálöttek? Nem kellett volna beszállni a geopolitikai ringbe. Vannak általam jól ismert személyek, akik a „közéleti” tevékenység álcája mögött kíméletlen módon keverik azt a kártyát, ami az Ördög bibliája.

Ez a gonoszság nem tűnik fel a hivatásos híveknek, mert ész hiányában könnyen megtéveszthetőek [6]. Ugyanezen okból a párválasztás se probléma nekik. Akik ösztönös sodródás következtében egy reggel arra ébrednek, hogy megnősültek, azok nem filozófálnak ezen. Feleségük se sokat gondolkodik, beletörődik házvezetónői szerepébe. Egy szinttel feljebb mindkét fél vívódik: érdemes volt-e belegabalyodni a kompromisszumok hálójába. A harmadik emeleten óhatatlanul felmerül a kérdés: Ennyi volt? Ez most már így marad? Nem, mert ezután az ostoba halál [7] következik: a sírig tartó fásult várakozás.

[1] Jn 8,35 Evilág Ura programvezérelten öldököl (vö. Jn 2,24–5)

[2] Jn 8,44 Az evangélizáció legjobb módja a demonstratív (Tm 27.), szemléltető oktatás (Jn 14,10–1).

[3] Ter 1,10c; 1,13a; 1,19a; 1,22a; 1,25d; 1,31a; 2,18–9

[4] Marx magánéletét és politikai tevékenységét az iparmágnás Engels finanszírozta.

[5] Az Autó-Motor újság 2020-ban megírta, hogy e szolgálati kocsikat naponta kétszer le kellett mosni, akkor is, ha nem történt igénybevétel. Ilyen korróziós támadást a híres stuttgarti márka se viselt el sokáig...

[6] Tm 2., 4., 40., 42., 44., Mt 7,15–20; 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[7] Isz 57/129

Az írásomnak témát nyújtó pikaeszk szerzője a szabad, önzetlen, egzisztenciális és társadalmi következmények nélküli szexualitást véli optimális gyakorlatnak. Kérdés, hogy kik részesülnének ebben és meddig. A nemi szerepüknek megfelelő egyének száma tudniillik korlátozott, és a választék lassan frissül. Arról nem is beszélve, hogy a házastársi kötelékben élőkön kívül szinglik is vannak. Az biztos, hogy ha a koitalásnak nem volna egészségügyi, pénzügyi és erkölcsi vonzatai – vagyis a fogamzásgátlás megoldott és elfogadott lenne – akkor a vallásos szülők is sokkal megengedőbben viszonyulnának sarjaik nemi életéhez. Suba alatt már most is ezt teszik.

A szexualitás azonban Janus-arcú csücsérték, amelyet futamidős szemlélettel kell vizsgálni. A házások többsége utólag se vallja be, hogy családtervezése félresikerült; ma már másképp csinálná. Ennek egyszerű oka van, ugyanis az „álompárok” is át vannak verve. Nekik is csak annyi jut, amennyi alanyi jogon jár a homo sapiensnek, az pedig nagyon kevés. Soknak csupán a kivetettek szemében tűnik, akik a normális színvonal töredékével kénytelenek beérni.

Az ember nem egyszerűen a természet része, hanem annak produktuma: per pillanat legmagasabb foka. Ez azonban nem azt jelenti, hogy nincs tovább, a teremtés koróját valószínűleg más valaki fogja feltenni. Hústestünk miatt legfeljebb orbitális pályán keringhetünk, a kozmosz szkafteres meghódítása rossz vicc... Már a gonosz lelkek is „fajláróként” hatolnak át az anyagon, dimenziók között közlekedve [1].

A koitalás „izzadságszagát” kizárólag egy Salamonhoz hasonló király üzheti el, akinek bármikor rendelkezésére állnak a szebbnél szebb partnerek [2]. Az uralkodót azonban a mezők füve is maga mögé utasítja [3], mert nem az idő [4], hanem a státus számít. Akire kiterjed az isteni gondviselés [5], az biológiai élettartamától függetlenül üdvözl [6]. Ehhez persze meg kell szereznie azt az értő érzékszervet [7], amivel kapcsolódni tud a magasabb szférákhoz [8]. Összehasonlítási alap hiányában ez nem könnyű, de a logika segítségével [9] véghez vihető [10].

A koitusz sava-borsa az, hogy egy nekünk tetsző, szuverén személyiséget birtokunk, az ő közreműködésével, de legalábbis a beleegyezésével. Ez azonban csak látszólag van így, mert a hústestében rejlő lélek [11] nincs életre nemzve. Választottunkat összehasonlítási alap hiányában tartjuk egyedi és megismételhetetlen alkotásnak. Kizárólagos ragaszkodásunk – szerelmünk – azt jelzi, hogy minden férfinak és nőnek *ilyennek* kéne lennie, ki-ki egy *ilyenre* lenne jogosult. Ez az igény teljesülne is, ha ezt a világot Isten teremtette volna. Itt az egyediséget a „teríték” szűkös volta hiteti el, ami a bírvágy felkeltésével – bűncselekmények melegágyaként – különféle szenvedéseket okoz.

A tér- és időbeli felhozatal in situ áll elő, vagyis mindenkinek kényszeres módon kell választani. Életre szóló döntésünket tehát relatív összetevők alapján hozzuk meg, az „itt és most” sürgető készítésére. A testi vagy lelki erőszakot is a helyzet alapozza meg, az egyén (esetleg vissza nem térő) lehetőségei ugyanis korlátozottak. Legtöbbször nincs is igazi bűnös, az áldozat viszont mindig valódi. Ebből a szempontból az eszményített heterogén és monogám házasság se csodaszer: abban is felüti fejét a zsarolás, a prostitúció, sőt a megrontás is.

[1] Lásd *Pintér István: Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/18800/18888)

[2] A hétszáz feleség s háromszáz ágyas nem túlzás, ha ez a statisztika negyven éves uralkodásáról szól.

[3] Mt 6,28–30; Lk 12,27–8

[4] A gonosz lelkek is csak korlátozott ideig működhetnek (vö. Mt 8,29).

[5] Ez a lajstromba vétellel kezdődik meg (vö. Lk 10,20)

[6] Mt 10,28–31; Lk 12,4–5; 23,39–43; Zsk 114.

[7] Tm 71. A Pneumáról van szó, arról a „templomról”, ami három nap alatt is felépíthető (Jn 2,19).

Bővebben *Pintér István: Az elvetett kő*, 46 – 52. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[8] Tm 16.

[9] Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10; Jn 4,23–4; Isz 86/166

[10] Tm 41., Jn 10,9 bejár és kijár = átmegy

[11] Tm 27., **28.**, 67., Jn 6,63; Fülöp-evang. 101., 104.

Hívó és hitetlen szülőkre egyaránt jellemző, hogy hozzátartozóikért „mindent” megtesznek, olyasmiket is, amiket a maguk viszonylatában nem csinálnának. Ezt a mentaltást kéne helyes mederbe terelni [1], hiszen a királyi státus megszerzése szempontjából semmi se lehet drága [2]. Ki kéne már hirdetni, hogy a Jézust követés egyáltalán nem az erkölcsös mindennapokról szól [3], hanem az örök életről!

A hamis próféták – a történelmi kereszténység ideológusai és a szövegeiket továbbadó papok – sem a földi, sem az égi dolgokkal nincsenek tisztában [4], mégis tanítónak hívatják magukat [5]. Ilyen *farkasok* közé küldi tanítványait az Emberfi [6]. A jelző jogos, hiszen a juhok [7] országbeli Élete a tét [8]. Ezek a dúvadak *juhok ruhájában* jönnek, vagyis bennünket is ama széles, erkölcsi-etikai síkra akarnak terelni, melyen az egyház halad – a teljes szekularizáció felé [9].

A szóban forgó ájtatos lelkek folyton annak a templomnak a renoválására gyűjtögetnek, amit a Fiú már lerombolt [10], az őt megértők szemében [11]. A jézusi terminológiát előbb-utóbb mindenkinek el kell sajátítania. Ez azonban csak az első lépés, mert a világossá vált logionok rétegezeten rejtik a kinyilatkoztatott igazságokat. Az Emberfi ugyanis nem dobja gyöngyeit disznók elé [12]. Titkai kizárólag a méltók előtt tárulnak fel [13], mégpedig gnosztikus formában. A *keresők* [14] felismerésszerű, elvehetetlen [15] tudásra tesznek szert, ők tudniillik hajlandók a fáradozásra [16]. Mesterük [17] sügni fog belső fülükbe [18], hiszen a megvilágosítás a célja! [19].

Magyar nyelven olvasók számára ehhez szükség van szellemi hagyatékának [20] és Csia Lajos újszövetség-fordításának [21] kézikönyvszerű használatára.

- [1] Tm 54., 100., 102., 106., Mt 16,24–6; Mk 8,34–7; Lk 9,23–5; 14,25–7
- [2] Tm 67., Lk 14,25–7
- [3] Tm 15., 72., Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,1–9; 1Ján 3,8b
- [4] Jn 3,10–2
- [5] Mt 23,10
- [6] Tm 38., 103., Mt 7,15; 10,16; Lk 10,3; Zsk 114.
- [7] Jn 10,1–30
- [8] Tm 59., Mt 10,28; 24,28; Lk 12,4–5
- [9] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53
- [10] Tm 72., Jn 2,19; 1Ján 3,8b Isz 183/62
- [11] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8
- [12] Tm 94., Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4
- [13] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; 7,21; Mk 4,11; Isz 55a/55
- [14] Tm 1., 22., 48., 53., 69., 70.
- [15] Tm 49., 84., Mt 6,19–21; Lk 10,42b; 12,33–4
- [16] Tm 57., 75., 78., 91., 110., Mt 11,28–30
- [17] Mt 23,8
- [18] Tm 32., 78., 109., Jn 16,12–5
- [19] Tm 23., Mt 5,14–6; 10,27; Jn 8,12; Lk 11,33: A fényt csak a bemenők látják meg! (vö. Tm 76.)
- [20] mek.oszk.hu/14600/14682
- [21] mek.oszk.hu/08900/08907

Mi a kereszténység?

Az általános iskolában nem jártam hittanra, így teológiai könyvet csak húsz éves koromban vettem a kezembe. A *Merre menjek?* Bulányi György ötkötetes [1] művének rövidített változata volt, amit tinédzsereknek szánt. Két év alatt nem csak ezt olvastam el, hanem a szerző egyéb írásait is, melyek szerteágazó módon bontották ki vallásos mondanivalóit. Filozófiai és természettudományi ismereteim akkor még sok kívánnivalót hagytak maguk után, egyébként is naiv, romantikus, humán beállítottságú emberke voltam. Elvált édesapám a láthatások időszakában gyakran a fejemhez vágta: „Hogy lehetsz ennyire hülye?!” – Gyakorlom – válaszoltam vállvonogatva. Mentségemre szóljon, hogy ez öröklődhet, mert amikor egyik unokaöcsémnek megmondtam, hogy közös ősünk életében csak kétszer járt templomban, meglepő módon ríposztzott. „Először az esküvőjén...” – kezdtem, és mielőtt még befejezhettem volna, rávágta: „másodszor a válásán”.

A frissen megismert kereszténység számomra az igaz hitet jelentette. Kultúrkörünkben ezzel mindenki így van, ha nem zsidónak születik. Iszlám irodalomhoz sokkal később jutottam, hiszen Szerezhádé meséit nem számíthatjuk ide. Azt meg sem említem, hogy a magyar nyelvű Korán első olvasói között voltam, mert tautológia lenne... A Káma-Szútra se tetszett, Fritz Kahnt viszont kívülről fűjtam. Rejtő Jenő hőseihez hasonlóan szerettem jókat enni-inni, s nagyokat röhögni. Antal Imre után én ismerem a legtöbb viccet, téma szerinti bontásban. Az 1968-as Táncdalfesztivál után beatzenész akartam lenni, de csak a korán betiltott Liversing együttes erősítőit cipelhettem.

Végül is, csalódtam a kereszténységben. Hogy melyikben? Tudniillik, többféle van. Az Emberfi távozása után [2] az igaz Jakab [3] szerette volna megalkotni a prototípust, de nem jött neki össze, ugyanis a Jézus etikájával feldúsított júdaizmust se az Égiek [4], se a földhöz ragadtak [5] nem akarták. A páli változat a címzetes apostol [6] elhunytával véget ért, bár ez, érdekes módon, nem tűnt fel senkinek... [7]. Nagy Konstantin politikai kreációja olyan jól sikerült, hogy a végén még ő is megkeresztelkedett ! A reformátorok hajója akár célba is érhetett volna, de az ószövetség ballasztja túl sokat nyomott.

Magyar viszonylatokra térve: Mindszenty elfogadta a Vatikán dogmatikáját, így nem érezte szükségét annak, hogy újszövetségi szövegeket elemezzessen. Bulányi György analíziseket összegző szintézisei – így utólag nézve ! – alig különböznek a történelmi kereszténység bevett dolgaitól, nem csoda, ha a Tanítóhivatal nem talált bennük kivetnivalót... Kettejük közös vonása, hogy nem az egzegézisen alapuló teológiára, hanem a szervezésre tették a hangsúlyt [8]. Az építők [9] kőműves kelemenit tevékenysége [10] alá *Csia Lajos* szentírásfordítása terített terméshozásra alkalmas talajt. 1978-tól betű szerinti pontossággal olvashattuk a kánoni evangéliumokat ! [11].

[1] A szamizdat módon terjesztett, mechanikus írógépen készült könyvet, terjedelmi okok miatt, hat kötetre osztották.

[2] Tm 11., 37., Jn 6,62; 7,33; 13,33

[3] Ez a Jakab (Zsk 119.) századik volt, vagyis a hit szempontjából hagyományörző (Tm 11.)

[4] Jn 8,23

[5] Jn 3,19–20; 3,27–31

[6] Ilyen státus nincs, ezt az önjelölt Pál találta ki magának.

[7] Az Utolsó Napok Szentjeinek vallásához hasonló pálnizmus három tartópillére közül a legfőbb a közelgő világvége volt. Ennek elmaradása az egész hiteltelenné tette.

[8] *Bulányi György: Egyházrend.* Egyházfórum, Luzern, 1989.

[9] Tm 66.

[10] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1

[11] mek.oszk.hu/08900/08907

Az igazi áttörést a *Hubai Péter* által kopt eredetiből fordított ún. Tamás-evangélium hozta meg [1]. A mű katolikus berkekben nem okozott feltűnést, mert a papok továbbra is a Vanyó László-féle használhatatlan magyarítást lapozták fel, ha egyáltalán szükségét érezték. A zsidókeresztény töredékek (Zsk) és az iszlám hagyományban (Isz) megőrződött logionok *Pikó Gábor* Mózes könyvében kaptak helyet [2]. A tudományos teológiát művelő *Barcza Barna* vallásfilozófiai és satanológiai írásai csupán kéziratos formában maradtak fenn, ám így is megalapozták a műfaj hazai térnyerését [3].

Jézus szellemi hagyatéka [4] természetesen önmagában is megáll, bármiféle kereszt-hivatkozás nélkül, de ha már vannak ilyenek [5], akkor Cél-szerű azokat megismerni. Tisztában kell lenni Pál személyével is [6], aki egyértelműen „a saját nevében jött” [7], felhatalmazás nélkül ! Ami az ószövetséget illeti, azt *Tótfalusi István* jóvoltából, immár regényszerűen olvashatjuk el [8].

Ma már csak az ortodox zsidókra jellemző az az üdvtörténeti várakozás, amit az Emberfi feleslegesnek és terméketlennek minősített [9]. A júdaizmus „neológ” képviselői – a szocialista értelmiséghez hasonlóan – kézbe akarják venni a társadalmi problémák megoldását. Elképzeléseikbe a hitleri fajnemesítés éppen úgy belefér [10], mint a sztálini megoldás [11]. Az általuk irányított kulturális globalizáció nyilvánvalóan járulékos veszteségekkel számol. Persze, a lassúbb darwini evolúciónak is megvannak az áldozatai.

A keresztények nem várnak semmire (legalább ebben meghaladták a pálinizmust), így Jézus második eljövételétől ingerültté válnának. Micsoda dolog ez, így *idő előtt* [12] megjelenni... Akiknek mindenkor készen áll az idejük [13], azoknak semmi közük sincs hozzá [14]. A világ fiainak nem kellene a messiások, az ő istenük az az élettér, ami szinte észrevétlenül öli meg őket [15], köpönyegforgató beilleszkedésük során [16].

A nagy meccs Isten és a Sátán között zajlik. A Tékozló fiú keze közé került szellemi szövet ugyanis kézzel-lábbal tiltakozik a perturbáció ellen. Ez a mesterséges anyag [17] a homo sapiens szintjén öntudatra ébredhet [18], s rájöhet, hogy minden téren meg van görbítve. Az eszmélet az élet nagy kérdéseinek való [19] állhatatos és rendszeres [20] elmélkedés következménye lehet, ama örökölheto [21] földön [22]. Ez a befolyásmentes [23] és logikus [24] gondolkodási folyamat józan paraszti ésszel történik [25].

[1] In: *Jézus rejtett szavai*. Vizöntő Könyvek, Budapest, 1990.

[2] *Minden Jézusról*. Paulus Hungarus / Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

[3] Pintér István: *A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

Pintér István: *Mint a nap!* (mek.oszk.hu/22000/22058)

Pintér István: *Az Írás szerint* (mek.oszk.hu/25100/25116)

[4] mek.oszk.hu/14600/14682

[5] Lásd a kötet végi „Rövidítések és elérhetőségek” jegyzékét.

[6] Pintér István: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[7] Jn 5,43b

[8] *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[9] Tm 2., 114., Mt 12,28; Mk 1,15; Lk 17,20–1; Jn 4,25–6

[10] Az etióp zsidók eugenetikai kezelésére célzok.

[11] „A nemzetiségi kérdés rendezése csak megfelelő számú vagonon múlik.”

[12] Mt 8,29b

[13] Jn 7,1–13

[14] Mt 8,29a

[15] Tm 59., 63., 86., 111., Mt 10,28; 19,16–26; Lk 12,4–5

[16] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Jn 3,19–21; 8,34; Isz 114/61

[17] Tm 28., Jn 6,63; 1Ján 5,19a; Fülöp-evang. 101., 104.; Róm 8,19–22

[18] Jn 10,31–9 Csia Lajos fordításában: „kiment a kezük közül”.

Ez ugyanaz a dimenzióváltás, mint ami a mennybemenetelkor történt (ApCsel 1,9).

[19] Tm 1. Lásd *Pintér István: A szűk kapu*, 104–105. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[20] Tm 1., 26., 93., Lk 11,9–13; 18,6–8; Isz 110a/216,7

[21] Tm 109., Mt 5,5; 19,28; Lk 22,29–30 Jézus olyasmiről végrendelkezik (Csia), aminek birtokában van.

[22] Lk 18,8b A „föld” az agytekvényeink között létre jöhető paradicsomi vidék (vö. Tm 20.).

[23] Tm 3. A „hétnapos kicsi” még körülméletlen, tehát nem áll a Törvény hatálya alatt!

[24] Tm 42–43–44. Jézusi szerkesztés!

[25] Mt 13,52 régít és újat = tapasztalatait és megszerzett ismereteit felhasználva (Jn 3,9–13)

Jézus szemében hamar egyértelművé vált a világ rosszasága [1], s tanúságot is tett ellene [2]. Nyilvános működésének célja az elgondolkodtatás volt. A sokaság dilemma elé került: ha van Isten [3], amint azt a nemes tettek bizonyítják [4], akkor honnan van a sok szörnyűség...? A nyilvánvaló konklúzió levonását rájuk bízta. Egyszer se mondta ki, hogy evilágot nem ama Magasságos teremtette, mert erre mindenkinek magától kell rájönnie, ahogyan az ő státusára is [5]. Messiás mivoltát is csak Szamáriában deklarálta, az ott élők ugyanis kizárólag a Szabadítót respektálták [6]. Őket nem taníthatta példabeszédekkel, hiszen egy zsidó rabbival szóba se álltak volna [7].

Evilág kaotikusnak tűnő rendszere sátáni erővonalak mentén működik, gépezetének fogaskerekeit pedig a hazugság olaja keni [8]. Ez az egész élettér mindenestül a rosszban vesztegel [9], s csöppet se szeretetre méltó [10], mivel gyűlöli [11] a nem belőle való Fiakat [12]. A Jézust követőknek tehát ugyanazzal kell szembe nézniük, mint Mesterüknek [13], aki azért „jött”, hogy lebontsa a Sátán munkáit [14]. A haszonelvűvé vált [15] geocentrikus és emberközpontú [16] júdaizmust is alapjaiban rengette meg [17].

Ez a „rombolás” természetesen túl fog nőni a zsidóság keretein [18]. A szülőföldjén működni akaró [19] – ámde nemcsak Izraelben gondolkodó ! – Elsőszülött parancsa szerint az új szövetséget alkotó [20] „kisdéd nyáj” tagjainak [21] minden nemzethez [22] el kell vinnie a megmentő Igéket. Ezt a világmissziót [23] szellemi hagyatékának lediktálásával biztosította be [24]. Az ebből tanuló [25], jobbjára és baljára kerülő [26], trónörökösöket [27] az atyai kronológia jelöli ki [28], és ez az *n*-edik Fiú [29] esetén is így lesz [30].

Bárki királlyá lehet [31], a nőket is beleértve [32], a Célt azonban azok érik el a leghamarabb, akik gondolatmeneteiket a legmagasabbról indítják ! [33]. A mennyből kell alászállni, azaz a Magasságos teológiai körbejárása [34] elkerülhetetlen. A vallásfilozófiá-

- [1] Tm 4., Isz 62/145
- [2] Jn 7,7
- [3] Jn 3,2; 3,33 Pecsetet tesz arra, hogy az Isten igaz = egyszerre bizonyítja létezését és lelkiületét
- [4] Jn 5,31-47; 7,16-8; 9,1-4; 10,32; 15,24a; 17,4
- [5] Mt 16,20; Jn 7,16-8; 8,19; 8,25; 10,24-30; 13,13; 14,7-11
- [6] Jn 4,25-6; 4,39-42
- [7] Lk 9,51-3; Jn 4,4-9 A kölcsönös utálatnak dogmatikai okai voltak.
- [8] Jn 8,44d
- [9] 1Ján 5,19b Evilágot aromaszerűen hatja át a befelé forduló Sátán mentalitása.
- [10] 1Ján 2,15-6; Isz 62/145
- [11] Mt 10,16-22; Jn 15,18-23 nevemért = státusomért (vö. Jn 16,23-7)
- [12] Tm 68., Mt 5,11; Lk 4,18-9; 6,22; Jn 17,14-6; 1Ján 3,13
- [13] Jn 15,18-25; 1Ján 4,17b
- [14] Tm 66., 1Ján 3,8b
- [15] Mt 21,12-3; Mk 11,15-7; Lk 19,45-6; Jn 2,13-7
- [16] Mt 5,17-20; Lk 16,17 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
- [17] Tm 72., Mt 23,1 – 24,2; Lk 11,37-54; Jn 2,19
- [18] Mt 8,11; Lk 13,28-9; Jn 16,16; 17,20-3 A világ bármelyik táján királlyá válhat valaki !
- [19] Mt 15,24; Jn 4,22c Jézus büszke volt saját kultúrkörére, mely megtagadta őt.
- [20] Tm 106., Mt 26,26-9; Mk 14,22-5; Lk 22,14-20; Jn 15,1-8
- [21] Tm 3., 21., 22., Lk 12,32; Jn 16,16
- [22] Mt 28,19
- [23] Jn 17,21c; 17,23b
- [24] Megfejtésre előkészített formában lásd a Magyar Elektronikus Könyvtárban (mek.oszk.hu/14600/14682)
- [25] Tm 109., Jn 10,4-5; 10,27; 16,12-5
- [26] Mt 20,20-3
- [27] Mt 19,28; Lk 22,29-30
- [28] Mt 24,36; Jn 6,37-40; 6,44-5; 6,65
- [29] Mt 20,1-16; Jn 17,20-1
- [30] Tm 3., Mt 19,30; 20,1-16
- [31] Jn 3,8
- [32] Tm 61., 115., Lk 10,38-42
- [33] Jn 3,13
- [34] Lásd *Pszichén innen, és túl...* 94 – 97. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

nak van egy kihagyhatatlan eleme, ez pedig nem más, mint a satanológia. Ezen a területen *Barcza Barna* [1] helyezte el azt a szegletkövet, amely nélkül egyhelyben toporog-nánk. Ő jött rá arra, hogy a tékozló fiús példabeszéd [2] a Sátánra húzza rá a vizes lepedőt [3].

Ez az angyali létmódban [4] egzisztáló, nemileg jellemezhetetlen, eltorzult lelkületű személy a saját kis világában van, mivelhogy az Égből leesett [5]. Ez a zuhanás azonban nem egy tényleges dologra utal, mert az azt jelentené, hogy előzőleg odafent volt. A megvilágosodott Jézus szemében [6] került ki abból a mennyei körből, ahová a zsidó hagyomány ültette.

A Tékozló fiú saját lehetőségeit tékozolta el akkor, amikor nem tagozódott be Isten igazi Világába, hanem hátat fordítva annak [7], megteremtette a magáét. Ez a birodalom a Magasságostól kapott telken, az általa adott szellemi szövetből, ám ördögi logikával készült [8]. Jézus szerint a világ az Ördög szántóföldje, a világ fiai pedig az ő szántóvetői [9]. Ez a siralomház [10] egyúttal a gonosz lelkek lakhelye is [11], akik különböző szabadsági szinteken tanyáznak [12], légiónyi mennyiségben [13].

A teológia istenismeretet jelent, és ilyen értelemben a Sátánnak nincsen teológiája. Alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolat hiányában teremtményei nélkülözik az összehasonlítási alapot. A Magasságos helyére az a világ került, ami tulajdonképpen önmaga aromaszerű kiterjesztése [14]. Mindent átható mentalitását az a zavaros „milió” testesíti meg, amit a homo sapiens egyedüli valóságnak tart [15].

Igazi mammonhoz [16] kizárólag egyénileg juthatunk [17], kollektív módon lehetetlen töltekezni [18]. Jézus is autodidaktaként [19] lett azzá, ami. Megvilágosodásunkat az ő igéinek való hitelt adás biztosítja [20], hisz nem magából beszélt [21]. Isténismerettel csak egy Fiú rendelkezhet [22], valódi mivoltával is csak követői lehetnek tisztában [23].

[1] Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[2] Lk 15,11-32

[3] A téma kifejtését lásd *Pintér István: Az Írás szerint*, 5 – 33. old. (mek.oszk.hu/25100/25116)

[4] Mt 25,41

[5] Lk 10,18

[6] A „villámlás” a felismerésszerű, gnósztikus tudást jelzi (vö. Mt 24,27; Mk 13,26a).

Fénylő fehér színnel és angyalokkal összekötve (Mt 28,2-3; Mk 16,5; Lk 24,4; Jel 7,9-17 vö. Jn 6,35; Jn 20,11-2) azt jelenti, hogy az illető, barátainak segítségével (Tm 89., Lk 16,9-12), *memóriáját* is használva, igazi mammonnal megfejelt (Lk 22,31-2) új ismeretek birtokába jut (Mt 13,52).

A magdalai Mária tehát (az üres sírt látva) felidézte magában, hogy korábban mit mondott neki Jézus (Jn 20,11-5a). Vagyis a Jn 20,18 magyarrá fordítva így hangzik: „Most értettem meg az Urat!”

Az Emberfi „színeváltozása” (= státusának felismerése) is Péter, Jakab és János fejében ment végbe.

Az égitestek megrendülése (Tm 112.; Mt 24,-9; Mk 13,24-5) pedig a helyes isten- és világkép kialakulására utal (Mt 5,17-20; 24,35; Lk 16,17), a homo sapiens agyában.

[7] Lk 15,13a

[8] Mt 25,41 Csia Lajos fordításában az örök tűz nem „készítettett”, hanem készült. Ez óriási különbség, mert azt bizonyítja, hogy nem egy poklot teremtő Isten keze van a dologban.

[9] Isz 157/117

[10] A siralomház a börtönben van, s aki oda kerül, azt hamarosan kivégzik! (vö. Jn 8,44c)

[11] Isz 57/129

[12] Mt 8,28-34; Lk 11,24-6

[13] Mk 5,9

[14] Lásd *József Attila: A világ megokolt utálata*. In: *Az elvetett kő*, 78. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[15] Tm 29. „Ez van, ezt kell szeretni...”

[16] Jn 6,33-5

[17] Tm 1., 2., 85., 89., Mt 7,13-4; Lk 13,24; Isz 40/56

[18] Jn 6,31-2; 6,49; 7,15

[19] Tm 26b, Jn 6,37a; 6,44-5; 6,65

[20] Tm 109., Jn 6,29; 6,47-58; 16,12-5

[21] Mt 10,19-20; Jn 7,16; 8,26-9; 12,44-50; 14,10b

[22] Tm 14., Mt 5,8; Jn 3,12-3; 3,31-2a; 5,37b; 6,46; 7,28-9; 8,55

[23] Zsk 80., Jn 8,19; 14,7

A nagy lehetőség [1] bárki számára adott, de a tulajdonképpeni munkát a Magvető már elvégezte [2]. Most aratókra [3] van szükség, olyanokra akik képesek kitépni magukból azokat a gyomokat, melyek késleltetik a betakarítást [4]. Ezek az értelmes emberek [5] észreveszik, hogy „földjükön” megérett az a gyümölcs, amire oly nagyon vágytak [6].

A közvetlen istenkapcsolat helyére állított világ – a homo sapiens számára – első sorban emberekből áll, vagyis vonzó férfiakból s nőkből. Az általuk létrehozott dolgok és intézmények többsége a szexualitással kapcsolatos. Újjászületésünk záloga tehát a nemiségünktől való megszabadulás [7]. Fel kell övezni magunkat ágyékunknál nagy erővel [8], hogy a rablók [9] ne találjanak utat hozzánk. Aki képes – mint egy kisgyerek – ruháira rátiporva levetközni a szégyen öltözékét [10], az már leszámolt szexizmusában gyökerező rossz mentalitásával [11].

A külső sötétségben [12] botorkáló emberek abban a tudatban tengetik napjaikat, hogy lényegében egy jó világban élnek... A Hazugság atyja ezt a szöveget verte a fejükbe, ezen lóg a hazugság láncolatának minden szeme [13]. Aki nem jön rá erre, az semmit se képes felfogni. Zsigeri értetlensége ugyanis meggátolja az igazság felismerésében [14]. Körömszakadtáig terjeszti azt a tévhitet, hogy minden jóra fordul majd, még hozzá magától, öngyógyító módon, a nem létező általános gondviselés automatizmusával [15], vagy Isten kézivezérlés-szerű beavatkozásával.

Az összes sátáni erővonalat lehetetlen felvázolni, a nemiség viszont jó példa. Ha az Abszolútum valóban a saját képmására teremtette az embert, akkor ő is váltivarú lenne, magyarul: két szuverén személy közössége. Ezt azonban a könyves népek [16] tagadják. Bulányi György szentháromságmodelljébe most ne menjünk bele. Az Emberfi tudósítása szerint a mennybéliek nem nőülnek, s férjhez se mennek [17]. Vélhetőleg ők a Magaságos igazi, első kézről való fiai (értsd: tőle-belőle származók). Biológiai haláluk után az emberek is ebbe az angyali létmódba kerülnek. Tékozló fia szintén így egzisztál, tudniillik sehol sincs utalás arra, hogy a Sátán párkapcsolatban élne.

Ha az embert Isten teremtette volna, akkor férfi és nő minden tekintetben egyenjogú lenne, ezt azonban egyik világvallás se hirdeti. A jog ugyanis maga a lehetőség, a gyengébb nem viszont élettani viszonylatokban – azaz a gyakorlatban – ki van forgatva a jogaiból. Társadalmi emancipációjuk ezt nem pótolja, inkább aláhúzza ! A korai nemi közeledések következményeit ők viselik, ahogy a későbbiekét is, csak azokat már „emelt fővel”. Kulturális kitüntetések nem oszlatják el boldogtalanságaikat. A bábeli nyelvzavar semmi azokhoz a kommunikációs nehézségekhez képest, amik férfi és nő együtt élésekor keletkeznek. Ugyanazok a szavak más ajkakon egészen más valamit jelentenek. A sokat emlegetett *megértés* már e téren komoly konfliktusok sorozatát vezeti be.

Isteni teremtés esetén nem létezne a testi szépség fogalma. A férfi egyszerűen férfi lenne, a nő pedig nő; egyformán tökéletesek a maguk nemében. Játsszótársaink kiléte s szerelmünk tárgya nem a külseje alapján bírálódna el. Az erőszak és a prostitúció ismer-

[1] Tm 1., 2., 28., 67., 71., 110., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[2] Jn 4,34–8; 15,15d

[3] Mt 9,37; Lk 10,2; Jn 15,16; Tm 74 – 75 – 76. (Jézusi szerkesztés !)

[4] Tm 56., Mt 13,24–30; 13,36–43; Mk 4,236–9; Jn 14,6; 15,1–8

[5] Tm 20., Jn 4,35–6

[6] Tm 68 – 69 – 70. (Jézusi szerkesztés !)

[7] Tm 36.

[8] Tm 20.

[9] Tm 59., Mt 7,15; 10,16; 10,28; Lk 12,4–5; Jn 10,1–15; Zsk 114.

[10] Tm 21.

[11] Tm 115.

[12] Mt 8,12; Lk 13,28

[13] Jn 8,44

[14] Jn 8,43; 8,45

[15] Az isteni gondviselés kizárólag a Fiak viszonylatában működhet, az egymásban levés következtében.

[16] A zsidókeresztény kultúrkörre reátelepedő iszlám is !

[17] Mt 22,29–30 Isten „hatalma” helyett „uralma”, azaz Világa értendő.

retlen dolog volna, miként az érzelmi zsarolás. Senkinek sem kéne önkielégítést végeznie, mert mindenki az életkorának megfelelő szexpartnerhez jutna. Élvezeteink örömébe nem csepegtetnének ürmöt a nemi betegségek. S ami a legfőbb: a gyönyörfunkció nem lenne összekötve a szaporodási mechanizmussal.

A szomorú valóságról nem kell sok szót ejtenem, mert az olvasó tisztában van a tényekkel. A párt kereső korosztály tagjai, kompromisszumok meghozatalával is, alig-alig találnak maguknak partnert. A szóba jöhető egyének „foglaltak”, a szabad állapotúakra pedig óriási a túljelentkezés. Mindenki elkel, aki egy kicsit szép, sőt már akkor is, ha csupán valamelyik testrésze az. Evilág Ura minden területen hiánygazdasággal vircsaftol, így szexuális viszonylatokban is. A testi-lelki kielégülés ott van az alanyi jogon járó lét-feltételek között, hiszen nemcsak kenyérrel él az ember.

Párkapcsolati problémákkal foglalkozni meddő dolog... Olyasmi, mint a fogyókúra: eredmény szinte semmi, a visszaesés garantált, az alapvető ok pedig megmarad. Nem a felek vélt vagy valós hibái döntőek: az intézménnyel van baj ! A házasság tulajdonképpen maga az élet, a homo sapiens számára ez a mozgástér van kiszabva. „Zárolt földi pályán” botorkál, miközben minden változik. A Sötétség Birodalma tudniillik a folytonos változások erejében áll fenn. Ezek sebessége szinte követhetetlen, mert a látszat csupán ekkor tűnik valóságnak [1].

Az ember igazából a mivoltától és a hollététől szenved, tehát ide kell összpontosítani. Ezekről a Fiúi státus szabadít meg bennünket [2], vagyis az egyetlen kiút az előre menekülés. Minden más hazugság ! [3]. Nemileg meghatározott hústestünk [4] semlegesítése elkerülhetetlen [5], hiszen hús és vér nem örökölheti Isten királyságát [6]. Ha a Sátán által perturbált szellemi szövet „kiegyenesedik” [7], akkor szexuális jellegzetességeink is eltűnnek [8], az ezekhez kapcsolódó viselkedési formákkal együtt [9].

A vallási szervezetek saját jól felfogott érdekükből preferálják a házasság intézményét, mert az ahhoz kapcsolódó dolgokkal statisztikai alapon lehet számolni. Ilyen volt például a jól jövedelmező válóleveles gyakorlat [10]. A születés és a halál eme vámszedői pénzért mindent megáldanak, hisz nekik nem kerül semmibe. Az alsó papság – hiúság motiválta tudatlanságában – még azt is bebeszéli magának, hogy hókuszpókuszai használnak valamit. Az egyház által megjátszott közvetítői szerep kenetteljes szélhámosság.

Az ember a történelmi kereszténységtől semmit sem kaphat, istenismeretet pedig végképp nem. Ez azért nem tűnik fel, mert a hivatásos híveknek erre nincs is igényük. Úgy vélik, hogy a teologizálás a papok dolga. A templomba járással letudják múltbéli s eljövendő bűneiket, amiket persze bánnak. Mi az hogy ! Még nem is tették, már bánják. A gyerekeket mindenesetre beiratják hittanra, mert ott nem tanulhatnak rosszat. Ebből is látszik, hogy hitüket pusztán erkölcsi-etikai dologként fogják fel.

Alsó tagozatos koromban hittanos osztálytársaimmal megkérdeztem a tiszt, hogy a nemrég lezajlott körmenetet miért zavarta meg az eső. Isten ki akart tolni tisztelőivel? Azt válaszolta, hogy bolond lyukból bolond szél fúj. Magyarán: aki hülye, az hülyeségeket is kérdez. Kíváncsi vagyok (bocs, ki vagyok váncsi, mert a sváb mondatszerkesztés sorrendje a következő: alany, létige, állítmány), hogy ma van-e olyan egyházfi, aki képes megoldani a problémát. A helyes levezetés kiinduló pontja ugyanis az, hogy evilágot nem ama Magasságos teremtetete.

[1] Bővebben *Pintér István: A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

[2] Jn 8,31–2; 8,35–6

[3] Jn 8,42–5

[4] Tm 28., Jn 6,63; Fülöp-evang. 101., 104.

[5] Tm 29., **47.**, 78., Efézus 2,14–7a; Mt 18,19–20 Ez a két mátéi vers rossz helyre került !

[6] Tm 21., 28., 36., 81., 88., 113., 1Kor 15,50; Gal 6,8

[7] Róm 8,19–22

[8] Mt 22,29–30

[9] Isz 114/61 királyok ruhái = a nemileg semleges habitus (vö. Isz 180/104).

[10] Lásd *A házassági elválásról* In: *Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

A Sátán hátat fordított Istennek, tehát csak fizikai értelemben van vele közvetlen kapcsolata. Mentalitásából keletkezett mikrovilágát ugyan körülöleli a Mindenség, ám az átjárás lehetősége kizárt [1]. A kánoni imák mindössze az atmoszféráig jutnak, onnan visszahullanak a földre, melyből vétettek. A saját szavakkal megfogalmazott imádságok is egyoldalú kommunikációt jelentenek, információcsere [2] kizárólag barátaink segítségével lehetséges [3], a közvetlen összeköttetés pedig az istengyermekek osztályrésze [4]. Az Úr imájaként ismert Miatyánk valójában a Fiú-aspiránsok fohásza [5], ami mielőbbi királyi ténykedésre [6] inspirál.

A júdaizmus nem ismer dogmákat, de ez csak első hallásra pozitív dolog. Ha nincsenek hittételek, akkor nincs mihez igazodni. A zsidóságnak Jézus óta van kinyilatkoztatása, ill. akkor lesz, ha elfogadják Fiúi státusát [7]. Egyedüli mértékadóként csak az ő teológiája helyes, hisz első kézből való istenismereten alapul [8]. Mózes nem arról beszélt, hogy milyen az Úr, ő azt sulykolta népébe: mit kíván az Örökkévaló. Nyilvánvaló módon csupa olyasmit, ami gazdasági, egészségügyi, kereskedelmi, katonai, demográfiai s rendészeti szempontokból egy kialakulóban levő nemzetállam érdekeit szolgálta. A nép számára amúgy is érthetetlen közgazdasági magyarázkodások helyett vallási síkon vagdalkozott: Isten ezt és ezt akarja, tehát erről nem nyitunk vitát.

Bemerítő János – akit Jézus prófétánál is nagyobbak nevezett [9] – az Írásokra hivatkozva akarta megreformálni teokratikus társadalmát. Az Emberfi szerint azonban a Törvény betarthatatlan [10], amellet geocentrikus és emberközéppontú ! [11]. Aki más (világnézeti) felismerésre térve túljut ezen a materialista alapálláson, az szemléletváltása következtében valósággal újjászületik [12].

A jánosi program – irtózatosszerű erőfeszítések [13] s beláthatatlan idő után – egy anyagelvű kánaánt teremtett volna, ami kimerül az alapvető létfeltételek *társadalmi* biztosításában. Az ember hústestbe zártsága, szexuális meghatározottsága, nemi sajátosságainak ilyen-olyan determináltsága, ebből fakadó *egyéni* boldogtalansága és kimért hosszúságú élete ettől még megmarad...

A jézusi örömhír némi szellemi fáradozás [14] árán, „három nap alatt” [15] királyságot, azaz közvetlen istenkapcsolatot kínál mindkét nem számára [16], hústesti paramétereiktől függetlenül, plusz az örök életet ! [17]. A „kicsinyek” [18] tehát – tudásuk és viselkedésük – miatt [19], felül fognak emelkedni Jánoson.

[1] vö. Isz 133/34,4–16

[2] Tm 89.

[3] Lk 16,9–12

[4] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; 6,46

[5] Mt 6,9–10 Az Atya neve (léte és lelkülete) nyilvános működésünk következtében szentelődik meg !

[6] Tm 82. A Tizenkettőnek evilági ambíciói voltak (vö. Mt 20,20–1), a Mt 7,21–3 tehát róluk beszél.

[7] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5 Jézus itt indirekt módon leplezi le az Atyával való egységét (Jn 5,17–23), amire Nikodémus (Jn 3,2) és Simon Péter (Mt 16,16) magától jött rá. A samáriai asszony (Jn 4,19) csak prófétának tartotta őt (vö. Tm 51.), ezért előtte deklarálnia kellett messiási mivoltát (Jn 4,25–6).

[8] Tm 37., Mt 11,25–30; Lk 10,21–4; Jn 6,32–3; 8,54–5

[9] Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28 A Bemerítőtől átvett tanítványok (Jn 1,29–42), akik később „a gyülekezet oszlopai” lettek (Zsk 119.), ezért is igyekeztek kettejük személyét közelíteni egymáshoz.

A téma bővebben *Pintér István: Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[10] Jn 7,19; 8,7

[11] Mt 5,17–20; Mk 1,15; Lk 16,17 Valóban könnyebb más (világnézeti) felismerésre térni, mint a próféták által ízekre szedett Törvényt korrigálni...

[12] Mt 19,28aJn 3,3–13; Zsk 47a; 47b K. Herbst még az újjászületés fogalmát sem ismeri...

Könyvének kritikáját lásd *Pintér István: Kenyértörés*, 33 – 41. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[13] Mt 23,1–4 Ha már rájuk hallgattok, legalább ne utánozzátok őket...

[14] Tm 1., 2., 4., 19., **57.**, 59., 78., 89., **91.**, 93., 108., 110., Mt 11,28; Isz 132/113

[15] Jn 2,19 A teljes megvilágosodás (Mt 13,43) egy gondolkodási folyamat eredménye.

A téma bővebben *Pintér István: Az elvetett kő*, 46 – 52. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[16] Tm 20., 61, 115., Lk 10,41–2; 20,34–5; Zsk 43., 61a, 109.

[17] Mt 19,27–30; Mk 10,28–31; Lk 18,28–30

[18] Tm 3., 21., 36., 45., Mt 11,25; 18,1–4; Mk 10,13–6; Lk 10,21

[19] Mt 5,20 Szemléltető oktatásról van szó ! (vö. Mt 6,9–10; 6,33)

„A Törvény és a próféták” materializmusa a Bemerítőig tartott [1], az utána meghirdetett Mennyei Országába viszont – ami egy lelki- vagy tudatállapot [2] – kizárólag rendszeres szellemi erőfeszítésekkel lehet bejutni ! [3]. Nem is csoda, ha a gondolkodás terhére csak a szívükben üldözött, mindenáron érteni akaró „lelki szegények” [4] vállalják. Ők azok, akik – az Elsőszülötthöz hasonlóan – egész mentalitásukat [5] az irgalom logikájának [6] rendelik alá. Az Emberfi ilyen, abszolút homogén módon való cselekvést [7] vár el mesterré válni akaró tanítványaitól [8].

Utánzása egyszerű: azt kell mondani és tenni, amit ő. Ezt persze az tudja megcsinálni, aki tisztában van azzal, hogy ki volt, miről beszélt és mit akart. E tárgyakból a történelmi kereszténység irányzatai bukásra állnak. Elbukásra [9]. Az egyházfiak úgy vélik, hogy a „követés” azt jelenti, hogy éltük során *megpróbálnak* erkölcsi-etikai útmutatásai szerint viselkedni. Ilyen jellegű jézusi direktívák azonban nincsenek [10].

A hivatásos hívek – Pál apostol nyomán – azt hiszik, ha Úrnak vallják és hisznek harmadnapi feltámadásában, akkor cselekedeti fáradozások nélkül üdvözülnek – persze, majd biológiai haláluk után [11]. Hitnek viszont kizárólag az számít, amit az Emberfi annak mond [12]. Ezt azonban rétegezetten rejtett szavaiból kell kihüvelykezgetni [13]. A kinyilatkoztatás gyöngyszemei ugyanis el vannak ásva, azok „talajforgatás” [14] nélkül nem kerülnek elő !

Nagy Konstantin császár, aki diadalmas – és másokat üldöző – egyházat csinált a kereszténységből, nem foglalkozott egzegézisen alapuló teológiával. A dogmatikai kérdések harcos, politikai színezetet kaptak, mert a teoretikusoknak is fontossá vált a gazdasági haszonnal járó evilági terjeszkedés. Az államvallás egyfajta pártideológia lett, amin belül különféle irányzatok csatáztak (Zsk). A birodalom délkeleti határain kívül rekedt evangéliumokat marginalizálták, ezek töredékeit a későbbi iszlám mentette át (Isz). Jánosét nagy nehezen, ám szerencsére kanonizálták... Az utóbbi kettő nélkül a modern szövegelemzés úgy festene, mint a milói Vénusz: formás szobor, karok nélkül [15].

A teológia teljes lezüllesztését a Reformáció állította meg. A szentírásfordítások s azok kinyomtatása mellett legnagyobb vívmányának az *egyetemes papság* fogalma tekinthető, ami sajna nem ment át a gyakorlatba. Nem is mehetett, mert a Pál által összegyűjtött iskolázatlan tömeg nem szándékozott elmerülni a krisztusi tudományban [16]. A hívek hinni akarnak, slussz pássz. Ők tudják, hogy van Isten, pedig nem tudhatják. Az sem erény, ha hiszik, a világtörténelem tényei ellenére... Hit és erkölcs dolgában a pápai tévedhetetlenség mutathatna utat nekik, ha az erkölcs – mint olyan – nem lenne a hit függvénye. A Jézus által igényelt hittel [17], csak a *keresők* vannak tisztában, mert ők

- [1] Mt 11,12–3; Lk 16,16
- [2] Tm 1., 20., 59., Jn 14,27a Az örökölhető (Mt 5,5; 19,28; Lk 22,29–30) „föld” (Tm 110., Lk 18,8b) az agytekervényeink között létre jöhető paradicsomi vidék, a Pneuma.
- [3] Tm 1., 2., 3., 4., 19., 26., 57., 59., 78., 89., 93., 108., 110.
Mt 7,13–4; Lk 13,24; Jn 3,5–7; Isz 57/129; Isz 132/113
- [4] Tm 68 – 69 – 70. (Jézusi szerkesztés !) Mt 5,3; 5,6; 5,11–2; Lk 4,18–9; 6,21
- [5] Tm 90., Isz 109/53; Mt 18,35; 23,25; Lk 11,39 „szív szerint” = zsigerileg
- [6] Tm 91., Mt 11,28 A (boldogító) belátás ígérete valóban enyhe. Ez hiányzik a jüdaizmusból (Tm 42.), a legfőbb parancs (Mk 12,28–34) ellenére.
- [7] Tm 49. mozgás és megnyugvás = magabiztos működés (vö. Mt 7,28–9; Mk 1,22; Lk 4,32)
- [8] Tm 109., Mt 10,16–42 (A 23. vers még a tanítványi próbaút utasításaihoz tartozik.)
Mt 16,24–8; Mk 3,34–38; Lk 9,23–7; Jn 12,26; 13,13–7; 15,1 – 17,26
- [9] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1–8
- [10] *Nem kell a hegyi beszéd.* In: *Pintér István: Az Írás szerint*, 54 – 61. old. (mek.oszk.hu/25100/25116)
- [11] Róm 10,9; Efézus 2,8–9
- [12] Tm 80., Lk 11,27–8 Sajátjukként kezelik, demonstrálva (Tm 27.) azonosulnak az irgalom logikájával.
- [13] Tm Prológus, Tm 19., 32., 40., 78., 84., 89., 93., 106., Mk 4,21–34; Jn 16,12–5
- [14] Tm 110., Mt 13,44; Lk 13,6–9
- [15] A mindent pótolni képes Tamás-evangélium csak 1946-ban került elő. (mek.oszk.hu/14600/14682)
- [16] 2Ján 7,11; 1Ján 3,24
- [17] Tm 101., Jn 6,28 Jézus feltétlen hitelt követelt kinyilatkoztatásokat tartalmazó szavainak.

– az egyben látás miatt [1] – megértik a szent szöveget. A helyes magyarázathoz tehát affinitás is kell, vagyis személyes érintettség [2]. A mindenkori pápa akkor minősülne főpásztornak [3], ha elvállalná a Szolga szerepét [4], azaz ő lenne az Elsőszülött legjobb, kronológiailag mindenkit megelőző [5], mesterré avanzsált tanítványa! [6].

Igazi mammont [7] csak annak lehet adni, akinek már van valami a kezében [8]. A teljes megvilágosodás egy autodidaktaként [9] véghez vitt gondolkodási folyamat eredménye [10]. A Jézus-esemény – már szellemi hagyatékával is felvértezett – utókorának óriási szerencséje van. A Magvető tudniillik elvégezte [11] a munka dandárját, a mi dolgunk az örömteli aratás [12]. Ehhez elég a szent szövegek értelmezése [13]. A beszédek ugyan kemények [14], de megéri törni a fejünket [15].

A piarista – tehát a tanítva tanulás eszményét valló – Bulányi György biblikus teológia kimunkálását tűzte ki a Bokor elé. Néhány év kisközösségi élet után feltettem csoportunkban a kérdést: miért is jövünk mi össze...? Válaszolni senki sem tudott, a papként is működő vezető három hét múlva (!) kezembe nyomott egy cetlit, amin hat pontban foglalta össze a választ. Ma már egyik célként megnevezett triviális dologra se emlékszem, a sorszámozott lista viszont mindenképpen hosszú.

Egyetlenegy pont is elég lett volna, ami a Miatyánkban is benne van. Nevezetesen az, hogy a mi nyilvános működésünk során ismét [16] megszentelődjön az Atya neve, vagyis léte és lelkülete [17]. Ez újfent felszínre hozná a teodicea problémáját, a megoldás [18] pedig biztosítaná a keresők számára [19] azt a helyes szemléletet, ami mindennek az alapja [20].

Az egyházfiak nem teszik fel az élet nagy, M-betűkkel kezdődő, kérdéseit: Miért? Minek? Meddig? Megválaszolni úgyse tudják. Akkor hát, mi is a történelmi kereszténység? Íme, a definíció: Egy zsidó kulturális alapokon álló bukott páli vallásfilozófia, aminek ingatag a dogmatikája [21], mert nincs kellő egzisztenciális háttére.

[1] A Jn 1,1–4 és a Zsid 1,1–4 például a Tm 84. s a Jn 12,44–50 alapján válik világossá: Jézus szájából az Atya beszélt, aki azonos azzal a Lélekkel, aki mindent létrehozott. A Fiú lelkületileg teljesen hasonult hozzá (Tm 107.), ez tette lehetővé felvilágosító működését. Az Ige tehát nem az Emberfit jelöli, hanem Istent, az ő irgalmas lelkülete előtt fogja mindenki letenni a fegyvert, akár „idő előtt” is! (vö. Mt 8,29).

[2] Jn 5,44; 7,17 (Tm 22., 48., 53., 69., 70., 76.)

[3] Jn 21,15–9

[4] Mt 20,25–8; Mk 10,42–5; Lk 22,24–7; Jn 13,12–7

[5] Mt 19,27 – 20,16; 20,20–4; Mk 10,35–41; Lk 22,28–30

[6] Mindenkinek állt a zászló, de a gyülekezet oszlopai lemondtak (Zsk 119.) ama dicsőségről (Jn 5,44).

Péter kérdése (Jn 21,20–1) az összes tanítvány várakozását tükrözi (ApCsel 1,6). A kinevezett pásztor tkp. arra vár választ, hogy a Mester még János (természetes) halála előtt vissza fog-e térni. Magyarán: *miikor* jön el Isten országa? Az (állítólag) Jézus által különösen kedvelt apostol a válasz szerint *akkor* nem hal meg, *ha* ama „második eljövétel” benne és általa fog végbe menni (Tm 2., 114., Lk 17,20–1).

Az egykori Kéfnak nem ezzel kellene foglalkoznia, hanem a maga Fiúvá avanzsálásával! (Jn 21,22). Ez életűszerű követést jelent, amíg erre lehetőség van (Jn 21,18; Isz 91/29). Sajnos, Péterből halni készülő, „megfáradt presbitertárs” lett (1Pét 5,1a; 2Pét 1,14), a rábízott nyáj legeltetéséről (Jn 21,15–7) rég lemondott. Mentségére legyen mondva, hogy nemcsak ő, de a többi apostol (értsd: levitézlett Fiú-aspiráns) is visszaadta mandátumát, a hagyománytisztelő „igaz” Jakab javára (Tm 11).

[7] Lk 11,9–13; 12,8–10; 16,9–12; 18,8 Az istenismeret szolgáltatásszerűen jár a keresőknek!

[8] Tm 40., 89., Lk 6,38

[9] Mt 13,52; Jn 7,15–6

[10] Tm 1., 23., 26., 49., 61., Mt 5,14–6; 13,43; Jn 8,12

[11] Jn 4,34–8

[12] Tm 74., Mt 9,37; Lk 10,2

[13] Tm 78., 84., 109., Jn 16,12–5

[14] Jn 6,60 (Szövegösszefüggés: Jn 6,31–59)

[15] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; Fülöp-evang. 109.

[16] Tm 109., Jn 10,1–30; 14,12–4; 14,20; 15,1–8; 17,1–26 Ezek az új Fiúk nem zsidók (Tm 3., Mt 8,11)

[17] Jn 3,33 pecsétet tesz arra, hogy igaz = egyszerre bizonyítja létezését és lelkületét

[18] Ezt a világot nem Isten teremtette.

[19] Jn 17,9

[20] Mt 18,3; Mk 1,15 Más (világnézeti) felismerésre térés nélkül az Örömhír is felfoghatatlan.

[21] vö. *Pintér István: Krisztusi kiskaté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

Megtíporva

Az egyik találkozón valaki a gyakoribb összejöveteleket szorgalmazta, ám erre a többségnek nem volt igénye. Ez ismerős helyzet a számomra: tudniillik mindig az kiált segítségért, aki bajban van. Az én házam többször is égett, kisközösségem tagjai azonban rendre értetlenül álltak a dolgok előtt. Még a probléma mibenlétét sem fogták fel, ez pedig a csoport országbeli értelemben vett heterogénságára mutat rá. Magatartás-, lét- és sorsazonosságról szó sem volt, noha a közös célnak elméletileg homogenizálnia kellett volna a formációt. A sokszínűség egyáltalán nem érték, mert ez azt jelzi, hogy a tagok elkötelezettségi foka erősen különböző. Ilyen körülmények között törvényszerű a keresők és a megállapodottak elidegenedése, ami kontraszelekcióhoz vezet.

A kialakult helyzetből egyetlen kiút van: az előre menekülés. A Jóisten zsarolása botorság, tudniillik nem vele állunk szemben. Ő egyáltalán nem hibáztatható ezekben a dolgokban. A közfelfogás szerinti gondviselés nem működik, és ennek komoly oka van [1]. Huszonöt éves koromban ezt még nem tudtam, ezért írtam meg 1982-ben *Trialógus* című művem, melyben az Isten és a Sátán küzd a lelkemért.

Bokor-béli hányattatásaimat azért érdemes elemezgetni, mert ezzel sok – eleddig nyitva maradt – kérdésre is választ kaphatunk. A bulányizmus elméletileg a környező ateista társadalmat akarta megkeleszteni. Jómagam kitűnő alany voltam ehhez, hiszen vallásos előélet nélkül és mozgalmi múlttal érkeztem. Húszéves férfiként nagy remények várományosa voltam, s az elvárásoknak igyekeztem is megfelelni. Egy szociometriai felmérés kifejezetten bokorarcú személyiségként könyvelt el. Ennek ellenére nyolc év után lemorzsolódtam. A véres horzsolások nyomai még ma sem gyógyultak be teljesen.

A hozzánk hasonló, mindenben csalódott egyének a Jézus nevű, názáretből származó építőmesterre hasonlítanak [2]. Valószínűleg ő se jókedvében kezdett gondolkodni az élet nagy kérdésein. Eredményeit mondásaiban örököltette meg, a megvilágosodáshoz tehát azokat kell értelmezni. Szellemi hagyatékára [3] eleddig nem volt túl sok vevő, ez pedig az emberanyagot minősíti.

Jómagam már szinte a kezdetektől azt tapasztaltam, hogy a körülöttem lévők nem a szent szövegek talaján állnak. Kereszténységük csak valami naiv rajongás, amely az idők múlásával fényét veszti. Egyetlen munkatársat vagy barátot sem találtam közöttük, de még beszélgető partnert se. Párt választani sem volt honnan... Nem csoda, hogy az emberhalászási ráta várakozáson aluli volt. A világi fiatalság nem gyűlt körénk, mert semmi olyasmit nem tudtunk nyújtani, ami vonzotta volna őket.

Talán nem túlzok, ha 1986-os (csoportból való kilépés), 1993-as (visszatérési szándékom vezető általi elutasítása) és 2006-os (jövedelem nélküli státusom rögzülése) helyzetemet botrányosnak ítélem. Az a személy, aki annak idején bevitt a Bokorba, nálam is korábban kivált a csoportból, engem otthagya, mint eb a szaharát. Környezetemben most is tizenöt egykori „testvér” lakik, de rám sem nyitják az ajtót. Régebben legalább megkérdezték: mit tehetnék érted, azon kívül, hogy valóban segítenék?

[1] Bővebben lásd: *Válogatott tanulmányok*, 55 – 61. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[2] Tm 48.

[3] Az ún. Tamás-evangéliumra (mek.oszk.hu/14600/14682))

Felmenőim sorsa sem volt rózsás... Apai dédszüleim a tokodaltárói bányatelepen laktak, negyven méterre a Szent Borbála templomtól. Az egyház nemcsak hogy eltúrta a kizsákmányolásukat, de hűségpénzt is csupán az kapott, aki részt vett a jubileumi istentiszteleten. *Zsombok Teréz* dédanyám fiatalon halt bele hatodik gyermekének megszületésébe, mert hithű katolikusként családtervezésről szó sem lehetett. *Csorba Etelka* nagymamám egy időben férfinak öltözve (!) dolgozott a bányában, mert csak úgy kapott munkát. Talán nem csoda, ha férje egyszer sem lépte át a templom küszöbét.

Anyai nagyapámnak borbély létére csilléket kellett tolnia a háború után. Szüleim csak azért tanulhattak, mert akkor munkáshatalom volt. Iskoláikat így is éhezve, szegényes ruházattal végezték el. *Arany Katedra-díjjal* kitüntetett pedagógus édesanyám nyugdíjas koráig szolgálati lakásokban élt, édesapám egy másfél szobás panelben fejezte be földi pályafutását. *Munkaérdemrenddel* jutalmazott nevelőapám ötvenévesen tudott egy Zaporozsec „személygépkocsit” vásárolni.

Gondviselőim tehát saját bőrükön tapasztalták meg, hogy csupán a verítékük árán boldogulhatnak. Isten és a világrendet szentesítő egyház nem segít. Azt a keveset, amit szereztek, a proletárdiktatúra juttatta nekik. Ettől függetlenül ideológiamentes, szabad szellemű nevelésben részesítettek. Bármit elolvashattam és megnézhettem, barátkozhattam közismerten vallásos család sarjaival. Ezeket az egyéneket szüleik erősen kordában tartották, sok könyv házi indexen volt, sőt, személyes holmijaikat is átkutatták.

A náluk látott keresztény családmodell egyáltalán nem vonzott. Nem utolsósorban azért, mert zárójelbe tette a szerelmet. Két ember egymásra találásához állítólag csak az kell, hogy egyetértsenek (az egyébként sosem részletezett) fő kérdésekben. Az öncenzúra-szerűen, már csírájában elfojtott szexualitás mindenre rányomta a bélyegét. A tágabb értelemben vett nemiség hiánya hideg és szeretetlen légkört teremtett.

A bulányista teológiához eleinte nem juthattam hozzá közvetlenül. Beszélgetéseink során én magam következtettem ki, hogy lennie kell egy írott műnek is. Velem egykorú térítgetőm annak alapján játszotta az eszét, amíg ki nem követeltem tőle „a” könyvet. Mentorom pátosszal jelentette ki, hogy a megszállottságig akar jutni ebben a szegénységet, alulértékelést és szelidséget követelő magatartás megvalósításában. Azóta félmilliósi fizetéssel bíró polgármester, tartalékos főhadnagyi sarzsival...

Ha 1977-ben előre látom, hogy mit hoz számomra az elkövetkezendő harminc év, akkor inkább a kútba ugrom. Jelenlegi tudásomat persze semmiért se cserélném el, ám erre a szintre egyénileg is eljuthattam volna, kevesebb hányattatás árán. Még a sorkatonai szolgálat megtagadása se lett volna elengedhetetlen, mert a Dolgok megértéséhez csak gondolkodni kell. A megvilágosodás útját egyáltalán nem kövezték ki a számomra. Gyurka bácsi teológiája nem bizonyult jónak, Barna pedig belebonyolódott a maga által szőtt hálóba. Lelkivezetőm senkit se terelgethetett volna, mert máig sem szerezte meg az ehhez szükséges felhatalmazást. Egy elméleti kérdés hibás megközelítése miatt majdnem eltanácsolt a Bokortól, noha új belépőként jelentkeztem. Tőlem totális önmegtagadást és maximális teljesítményt várt, a csoportunkban levő (eleve keresztény) tagokkal szemben azonban nem támasztott ilyen kemény feltételeket.

Kezdetben tiltakozott a csoport felvizezése ellen (tudta és beleegyezése nélkül került be egy házaspár), később azonban ő maga emelt be olyanokat, akik csak elköteleződés nélkül vállalták a formációban keletkezett úr kitöltését. Kohézióról így alig beszélhetünk, a közösség tíz éves fennállása alatt volt, aki egyszer sem keresett fel a lakásomon. Van, aki tizenöt perc alatt elérhetne hozzám kerékpárral, de ennek mindössze négyszer érezte szükségét 30 év alatt, s olyankor sem országbeli úgynben érkezett.

Jómagam nemegyszer segítettem csoporttársaim költözködésénél, házépítésben pedig úgy vettem részt, hogy oda-vissza 50 km-t utaztam, tömegközlekedéssel. Saját otthonomat mégis hatvanéves édesanyámmal vállvetve alakítottam ki, mert senki más nem ért rá... Tíz évig törlesztettem a bankkölcsönömet (a Bokortól is kaptam harmincezer forintot), eközben volt olyan csoporttársam, aki tízmilliósi örökséget tapsolt el a feleségével. Lelkivezetőnknek volt képe gyűjtést rendezni a számukra...

Nevezett személyek egy közösségi nyaraláson előzőleg azt vágták a szegény, strandbelépőt venni nem tudó tagok szemébe, hogy akinek nincs pénze, az ne jöjjön nyaralni. Voltak olyanok, akik lustaságból nem jártak kohéziózni, de a rendszerváltás környékén nem voltak restek felkeresni (ajándékkal !), hogy lépjek be egy külföldi biztosító piramis-

játékába. Isten országáért nem emelték fel a feneküket, de anyagi előnyökért már igen. A dolog persze megbukott, s ha beszállok, ma már hajléktalan lennék.

Egykori testvéreim (hozzám képest) palotákban laknak és luxuskocsikkal közlekednek. Olyan számítógépparkjuk van, hogy le sem merek ülni eléje. Országbeli munkamegosztás, közteherviselés sosem volt. Minden szempontból kontraszelekció állt elő, ezért a kereső emberek lemorzsolódtak. Volt olyan időszak, hogy a kisközösség létszáma alulról súrolta a húszat, ám a végére hat fő maradt, akik közül csupán kettő volt alapító tag. Még a vezető is öelöttük hagyta el a süllyedő hajót.

A bulányizmus (= radikális kereszténység) burkolt elutasítása és a szexuális alapú klikkesedés egyéni tragédiákhoz vezetett. A szenvedő személyeknek ilyesmiket kellett hallaniuk: *„Ha ez neked probléma... Ebben a közösség nem tud segíteni... Ezt magadnak kell megoldani...”* Az árnyalatok iránti érzéketlenség miatt a vertek vitték a veretleneket, mint a népmesében. Az evangéliumi törzssanyagot terhes feladatként kezelték, alig várták a pletykálós szünetet. Ág-találkozókra, Bokor-ünnepekre csak én jártam, ezért stréberként könyveltek el. Sokat mond, hogy a hátam mögött nem a keresztnévemet használták, hanem azt mondták: *a Pintér...*

Valamikor azzal hívtak maguk közé; ülj fel a mi szekerekre, meglátod jó lesz ! Hát, nem lett jó, s még a szekeret is nekem kellett tolni. A csoport hivatalos feloszlása után még volt néhány nosztalgikus összejövétel. Ezek mindegyikén felmerült, hogy nem kéne-e újrakezdeni, most már több ésszel, akár más alapokon... A javaslatokat rendre leszavazták, hiszen már mindent megkaptak, amit a kereszténységtől reméltek. Egyesek házastársat és gyermeket is elvesztettek, ám ezzel együtt elégedettek. Boldogan élnek a külső sötétségben, noha időnként sírva és fogcsikorgatva.

A nagycsaládos lét egy olyan vállalkozás, ami könnyen csődbe is kerülhet. A férj kiesése beláthatatlan következményekkel járhat. Mikor kisközösségünkben felmerült egy ilyen eshetőség, azt a vezető eléggé félvállról vette. *Majd szétdobjuk a gyerekeket a csoporton belül* – jelentette ki. Arról nem volt szó, hogy ő is vállalna egyet, de a többiek se tülekedtek. Én sosem voltam híve a nyakló nélküli, felelőtlen szüléseknek. Ezt egyszer megpendítettem a lelkipapomnak, mire azt mondta, hogy ő nem foglalkozna azzal, hogy ki fogja felnevelni a csemetéket.

Hívó fiatalokra is jellemző, hogy a házasságot felhőtlen nemi életnek gondolják el. Csoportunkban párcserés nászokra is sor került, amit nem átalítottam nehezmenyeszni... Főleg azért, mert ez az alatt történt, amíg rácsok mögött tartózkodtam. Naiv módon azt hittem, hogy testvéreim eközben hamut szórva a fejükre imádkoznak. Azt megértem, ha egy magányos lény már nem bírja tovább, főleg, ha valósággal belekergetik a bizonyításba. Volt olyan – lényegében eljegyzett – lány, akit párja keresztényi okfejtéssel dobott, igazolván, hogy nem öhozzá való, neki egy jobb dukál. A megalázott illető természetesen a züllés útjára lépett.

Szétfeszítené ennek az írásnak a kereteit, ha taglalni akarnám a csoportunkban előfordult pszichoszexuális bűnök okait és következményeit. Öszinteség hiányában lehetetlen is a tisztázás. A közösség előtti hazudozás pedig a tagokat is megtéveszti. Az ilyen jellegű képmutatásnak persze a bátortalanság az oka. Ahhoz, hogy valaki a szexualitás területén is őszinte lehessen, saját lábón kell állni. Aki más zsebében hordja a lelkiismeretét, az a bevett válaszokat fogja adni, az elvárásoknak megfelelően.

Egy ízben elsőként érkeztem a kisközösségi találkozónkra, s azonnal a mellékhelyiségbe siettem. Az utánam érkező nő üresnek vélte a lakást, így elsírta bánatát a konyhában foglalatoskodó háziasszonynak. A csukott ajtón keresztül akaratlanul is meghallottam, hogy harmadik – nem kívánt – terhessége miatt kesereg. „Csupán” az időzítéssel volt a baj, amely teljesen felborította a pár terveit. Az összejövételen már egy örömteli bejelentés hangzott el, amihez a tagok automatikusan gratuláltak. Azt hiszem, jobb volna, ha az illető őszintén beszámol a lelkiállapotáról. A helyzet elemzése ugyanis megszire vezethet, már ha valóban válaszokat akarunk.

Vannak asszonyok, akik nagyon is keresik a megoldást, ám olyan határok között, ahol az nem lelhető fel... Egyszer fültanúja voltam két hivatásos anya beszélgetésének. Az egyik problémamentes házaseletet élt, mert kordában tartható papucsférje volt, aki beérte a ritka, fantáziátlan és erősen kontrollált nemi aktusokkal. A másikat vérbő ura állandóan teherbe ejtette. A hatékony fogamzásgátlási eszközök használatát bűnnek tar-

totta, így kétségbeesetten érdeklődött valami bevált módszer után. Egy olyan férfi jelenlétében, akit akkor látott először ! Ez a szituáció jól mutatja kiborulásának fokát, amit a helybéli önkormányzattól kapott kitüntetése sem enyhített. Nem csoda, hiszen az elismerés egy „szülőgépnek” szólt...

Olyan lányt is ismertem, aki nem tartotta szerencsésnek, ha már a házasság első éveiben megszületik a gyerek. Ezzel a legtöbb vőlegény is egyetértene. Nos, gyors egymásutánban négy gyereket szült, mert a keresztény szempontból is szalonképes családtervezési eljárás nem jött be... Mindkét nem fiataljainak be kéne vallaniuk, hogy ők eleinte csak szeretkezni akarnak. Köztisztelőben álló keresztény családanya mondta: jobb, ha a fiatalok házasság előtt kitombolják magukat. Bár nem tudom, mit szólt volna ahhoz, ha valaki az ő leányával „tombol”.

Most a politizálásról ejtek szót, már csak azért is, nehogy valaki azt gondolja, hogy a nemiséget tartom a fő bűnnek. A Gyurka bácsi szerinti teológia alapján (ami megegyezik a Bokor mai álláspontjával) mi apolitikus magatartást tanúsítunk. Csak annyit vállalunk evilág építéséből, amennyi nem veszélyeztetni keresztényi hivatásunkat. Nem töltünk be olyan pozíciókat, melyek kikényszerítő hatalommal járnak. Nem alkalmazzuk a jogot, nem hajtunk be semmit, nem keltünk félelmet.

Ezt könnyű volt betartani *az átkosban*, ám a rendszerváltás következtében sokan nyitottak a „közélet” felé. Magyarán: meg akarják mutatni, miként politizál egy keresztény ember. Ez körülbelül olyan, mintha azt mondanánk: hogyan ítél egy hívő jogász, hogyan kapar egy hívő orvos, hogyan strichel egy hívő prostituált, hogyan harcol egy hívő katona, hogyan hajt be pénzt egy hívő verőember. Majd mi megmutatjuk ! Persze, csak annyira, amennyire a körülmények lehetővé teszik...

Néhai kisközösségem tagjaihoz ilyen problémákkal nem lehet fordulni, mert tudás és érdeklődés hiányában soha nem nyilvánítanak véleményt. Szentírás-értelmezési vitákban sem kompetensek, mert nem élnek a mennyei kenyérrel. Egyikük azt mondta: én hajlamos vagyok annak igazat adni, aki utoljára beszél... Ezek az országbeli nímándok csak egy valamire jók: kijátszhatók az igazak ellen. De jaj azoknak, akik kijátsszák őket ! Mert ha vak vezet vakot, akkor mindketten a (sír)gödörbe esnek.

1986-ban a kontraszelekció szorított ki a Bokorból. Kiscsoportom nem nyújtott ott-hont, mert a sokat emlegetett *közösség* semmiben se nyilvánult meg. A biblikus teológia kimunkálása maradásra bírhatott volna, ám ezzel senki sem törődött... A tagok azzal voltak elfoglalva, hogy Istennek tetsző módon szolgálják a mammont. Az idő tájt valahogy így imádkoztam: Uram, ha akarsz valamit, akkor menj X. Y.-hoz, ő mindent megkapott, amit én nem.

1993-ban felkerestem egykori lelkivezetőmet, a visszatérés szándékával. *Nem talált nekem helyet*, ide-oda küldözgetett, mint egy szerencsétlen flótást. Pár év múlva elfogyott körülötte a levegő. Akkor már jó lettem volna... Telefonon hívatott fel egy peremtaggal, hogy álljak közéjük. Azért nem személyesen kapacitált, mert a hiúsága nem bírta volna el a visszautasítást. Azt azért megsúgatta nekem, hogy *ő nagyon készül minden találkozóra*... Magyarul: egy igazi szaktekintéllyel van dolgunk ! Szerintem is [1]. Kár, hogy új emberei száraznak titulálják az evangéliumi szövegeket, ami persze nem a vezető hibája. Csupán az, hogy vezeti őket.

A hivatásos hívekben és a hivatalos mértékadókban az a közös, hogy kölcsönösen félrevezetik egymást. Egy gyülekezet elméletileg felelős lenne a vezetőiért, csak hogy nem tud korrigáló szerepet betölteni... Aki ugyanis vak, az nemcsak a jót, de a rosszat sem látja. Ha elfogadják a *legjobb tudásom szerinti* igazságot, akkor távol maradnak a Valóságtól. Ahogy az önjelölt „építésvezetők” is [2], akik egyáltalán nem törekednek az Atyánál található dicsőségre [3]. Így aztán tényleg ízetlenné válik a só...

[1] A „bölcsek” és „belátók” a hiúságuk miatt nem fogják fel a Dolgokat (vö. Mt 11,25).

[2] Tm 66., Mt 21,42 Mk 12,10 Lk 20,17 Jn 15,1-8

[3] Jn 5,44

Kisközösségem tagjai csak hosszú évek után vallották be, hogy ők egyáltalán nem akartak olyasmiket csinálni, amiről a „bulányizmus” szól. Az igaz hithez való csatlakozásukat diadalmenetnek képzték, amelyet evilági érvényesülés fémjelez. Gyermekeiknek a lehető legjobb hátszelet akarták csapni, hogy bebiztosítsák itteni jövőjüket. Voltak, akik egyenesen szalonkereszténységre rendezkedtek be, s akadt, aki komolyan szeretett volna foglalkozni – a nyúltenyésztéssel.

A kívülről jövő, vallási előképzettség nélküli, boldogtalanul kereső fiatal viszont válszokat akar. Mindenre. Egykori lelkivezetőm meg is felelt a kérdésekre, még azokra is, amelyekről halvány fogalma sem volt. Becsületesebb lett volna a *nem tudom*, s jézusibb a *nézz utána magad* [1]. Ezt persze ő maga se tette meg, mind a mai napig. Először a történelmi egyház álláspontja mellett kardoskodott, azután bulányizmusból akart doktórálni, majd Herbst interpretátora lett. Összefoglaló művében mindössze öt százalék saját anyagot jegyez, de azt a papi lírát „odaát” nem váltják be igazi valutára [2].

Ez az ember azzal vádol engem, hogy lenézem a híveit. Mármost azokat, akikről ő is megállapította, hogy ama országot csak olybá veszik, mint a habot a tortán. Bizony, nagyon korán kiderült, hogy nem érintettek a Dolgokban. Ő meg szalad utánuk, lelken-dezve: ti már benne vagytok Isten uralmában ! Vajon gátolja-e valami jobban az Úton való elindulást, mint az, hogy egy lépést sem kell tenni... E mögött Pál van, s persze az őt inspiráló Sátán.

Jézus disznóknak és kutyáknak nevezte azokat, akiknek nem kell az Élet. Ha ő nem restelt imígyen fogalmazni, akkor én bátran hivatkozom rá. Ennek ellenére sohase néztem le azokat, akik csak „megülik a helyüket”. Mindössze megállapítom, hogy alkalmatlannak bizonyulnak. Ez már a bulányizmus idején is kiderült. Egyes típusok sohasem változnak. Ezért vádolhatja Mózes a zsidókat [3]. Az, hogy valakinek van-e affinitása a Dolgokra, az bármelyik „izmusban” kiderül.

A szóban forgó egyének nagyon rendes emberek, csak nem állnak szóba az Emberfivel. Következésképpen semmit sem lehet tenni értük. Ezek csont nélkül el fognak kárhozni... Az azonban nem mindegy, hogy kinek a számlájára. Így, utólag visszatekintve, kisközösségünk valóságos farizeusképző volt. A megmentő Igék helyett ugyanis azzal foglalkoztunk, hogy mit tehet s mit nem tehet a keresztény ember. Azon agyaltunk; hogyan válaszoljunk a világ kihívásaira, s nem azon, hogy *kihívjuk* a világot.

Ez a dolog véresen komoly, mert életre-halálra megy [4]. Egy hasonlattal élve: ha nekem ásónyalet kell keresnem az istenes munkához, akkor a gyenge és vékony fadarabokat félre kell raknom. Nem azért, mert önmagában rosszak, hanem azért, mert nem felelnek meg a Célnak. Ez nem lenézés, hanem egyszerű ténymegállapítás. A használatlan emberanyaggal már sok próféta és reformátor befürdött [5].

Gyerekes módon viselkedő felnőttekkel semmit se lehet kezdeni, mert Jézus követéséhez értelmi nagykorúságra van szükség. Hiába vannak benne „mindenben”, ha ez nem realizálódik semmiben... Ők úgy akarnak tanúságot tenni a társadalomban, hogy még munkahelyi konfrontációkat sem vállalnak fel. Hogy mennének így neki államnak, egyháznak, világnak ? Ilyen szándékaik persze nincsenek is.

Ez a hozzáállás akár magánügy is lehetne, ha nem „közösségben” élnénk... Az én elméleti és gyakorlati munkásságom nagy része azért jött létre, mert azt hittem, hogy a többiek is ilyesmiket szeretnének csinálni. Bátorításra, támogatásra, követésre számítottam. Nemes versengésre. Ehelyett a „tán csodállak, ámde nem szeretlek” helyzet állt elő. Nálamnál jobban kedvelték a langyos, simulékony, gyarló tagokat. Ugyanazok lettek a favoritok, akik a kinti életben: a szépek, tehetősek s az erősek. Egy világból menekülő embernek ez olyan tragédia, ami szembeállítja Istennel.

[1] Lk 11,35: Nézz utána, hogy a benned lévő világosság sötétséggé ne váljék ! (Csia Lajos fordítása)

[2] Lk 12,33; 16,9–12; Tm 82., 96., 110.

[3] Jn 5,45–7

[4] Bővebben lásd: *Pszichén innen, és túl...* 105 – 108. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[5] Sajnos, Bulányi György is...

Naiv voltam és sebezhető. Orromnál fogva vezettek, kihasználva vágyaimat. Hagyták, hogy belelovaljam magam olyasmikbe, amikből nem lehet jól kijönni. Persze én is hibás voltam, mert hittem a közeli és biztos jutalmazásban. Olyasmikben, amiket Isten nem tud nyújtani ezen a világon. Ezzel nem álltam egyedül: több csalódott személy is kivált a csoportunkból. A sikeresek maradtak, még az utolsó utáni napon is ott voltak. A közösség vezetője ugyanis már öelöttük elment.

Ők még bírták volna, szó szerint az ítélet napjáig. Az országbeli igénytelenség tudniillik pont oda vezet! Aki az örök életben csak az ittenit akarja folytatni, az a világ fiának bizonyul. Voltak olyanok, akik szívesen lecserélték volna a bulányizmust valami emészthetőbbre. Erre a felszökött létszám miatt volt is esély, egy elméleti csoportoszlás képében. Sokan elfogadták volna a kinevezett (!) vezetőt, aki egy év múlva nemcsak a közösséget, de az egész teológiai irányzatot is hűtlenül elhagyta. Sírtak, amikor elment. Az én távozásomat csak tudomásul vették.

Ez a személy valamikor a mentorom volt, ő ismertetett meg a kereszténységgel. Sor-katonai behívóját jóval előttem kapta meg, de az egyetemi felvétel miatt simán bevonult. Gyanítom, hogy a szüleitől is félt. Velem ellentétben nem tette tönkre polgári jövőjét, de, így utólag nézve, akkor kaszáta el magát országbeli értelemben. Priuszosan és végzettség hiányában ugyanis nem futhatta volna be a Jóistentől elvezető pályáját [1]. A farizeusok persze mindig másokat küldenek a lövészárokba. Annak idején mutattam neki az igazolványképemet; pont olyan, mintha a börtönből jönnék... „Még jöhetsz” – mondta pátosszal, de ő nyaranta bevonult tartalékos tiszti továbbképzésre, holott a későbbiekben is tanúságot tehetett volna a szelidségről.

Szívesen mondanám, hogy csuklóimra saját meggyőződésből került fel a „szentek ékszere” [2], de ez így nem igaz... Húszévesen, frissen megtért fejjel, tengernyi teológia bűvöletében, az elvárásoknak megfelelni akaróan, ábrándokat kergetve égettem föl magam mögött minden hidat. Ráadásul a végső lökést egy csoporttársam adta, aki teljes határozottsággal jelentette ki, hogy ő nem lesz katona. Később tudtam meg, hogy ezt befolyásos szülei intézték el neki. Másik testvérem egy hadiüzemben tett eleget honvédelmi kötelezettségének.

Értem én, hogy a szerelem, a karrier s a család motiválta ez irányú döntéseiket, ám ezeket nekem is sutba kellett dobnom. Hol van hát a sokat emlegetett *közösség és egyenlőség*, ha leginkább csak kifogáskereső kivételek vannak? Némelyik csoporttársam élete folyamatos felmentéskérésekből állt. A házasságkötés és a gyerekszülés után pedig nyilvánvalóvá vált, hogy a radikális kereszténység számukra véget ért.

Szexuális kihágásokra persze volt. Nem tudták magukban tartani, így én is értesültem róla. „Mi köződ hozzá?” – háborgott egykori mentorom. Jó oka volt rá, ugyanis annó két közösségbeli nő is átgázolt. Igaz, hogy „csak” lelkileg, csoporttársunk felesége pedig nem számít, mert az aktusban ő is benne volt. Azt a dolgot mindannyiunk lelki-vezetője simította el, saját érdekében, mivelhogy az öccséről beszélek.

Egy kis hazugságért a bátyja se megy a szomszédba. Úgy akart összehozni valakivel, hogy kitaláltak egy mesét, miszerint az illetőt megtámadták, este, hazafelé... No, majd a féltés belobbantja az Istvánt, s nagy aggodalmában fejest ugrik a kútba. Nem így történt, mert még jól emlékeztem a leány évekké azelőtti szavaira: *el se tudnám képzelni vele...* Vajon mi lett volna ebből a durva kísérletből, ha „sikerül”? S vajon mi jogosít fel valakit ilyen lelki terrorizmusra?

Én tudom: az a farizeusi lelkület, mely ennél nagyobb bűnöket is generált. Nekem nyíltan kellett konfrontálódnom Gyurka bácsival, mások pedig zárt ajtók mögött sajnálkoztak rajta. Magukat kéne siratniuk, mert ő nagy és hiteles ember volt, hibáival együtt is. A valódi tekintély nem szorul rá a „fényezésre”, de én ismerek olyan papot, aki saját maga mellett szervezett tüntetést. Ha ez spontán módon történik, akkor le a kalappal, az öntömjénezés viszont erősen visszatetsző.

[1] Polgármesterként a város legszegényebb rétegét is sarcolta, kilakoltatásokat (!) foganatosított, egy – állami díjas – özvegy kertészmérnök asszony emiatt lett öngyilkos, lepecsételt lakásába visszatérve.

[2] Simonyi Gyula kifejezése a bilincsről. A börtönviselt katolikusok névsorát lásd a *Bulányi, a tisztelendő* c. könyv végén (mek.oszk.hu/10200/10251).

A szóban forgó egyén folyamatosan rossz híreket kelti, sőt, betegnek állít be. Ez a Mózes székébe ült írástudó [1] olyan dolgok fölött ítélkezik, amikről gőze sincs. Szerinte Jézus emlékezetére bort kell inni [2]. Az Emberfi terminológiáját és képvilágát se ismeri, ezért humort vél felfedezni komoly logionokban. Az ilyen botcsinálta exegeta egy ravatalozóban röhéccsel, s papi lírájában vállon veregeti a Messiást.

Valaha azt mondta a közösségben: nélkületek nem kell a Mennysorság. Elhittem. Pár éve meg úgy tett az utcán, mintha nem vett volna észre. Engem. Aki messze a legtöbbit tette érte. Mikor 1994-ben kiutalták neki a Lada Samaráját, oda akarta láncolni magát a kormányhoz, mert nem a megfelelő felszereltséggel szállították az autót. Amikor börtönbe kerültem, miért nem láncolta oda magát a bejárathoz ?

Évtizedekig azt verték a fejünkbe, hogy a Názáreti nem politikai messiás volt, most meg Dunát lehet rekeszteni a közéleti Szabadítókkal. Ehhez az *Érted vagyok* cikkei biztosították az elméleti alapokat. Én nem publikálhatok benne [3], ám szerencsére egykori mentorom részletesen megírta, hogy miért ne politizáljon a keresztény ember [4]. Magamtól is tudom, de azt már nem, hogy ezt követően miért kompromittálta magát több párt színeiben is...

A KdNP általa alapított helyi szervezetébe egy félreértés kapcsán engem is be akart szippantani. Mielőtt megszólalhattam volna, kifejtette, hogy a felvételemhez el kell telnie egy bizonyos intervallumnak. Magyarán: próbaidőt szabott meg, kiderítendő, hogy eléggé keresztény vagyok-e egy olyan párt számára, amely köztudottan csak a nevében egyesíti a hívőket. Hét évi Bokor-tagságom és börtönviselt múltam nem volt elegendő biztosíték a számára.

Ez már túlzott ortodoxia, ahogyan az is, hogy elégette azokat a könyveit, amelyek protestáns szerzők művei voltak. Vallási fanatizmusára jellemző, hogy katekézisét sem adta kölcsön nekem, mert tudta, hogy kritikát szeretnék írni a hittételekről. Ott álltam a kapujában, de üres kézzel küldött haza, harmincéves barátság után ! Közös lelkivezetőnk minden hasonló dologról tudott, de mindig felmentést adott neki. Holló a hollónak nem vájja ki a szemét...

Összefoglalva: azt kéne megértenem, hogy Isten nevében tipornak el, egy nagyobb jó érdekében. Még a barátságom is kéne, de az már cinkosság volna.

Gyurka bácsi egyszer azt mondta, hogy az Ügy akkor futott zátonyra, amikor a kereszténnyé lenni akaró római császár nem a megfelelő választ kapta. A helyes reakció imígyen hangzott volna: „Oké, Konstantin testvér, ha közénk akarsz állni, akkor gyere velünk az oroszlánok elé.” Én azoknak vagyok a barátja-testvére, akik megmaradnak a jó oldalon. A mi oldalunk pedig nem a tribün, hanem az aréna.

Nem érzem jól magam kivetettként, de Jézus szerint boldog [5] vagyok. Kereszténynek senki ne nevezzen, mert azt köszönettel visszautasítom.

[1] Mt 23,1-7 Az igehely magyarázatát lásd *A szűk kapu* 233. oldalán. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[2] Azt, hogy mit kell cselekedni, lásd *Az ember igazi tragédiája*, 71-73. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[3] Lásd a *Szabad sajtó?* c. írásomat.

[4] 1994. júniusi szám, 2- 5. old.

[5] Boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

Szabad sajtó...

2001. január 1-je óta nem küldök írásokat a Bokor újságjába. Előzőleg, hét éven át, tizenkétszer publikáltam benne. Az történt, hogy az anyagínség ellenére sem tették bele az egyik tanulmányomat, melyet olvasói levélként jegyeztem volna. Georg Baudler: *Jézus és a pokol* című cikkére válaszoltam benne. Reflexióm kimaradásának oka egyértelműen annak mondanivalójában keresendő. Jeleztem, hogy akár önálló írásként is megjelenhet, hisz a lap úgyis tele van külföldi szerzők fordításaival. Talán magyar teológia számára is van hely...

Nem kerültem bele az újságba, pedig a téma – Jézus és a pokol – mindent érint a kereszténységen belül (Isten, teremtés, mennyország, angyalok, szabad akarat, pokol, ördögök, Sátán, egyház, szentségek, bűnbocsánat, üdvözülés, kárhozat stb.). Ha így nézzük, írásom fantasztikusan tömör, amellet, hogy – az olvasók iránti tiszteletből – teljes, tehát mindegyre kitér !

Megnézném magamnak azt az olvasót (vagy szerkesztőt), aki ebben a komplex témában egységes és érthető cikket tud produkálni... A mondanivalóval való egyetértés más kérdés; itt arra gondolok, hogy a levezetés logikus, az írásnak van eleje és vége, s könnyen követhető. Ennyi bőven elegendő a közlésre, tekintve, hogy az újságban megjelenő cikkek és fordítások minősége igen változó.

Korábban már a „*Hívők és hívek*”, illetve a „*Túl a bulányizmuson*” c. írásom sem juthatott el az olvasókhoz. E kettővel a szerkesztőség a Koinóniához küldött, majdnem azt írtam, hogy a Koinóniába... Tudom, nehéz újságot csinálni [1] hiszen sok mindenre kell figyelni. Én még eggyel megtoldom: Jézusra is figyelni kell ! A szerkesztőség azonban taktikázik, mérlegeli a következményeket, „okosan” politizál. Ad a közvéleményre, az intézmények reakcióira. Minden olyasmit figyelembe vesz, amit Isten Fia figyelmen kívül hagyott.

Vallási jellegű írások mondanivalóinak bírálata kényes dolog... Legyen az ítélkezés az olvasók dolga. Ha egy szerkesztőség a tartalom alapján szelektál, akkor mélységesen lenézi az olvasóit, mert kiskorúként kezeli őket. A világi média pontosan ezt teszi; az emberek azt kapják, amit nekik szántak. Megszerkesztve, adagolva, kikészítve. Igazi tájékoztatásról szó sincs... Jézus azt mondta: köztetek ne így legyen !

A Téglagyári Technológiák Lapjának szerkesztősége teljes joggal fumigálhatja a beküldött újításokat. Nyugodtan kimondhatják: ez az ipse nem ért a téglákhoz. Nagyot nem tévedhetnek... Egy vallásfilozófiai cikket is közlő lap ezt nem teheti meg, mert óriási hibát vét. Az, hogy valami Istentől való-e, az előbb-utóbb kiderül. Nikodémus szerint nem szabad senkit elítélni addig, amíg meg nem hallgattuk. Gamáliel is időt adna egy újfajta irányzatnak. Úgy látszik, hogy a zsidók toleránsabbak, mint a keresztények.

A Bokor újságjának fejlécén is fel van tüntetve: a cikkek nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét. Ennyi elég. Jogilag is, erkölcsileg is. Az ennél „több” már kevesebb. Jogilag is, erkölcsileg is. Kemény beszéd ez? Én szeretnék puha igazságokat mondani, de az igazságnak az a tulajdonsága, hogy kemény.

Ha a főszerkesztőn múlt volt, akkor *Barcza Barnáról* (!) a hivatalos és száraz nekrológon kívül nem jelent volna meg semmi. Posztumusz levelem is cenzúrázva lett, három-négy helyen. Jó, beleegyeztem... Utólag elárulom: bármibe beleegyeztem volna... Licitálhattak volna, mint Ábrahám a szodamai úton. Mert égbekiáltó lett volna, ha a bokorújság nem közöl Barnáról néhány bensőséges mondatot. Legalább a halála alkalmából.

[1] Hűsz évig dolgoztam a nyomdaipar, a sajtó és a könyvkiadás területén.

A főszerkesztő azt mondta nekem a Baudler-reflexió átadásakor, hogy az „Olvasói levelek”-ben gyakorlatilag minden mehet, hiszen ott nyilvánvaló, hogy ki beszél, ki vállalja szavaiért a felelősséget. Ennek ellenére a laikusok között sem kaphattam szót. Én, aki nyugodtan kiállok bárkivel „bulányizmusból”, barczai folyamat-teológiából, avagy Herbstből. Természetesen saját eredményeimet is meg tudom védeni.

A szerkesztőséget persze nem mindig érdekli a megalapozottság... Volt, hogy igaz történetként hoztak le egy fikciót. Egy ilyen elmeszüleménynek ugrottam be '95. nyarán. Még hozzá is szóltam a dologhoz, szégyenszemre. A főszerkesztő meg azt mondta, hogy nekik nem kötelességük vizsgálni a valódiságot... Ennyire nem lehet szorító az anyaghiány... De ez most már engem nem érdekel. Ha nincs anyag, hát nincs anyag. Úgyis csak az minősül annak, amit a szerkesztőség annak ítél.

2001. február 6-i nyílt levelemben – többek között – ezt írtam nekik: „Én és az írásaim egy vagyunk. Ha az orgánum elveti az írásomat, engem vet el. Ha elvet, én is elvetem őt. Az a folyóirat ne akarjon olvasójának, amelyik (időnként) nem enged engem is szóhoz jutni. Ha Herbst-védőbeszéd lehetett, akkor lehessen Herbst-kritika is... Ha felvillanhat egy totálisan más istenkép, akkor csillanhasson fel egy totálisan más világkép is ! Ha élénk állhat négy evangélium Jézusa, akkor hadd jöjjön az ötödik is... Ha nem jöhet, akkor én megyek. Írásaim az asztalfiókban maradnak. Bokor-újságot olvasó szemüvegemet elteszem. A lap nem fog belehalni, mert ilyen terepszínű újság az idők végezetéig megjelenhet.”

Kigolyózásom ráadásul az ötvenes évek kommunista módszerével történt. Akkor a Nyugat még figyelte a magyar sajtót és a könyvkiadást. Ha valaki – politikai szilencium miatt – nem tudott megjelenni, azonnal meghúzták a vészharangot. A hatalom ekkor elővette az asztalfiókból az illető korábban félretett anyagait, s farizeusi módon széttárta a karjait: miért mondják ezt, hiszen X. Y-nal tele van a média... Igen ám, csak hogy azok nem aktuális írások voltak, hanem konzerv-témák. A Nyugat még szégyellte is magát, hiszen olyasvalakiért állt ki, aki láthatólag régi dolgokon rágódik.

Kaptam is három-négy testvéri feddésben részesítő levelet, amikben a főszerkesztő kérésére az orrom alá dörgölték, hogy egy csomószor megjelenhettem, sőt, a kimutatások alapján a legtöbbször publikáló szerzők között vagyok. Ami múlt időben és statisztikailag igaz is, ám ettől még az aktuális írás le lett tiltva ! Formálisan nem vagyok indexen, tehát, ha ilyet mondok, akár be is perelhetnének ! Ezeket a leveleket ráadásul olyan személyek írták alá, akiket én különösképpen tiszteltem – egészen addig. Jól tudtam ugyanis (a főszerkesztő korábbi és bizalmas közléseiből), hogy az ÉV „egyszemélyes” lap, vagyis minden fontos dolgot ő csinál.

A „szerkesztő bizottság” véleményezi ugyan a cikkeket, de a lényegre nem figyel... Elküldtem nekik a főszerkesztő egy korábbi dörgedelmes prédikációját, amit írásban is terjesztett. Témája a gondolkodási, szólási és cselekvési szabadság. Többek között ezt mondja: „Mindenkinek tiszteletben kell tartania mások lelkiismereti szabadságát, mert ez a szabadság biztosítja a mozgást, a dinamizmust, az eredetiséget és a kezdeményezés lehetőségét. Hagyni kell, hogy új dolgok is elindulhassanak, mert gátlásuk a közösség halálát jelentené”.

Az írásával szembesített főszerkesztő azt mondta nekem, hogy mit akarok egy húsz évvel ezelőtti irománnyal (!), az egyik szerkesztőségi tag pedig azzal küldte vissza, hogy: „az írás jó”. Szerintem is. Csak hogy a kérdés nem ez, hanem az, hogy egy ilyen elveket valló ember hogyan tiporhatja sárba a szerző, az olvasó és a sajtó szabadságát. Hiszen ezzel új dolgok elindulását gátolhatja meg... Úgy látszik, hogy a fent említett szabadság nem jár mindenkinek. Vagy a prédikáció írója már nem vallja azt, amit régen. Ami nagy baj lenne, mert sokan csúsztatták be a lelkiismeretüket az ő farzsebébe.

Az ÉV kezdetben „családi és közösségi” címkével indult, jobbára Bokor-tartalmakkal. Egy ilyen jellegű folyóirat szivárványosan sokszínű lehet, egyfajta vallásos arctalanság jellemezheti, vagyis az egyes rovatok cikkeiért a szerkesztő bizottságnak nem kell tartania a hátát. Felháborodott nyílt levelem hatására azonban megváltozott az orgánum műfaja: a címke „a Jézus szerinti tájékozódás” lett. Mivel az idők folyamán a Bokor-témák kiszorultak (nemcsak Pintér, de Barcza, sőt Bulányi is indexre lett téve) az ÉV egyértelműen a főszerkesztő szelektálás útján érvényesített teológiai nézeteit tükrözte. A valódi címke tehát a G. A. szerinti tájékozódás lett volna. Az illetőnek éppen ez volt a célja: a

legfőbb közösségi média megkaparintásával átvenni az ideológiai hatalmat. Allűrjei közül elegendő egyetlenegyét idézni: „*Ha már én is olyanokat mondok, mint az Őreg, lőjete le*”. Ez formális és teológiai trónfosztás, olyasvalaki szájából, aki egész életében csupán játszotta a nagy embert, kínosan ügyelve farizeusi tisztaságára. Ezzel is Pált másolta, aki-nek (hozzá hasonlóan) fogalma se volt a Jézus szerinti tájékozódás lehetőségeiről, mivel járatlannak bizonyult ama Krisztusi tudományban [1].

Az ún. szerkesztő bizottság mindent ráhagyott, mert a látszat szerint jól dolgozott. Igazából csak ő dolgozott, a többiek pedig a lovak közé dobták a gyeplőt. Ez természetesen kimeríti a *hütlén kezelés* fogalmát. A dolog azonban ennél súlyosabb, a jézusi címke miatt. Annak feltüntetése óta (húsz évről beszélünk !) csak az Emberfi szavakban, tettekben és jelképes cselekedetekben közölt kinyilatkoztatásainak fényében lehetett volna bármilyen témát taglalni.

Nem így történt, és ezzel a Bokor elveszítette a magyar püspöki karral szemben megfogalmazott kritikáinak jogalapját. Háttérbe szorítás ellen ugyanis csak az tiltakozhat, aki nem hallgattat el másokat.

[1] 2Ján 7,11; 1Ján 3,24

Jézus logionjainak ismeretéről és megértéséről van szó.

Lásd a Tamás-evangélium Prológusát (mek.oszk.hu/08900/08907)

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István könyve

---

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.

Az Írás szerint, 2023.

A gyalázat tetőfokán, 2024.

Személyes horizont, 2024.